www.dtv-ebook.com

Chúa ơi, hàng muốn lấy con!

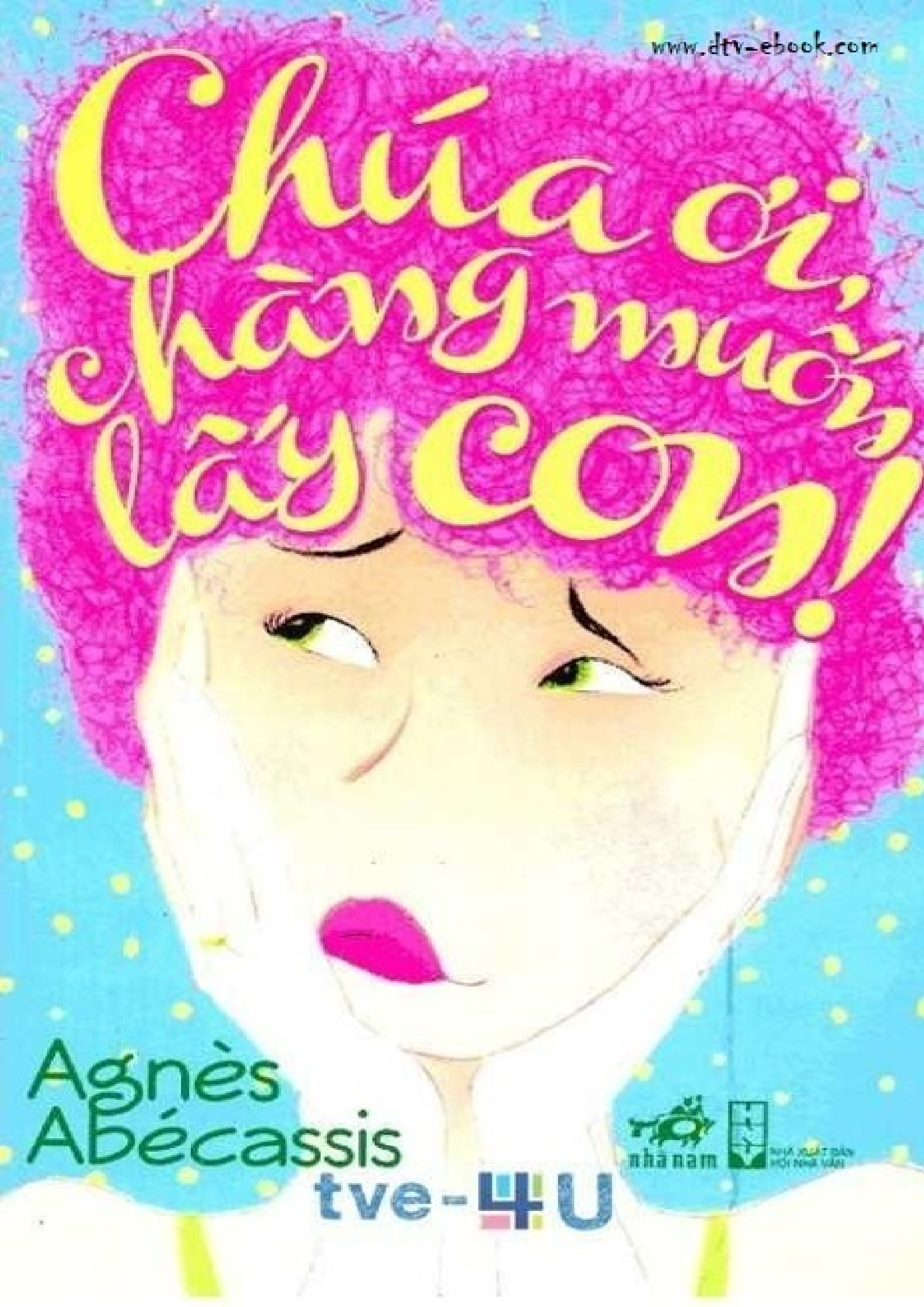

Agnès Abécassis

nhã nam

tve-4U

CHÚA ƠI, CHÀNG MUỐN LẤY CON!

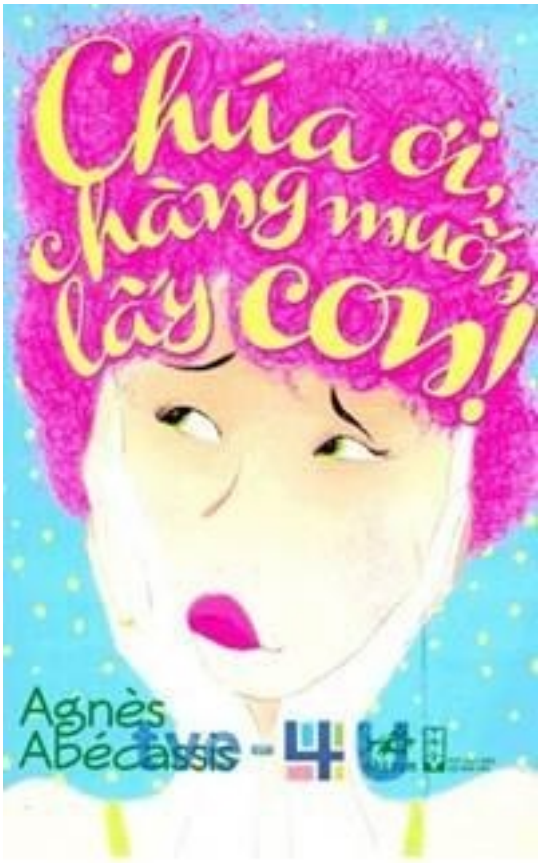

Nguyên tác: **Au secours, il veut m'épouser! (Déborah #2)**
Tác giả: **Agnes Abécassis**
Dịch giả: **Bằng Quang**
Công ty phát hành: **Nhã Nam**
Nhà xuất bản: **NXB Hội Nhà Văn**
Trọng lượng vận chuyển: **400 g**
Kích thước: **13 x 20,5 cm**
Số trang: **308**
Ngày xuất bản: **03/2013**

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Giới thiệu

"Nếu bạn muốn đổi sự ngưỡng mộ của nhiều anh chàng lấy những lời chỉ trích của một gã duy nhất thì cứ việc kết hôn nhé."

Siêu sao màn bạc Katharine Hepburn chắc phải chắt bóp cho mình nhiều kinh nghiệm sống lắm mới để đời được một câu chí lý như thế. Ít ra thì câu này quá đúng với Déborah - cô nàng ba mươi ba tuổi, vừa ly dị, có hai con gái và thân hình thì không lấy gì làm mảnh mai cho lắm. Kể ra nếu chưa trải một đời chồng bất hạnh thì Déborah cũng không tới nỗi hằn học với mấy chuyện hôn nhân đến thế. Nhưng chuyện cũng tại cả Henri anh bạn thân, bạn trai, bồ, người yêu, người tình và cũng là người đang nóng lòng muốn lấy cô cho được. Sống với nhau một thời gian mà cô vẫn chưa quen nổi nổi tính tình bừa bãi, sự thờ ơ với việc nhà và niềm vui vô kể của anh trước mấy món pho mát bốc mùi chân thối... Vậy nên, bù lại, tình yêu anh dành cho cô sẽ phải lãng mạn đến đâu, nồng nàn đến chừng nào để cô bớt căng thẳng mà chịu gật đầu trước lời cầu hôn tuyệt đối ngọt ngào đang lơ lửng treo đó?

Một số nhận xét

"Một tác phẩm hài hước, quá hợp để ta nằm dài trên xô pha và đọc, và cười xả láng." - *Gala*

"*Chúa ơi chàng muốn lấy con!* chẳng khác nào một vở hài kịch đương đại kể về những câu chuyện nhỏ kỳ cục nhưng lại thường gặp trong cuộc sống hàng ngày." - *Prima*

"Còn gì sung sướng bằng việc ngồi lì trên ghế bành, miệng nhâm nhi trà nóng và đọc cuốn sách cười đến vỡ bụng này của Agnès - *Elle (Belgique*)

"Nhẹ nhàng nhưng lại hết sức lôi cuốn và thấu hiểu tâm lý chị em, đó là lý do khiến bạn phải đọc cuốn sách này một mạch không ngừng nghỉ." - *Ciné Télé Revue (Bỉ)*

Mục lục

1. Tôi mà ghen á?

2. Không, em có dỗi đâu

3. Con gái với nhau thì khỏi cần kiểu cách

4. Câu lạc bộ Dám ngăn Dám cản

5. Quần chíp hay quần đùi?

6. Đã mặc size 44 thì không khoe rốn

7. Tớ chỉ có thể thổ lộ cùng cậu

8. Người đàn ông này không hiểu gì về các sắc thái

9. Lẽ ra tôi phải nghe theo con tim mách bảo

10. Cặp đôi, đó là cánh tay thép xỏ chiếc găng tình yêu

11. Yes! Thế là chúng tôi đã tới Perros-Guirec!

12. "Bớ kín mến. Con khônh ngừn diết nhệnh"

13. Nước biển dâng. Hình như gọi là thủy triều

14. Ôi không, nói là tôi đang mơ đi

15. Em khiêu vũ chứ?

16. Cưới hay không cưới, vấn đề là ở chỗ đó

17. Một sáng tháng Mười

Agnès abécassis sinh năm 1972, vậy là năm nay cô ấy đã hơn bốn mươi. Sau mười lăm năm học tập (tính cả bậc tiểu học), cô nàng đã trở thành nhà báo, nhà biên kịch và họa sĩ minh họa. Viết hài kịch là một trong những công việc cô nàng yêu thích. Ngay sau khi tự làm tóc.

Để tưởng nhớ Alain Touret.

Tôi tặng cuốn sách này cho Stéphane, Lisa, Megan, Léa,

Nicole, David, Stéphane (một người khác, hừ), Rachel, Yvette, Michel,...

cùng ông bà tôi, những người tôi không bao GIỜ quên và vẫn còn mãi trong tim tôi.

1. Tôi mà ghen á?

Khi Adam, người đàn ông đầu tiên, trở về nhà lúc tối muộn, Eva liền đếm xương sườn của chàng, phòng trường hợp chàng lại sử dụng thêm chiếc nữa...

Ngạn ngữ Do Thái.

Hắn đang tiến về phía tôi. Đã lâu lắm rồi chuyện này không xảy ra...

Hắn quá đẹp, tôi cảm thấy mình sắp bủn rủn cả người.

Tuy thế tôi vẫn mở cửa cho hắn, ngây thơ, thuần khiết, và gạt bỏ mọi ý nghĩ lầm lạc.

Hoàn toàn chắc chắn rằng giữa chúng tôi sẽ không bao giờ xảy ra bất cứ chuyện gì nữa.

Vừa ngắm nhìn hắn, tôi vừa não nề nghĩ: "Hắn không hề thay đổi..."

Thầm lặng, đôi mắt hắn dường như đang hỏi tôi: "Đã bao lâu rồi ta không gặp nhau nhỉ?"

- (Tôi thở dài)... Đã rất lâu rồi, quá lâu rồi... (Tôi bồn chồn lùa tay vào tóc và ngón tay xoắn lấy xoắn để một lọn tóc.)

Trong tích tắc, đầu óc tôi quay cuồng còn bụng thắt lại vì ham muốn khẩn thiết cần phải thỏa mãn.

Phải rồi, nhưng còn Henri. Tôi không thể làm thế, tôi đã hứa với anh...

Bỗng nhiên tôi thấy nóng bừng bừng. Tôi buộc phải đứng dậy đi lại.

Đúng rồi, chính thế, đi lại. Nhất là không ngồi quá gần hắn. Tránh xa hắn ra.

Nghĩ tới chuyện khác. Tôi cảm thấy nếu không vã nước lạnh lên mặt thì tôi sẽ lao vào hắn như một con điên. Nhưng tôi đang lảm nhảm gì thế này? Tôi ĐIÊN mất rồi.

Tôi nhìn hắn. Hắn cũng nhìn tôi. Hắn nhìn tôi đăm đắm, thậm chí cái vẻ hơi ngạo nghễ ấy dường như muốn nói: "Tôi biết cô đang thèm khát tôi - tất cả bọn họ đều thèm khát tôi - đừng cố kháng cự... Nào, lại đây."

Hắn bảo tôi "lại đây" ư? Tôi chết mất.

Thiền. Thả lỏng bản thân. Nhìn đi chỗ khác. Tôi nên ra ngoài để không khí mát lành thốc vào mặt giúp tôi quay lại với thực tại.

Phải rồi, nhưng tôi chúa lười nên không muốn nhúc nhích.

Tôi muốn ở lại đây, cùng hắn. Tôi muốn hắn.

(Thở dài)... Khó quá đi mất. Henri, em van anh, hãy thứ lỗi cho em...

Tôi ngồi xuống tràng kỷ, xích lại gần hắn bằng vài cú nhích mông kín đáo.

Hắn không nhúc nhích, tiếp tục nhìn tôi với vẻ ranh mãnh và thấu hiểu.

Đồ đểu, thôi đi.

Tôi khép chặt đùi và bắt tréo chân, mắt nhìn hắn không rời.

Đầu hơi ngả ra sau, tôi dùng ngón trỏ mơn man chóp mũi, vơ vẩn xuống môi, lướt trên cằm, rồi vẽ nên những đường lượn chậm rãi trên cổ và thử, trong một giây minh mẫn cuối cùng, kìm nén những xung năng dữ dội của mình.

Bàn tay phải, như đã tách rời khỏi cơ thể tôi, chậm rãi buông dọc theo cổ họng, tiếp tục vòng qua hông, và vừa cố giữ cho mình bất động và thẳng thớm, hơi cứng nhắc, tôi vừa tiến về phía hắn, trên chiếc gối dựa màu đỏ của ghế sofa.

Hắn đợi tôi, mỉm cười mãn nguyện. Hắn biết đã thắng được tôi.

Bên dưới tay mình, tôi cảm thấy hắn hơi cứng, chuyện này chỉ càng khiến tôi khao khát hắn hơn.

Đột nhiên tôi buông thả, tôi không còn kiểm soát được mình nữa.

Tôi nhảy bổ vào hắn!

Vĩnh biệt nhé, lương tâm, ta từng yêu ngươi nhiều lắm.

Đó là bi kịch của tôi, tôi không bao giờ có thể cưỡng lại lời mời gọi.

Chính xác hơn là lời mời gọi của đồ ăn thức uống. Bàn tay tôi, nôn nóng, chộp lấy hắn rồi xé nhanh gọn chiếc hộp các tông được đóng dấu tiền định "Pim's vị cam" (loại thượng hạng). Tôi thốt lên một tiếng làu nhàu trầm đục vì khoái cảm. Các ngón tay tôi lướt trên nắp hộp màu trắng, rồi thọc sâu vào bên trong để giải thoát kho báu tuyệt diệu khỏi phần vỏ hộp đã trở nên vô dụng.

Tôi sẽ lỗ mãng và manh động dùng răng mà xé toạc lớp màng màu ánh sữa, hay sẽ dùng móng tay và cố bình tĩnh tìm cho đúng góc mở mà không phải gồng mình như một con nghiện lên cơn vật thuốc?

Tôi chọn cách dùng miệng (giữ vẻ thanh lịch nào), roẹt, hấp, miếng Pim's đầu tự dâng hiến cho tôi, lả lơi, nằm bơ vơ trên cùng, phàm tục, khoái lạc.

Mùi hương đánh thức mọi giác quan (nhỡ ra một trong số chúng vẫn còn thiêm thiếp ngủ) khiến tôi lâng lâng ngây ngất. Thậm chí không để ý nghĩ thoáng qua là mình sẽ chẳng bao giờ gầy đi được kịp hình thành trong đầu, hấp, tôi đã hau háu nuốt chửng miếng bánh.

Mùi thơm của sô cô la trộn lẫn với mùi cam tan nhanh trong miệng rồi lan khắp vòm họng. Các nơ ron thần kinh nhấp nháy như bột phát phê ma túy, bị dìm ngập đến tận nơ ron cuối cùng bởi một liều endorphine ra trò.

Ưmmmm... tôi nhắm mắt. Tuuuuuuyệt thật...

Tôi dùng đầu lưỡi cù nhẹ lớp vỏ sô cô la của miếng tiếp theo khiến nó tan chảy dưới hơi nóng trước khi nhay miếng bánh giê noa mềm mại như trong một trò chơi thú vị (tôi không nên làm thế, làm thế thật vô lý, sau tất cả

những gì tôi đã chịu đựng, sau tất cả những nỗ lực này, tôi...). Tôi bỗng nhiên nuốt chửng miếng bánh. Được rồi, không gì có thể ngăn cản tôi nữa.

Phòng khách hệt như một bãi chiến trường.

Áo khoác, giày, khăn quàng và chùm chìa khóa bị tôi quẳng lung tung, vất vưởng quanh tràng kỷ, lẫn với những chiếc túi đựng đồ ăn sẵn bị quăng quật và nằm vương vãi, kể cả chiếc túi đựng bánh thuyền rắc vụn bánh mì bỏ lò hiệu Dauphine đông lạnh đang sắp rã đông đến nơi nếu tôi không làm gì để cứu nó, nhưng thây kệ.

Trong mắt tôi chỉ có hắn. Tôi không ăn nữa, mà ngốn, ngấu, nghiến, nhồm nhoàm, tọng, mắt trợn ngược, tóc xõa xượi, áo xộc xệch, váy tốc lên, hai chân thu dưới bàn tọa, xương sống còng gập trên kho báu đang khỏa lấp cái bụng hạnh phúc của tôi. Sự khoái trá đã đạt đến đỉnh điểm, tôi... tay tôi kiếm tìm mà chỉ tìm thấy khoảng không trống rỗng. Không còn gì nữa.

Đã hết rồi sao??!

Tiu nghỉu, tôi lục kỹ trong bao bì nhăn nheo và vô dụng, từ đó rơi ra vài mẩu vụn bánh nho nhỏ khốn khổ sắp làm bẩn tràng kỷ nhà tôi.

Trạng thái ngây ngất chấm dứt, chào mừng trở về với thế giới thực tại.

Khỉ thật. Vụ ăn kiêng của tôi.

Cuống cuồng, tôi quờ tay trên sàn nhà để tìm lại vỏ hộp các tông và khẳng định điều mình vốn đã nghi ngờ: nhìn lượng calori chứa trong một trăm gam bánh, tôi chỉ có thể lựa chọn một trong hai phương án: hoặc chịu đựng nỗi hổ thẹn và ô nhục thầm lặng, hoặc đền tội bằng cách thực hành hai trăm bảy mươi sáu giờ đạp xe trong nhà, thiết bị đã được mua cách đây hàng tháng trời sau khi xem một mẩu quảng cáo trên truyền hình, mà tôi vẫn chưa có thời gian sờ đến lần đầu tiên (tôi đang sống cuộc sống của người điên).

Tôi nghiêng về phương án thứ hai. Thề trên đầu Richard Virenque[1], ngay ngày mai tôi sẽ tiến hành tập luyện. Trong lúc chờ đợi, tôi cần phải tẩu tán các bằng chứng không thể chối cãi về hành động điên rồ vừa rồi.

Đống vỏ vo viên nằm dưới đáy thùng rác và bị vô số rác rưởi phủ lên: xong.

Hút bụi một lượt khắp hiện trường phạm tội: xong.

Kiểm tra môi kỹ càng để phát hiện vết sô cô la cuối cùng: xong...

Không được để xảy ra điều gì bất trắc.

Nếu bị bắt quả tang thì cũng cóc cần, tôi sẽ chối đến cùng.

Tôi thấy Henri rất rõ, anh đang chế nhạo ra mặt cái tật thiếu ý chí kinh niên của tôi, miệng nói rằng phụ nữ mới yếu đuối và đồng bóng làm sao trong khi nam giới lại luôn kiên định với những gì đã quyết định.

Tuy nhiên, nếu tôi tự đan cho mình một chiếc quần bó màu cam từ khi chúng tôi hẹn hò cùng nhau, đó không phải vì tôi "đồng bóng". Không đâu thưa ngài.

Henri đã ngừng hút thuốc từ khi gặp tôi (một bước tiến nhỏ đối với anh, một bước tiến lớn đối với hơi thở của anh). Tôi, người chưa bao giờ cầm một điếu thuốc hôi hám trên tay, đã ngây thơ nghĩ rằng vậy thì tôi sẽ trở thành chất gây nghiện duy nhất đối với anh, đối tượng ham thích và trụy lạc duy nhất của anh.

Vậy mà không hề. Người đàn ông đang trong thời kỳ cai thuốc phải bù đắp sự thiếu hụt chất nicotin thân thương bằng đồ ăn.

"Em yêu! Ta ra ngoài ăn tối đi!" (nhiều lần mỗi tuần.)

Rồi những điều ngạc nhiên tìm đến tận nhà: "Em yêêêêu! xem anh mang gì về này!"

"À vâng. Bánh ngọt. Lại thế rồi. Có chứ, có chứ, dĩ nhiên là em thích. Chỉ là (tôi thích hoa hơn) em đang phải giảm ít cân, và... Không! Không! Em không muốn làm anh phật ý đâu! NHƯNG CÓ CHỨ, EM THÍCH BÁNH MÀ! Ôi không, em chưa bao giờ nói là tại anh mà em mập lên! này, anh nhìn xem anh yêu, em ăn đây..." Chưa kể sự biến mất của các đĩa xúp, được nuốt vội bên một góc bàn trong bữa tối của bọn trẻ, ngày nhà chỉ có ba mẹ con sống cùng nhau.

Ngày nay, tôi phải nấu nướng những bữa ăn gia đình chính hiệu cho chúng tôi. Nấu nướng. Từ này đối với tôi chẳng khác nào hành vi giới tính đối với một thái giám. Về mặt kỹ thuật, tôi cho rằng mình có thể xoay xở tạm ổn (nấu chín mì cũng không đến nỗi quá phức tạp) nhưng thực ra, nếu không có Picard[2], cả lũ chúng tôi sẽ chết đói từ đời nào rồi.

Thật may, Henri vẫn thường chứng minh tình yêu dành cho tôi bằng những lời bày tỏ nhiệt thành về những đường cong nở nang của tôi (một từ hay ho để tránh nói "nung núc mỡ").

Nhưng tôi khó mà tin lời anh. Cứ hình dung một gã quen giao du với các cô nàng vóc dáng như que tăm (khốn kiếp) mà xem. Làm sao người đàn ông này lại có thể rung động trước cơ thể của một phụ nữ mà cô con gái đầu lòng vẫn thường nói mê mệt "cặp ti bự" của mẹ, vừa nói vừa âu yếm vục mặt vào trong đó, và cô con gái thứ hai khuyên chị nó đừng có lấy làm khó chịu, bởi so với cái ông trên ti vi kia kìa (Guy Carlier[3]) thì dù sao vẫn cứ nhỏ hơn.

Tôi không rõ nhờ phép màu nào anh có thể mê mẩn thân hình tôi. (Một phép màu để hành hương tới thánh địa Lourdes.)

Ngay cả việc vẻ bề ngoài của Henri có nét giống với Bud Spencer[4] hơn là Terence Hill[5] cũng không thể ngăn tôi khỏi nghĩ ngợi. Và vì thế, tôi luôn trông chừng xung quanh bằng con mắt không biết xót thương.

Người ta không thể đi đến chỗ nói rằng tôi ghen được, ghen thì không. Cái từ này nói thẳng ra là quá đáng nếu để miêu tả khách quan các triệu chứng gắn bó của tôi với người đàn ông này.

Tôi chỉ là một phụ nữ không thích người khác chõ mũi vào việc riêng của mình, và vì thế phải lo trước để không một bàn tay thích dạo chơi nào đến xoáy mất thứ của cải mà mình phải tốn bao nhiêu công sức mới tìm được.

Nói cho cùng, chính tôi, từ sau khi ly dị, đã phải chịu đựng nhiều cuộc hẹn với những gã tính cách hoặc là thống thiết hoặc là thảm hại.

Chính tôi phải chịu đựng những cái ve vuốt từ đôi bàn tay xâm xấp mồ hôi của họ, những ánh nhìn ngờ nghệch nực cười của họ, và tất cả những câu đùa chỉ khiến bản thân họ cười, còn người khác thì rụng rời tay chân.

Và bây giờ khi đã hoàn thành toàn bộ công việc casting ấy, lẽ nào tôi lại để một con rệp cái đến cuỗm mất chàng diễn viên chính trong bộ phim của tôi chứ?

Thôi đi. Chẳng thà hôn vào kẽ chân của thằng em trai tôi còn hơn.

Cuộc cách mạng giải phóng tình dục ngu xuẩn cho phép phụ nữ chọn người đàn ông của đời mình thay vì để đối phương chọn họ, như trước kia, khi họ không được tự quyết và người ta chỉ định cho họ một đức ông chồng (già khằn và xấu xí) rồi bảo họ rằng: "Đây, và cô hãy tự xoay xở với thứ này đi" là gì kia chứ?

Ngày nay, nếu phụ nữ gặp được một người đàn ông hấp dẫn, họ chỉ việc tiếp cận thôi!... NGAY CẢ KHI ĐÓ LÀ NGƯỜI ĐÀN ÔNG CỦA TÔI!!

I am dreaming[6].

Và chớ có bảo rằng tôi quá lời đấy nhé, hừm. Tôi biết mình đang nói gì.

Tôi đã từng chứng kiến - lặng đi vì sửng sốt - những cảnh tượng liên quan đến thói trơ trẽn tồi tệ ấy.

Này nhé, cách đây mới chỉ vài tháng, một nữ tài xế xe buýt đã nói với Henri khi anh bấm lỗ vé: "Xin lỗi anh, nhưng... sao trông anh đẹp trai thế nhỉ..."

Các bạn hình dung ra chứ?? Tại sao ngành giao thông công chính lại có thể vô trách nhiệm đến mức tuyển dụng những con mụ đàn bà cuồng dâm thiếu thốn tự cho phép mình - mà không hề bị trừng phạt - quấy rối những khách hàng đáng thương phải bước lên xe buýt chỉ vì ô tô của họ bị hỏng?

Nhưng những người soát vé làm gì chứ?!

Khi Henri kể lại cho tôi nghe giai thoại này với nụ cười tự mãn, tôi đã ngay

lập tức chĩa bóng đèn để đầu giường vào mặt anh rồi tuôn ra hàng tràng câu hỏi: miêu tả? mắt? màu tóc? dáng người? dấu hiệu nhận dạng?

Để không tấn công bằng chiêu dùng túi xách đập túi bụi vào một nữ tài xế vô tội khi tôi đi xe buýt lần tới.

Lại còn hôm qua, lúc cả hai chúng tôi đang dạo trong siêu thị và yên ổn tranh luận về nhãn hiệu món nghiền trộn kem đánh dậy uy tín nhất thì, một phụ nữ tuổi tầm sáu mươi đẩy xe hàng đi ngang qua gần chúng tôi đã buột miệng sau khi dòm Henri từ đầu đến chân: "Chà! Đúng là một anh chàng tốt mã, cao lớn và vạm vỡ làm sao!"

Henri, hơi ngạc nhiên, đã mỉm cười với bà, trong khi tôi đốp chát lại bằng một giọng tôi hy vọng là dứt khoát và pha chút mỉa mai: "Phải đấy, được như thế vì đó là chồng TÔI mà..." (Thực tế thì tôi đã ấp úng rít qua kẽ răng và không ai nghe thấy gì, kể cả tôi.)

Sau đó, khi chúng tôi tiến lại quầy bán sản phẩm chăm sóc răng miệng, hứa với nhau sẽ không quên mua nước giặt thì lại gặp bà cụ, bà cụ lại thốt lên: "Đúng thật, một anh chàng tốt mã... " (năm! năăăm!)

Tôi vờ như không nghe thấy gì.

Chính Henri đã nói rõ: "... đi cùng một phụ nữ vô cùng xinh đẹp...", vừa nói vừa đặt tay lên vai tôi, trước khi cười bò ra và chọn kem Colgate trắng răng.

Tôi tự nhủ được rồi, căn cứ vào tuổi của bà ta thì có lẽ không có gì nghiêm trọng, cần phải thôi ngay cái thói nhìn đâu cũng thấy mặt dở mặt tồi. Thôi nào, chẳng tội gì phải quan trọng hóa lời nhận xét của một cụ già lém lỉnh. Nghĩ thông suốt, tôi bèn nở một nụ cười với bà cụ, kiểu "đừng lo, bà chị mãn kinh, tôi thừa hiểu mục đích của bà chị là trong sáng mà". Ngay lập tức, tôi nhận lại ánh mắt nham hiểm nhất và đố kỵ nhất mà đôi mắt con người có thể biểu lộ. Tôi nhầm chăng? Phải chăng bà già vô hại này thực ra lại là một mụ đàn bà cuồng điên khỏa thân và mang vớ sexy bên dưới áo khoác đi mưa? Tôi cố hết sức kìm chế mới không mời bà ta mua lấy một trong những dụng cụ thuôn dài để mát xa mặt, như ta vẫn thấy trong các catalogue giới thiệu đồ trang điểm cá nhân.

Toàn bộ trò xiếc này là vì Henri của tôi cao một mét chín mốt, tóc màu nâu

sậm, hết sức đẫy đà, và chỉ cần cổ áo sơ mi hơi phanh ra là để lộ ngay một đám lông lá ken dày. Vậy mà, vì một lý do tôi không tài nào hiểu nổi, dường như hình ảnh này lại khiến đám phụ nữ (trừ tôi) ngây ngất như lên đồng. Liệu đó có phải kiểu phản xạ có thể so sánh với phản xạ ở nam giới khi nhìn thấy một bộ ngực đầy lấp ló sau cổ áo khoét sâu? Tôi tự hỏi mình thế.

Nhưng tôi cứ nói mãi nói hoài mà quên hẳn cái khoản tự giới thiệu.

Tên tôi là Déborah assouline, năm nay ba mươi ba tuổi (chưa đến tuổi phải nói dối chuyện tuổi tác). Để giới thiệu ngắn gọn về bản thân, tôi cao một mét sáu bảy, nặng năm mươi ba cân (không phải vào thời điểm này, đồng ý, nhưng cân nặng của tôi đã từng có lúc như thế). Tóc tôi màu nâu, tôi đã ly hôn với một gã tên là Jean- Louis de Montmarchay, cách đây tám năm tôi đã sinh ra một cô bé tên là Héloïse (bằng phương pháp gây tê màng cứng), cách đây sáu năm tôi lại sinh thêm một cô bé nữa tên là Margot (không dùng phương pháp gây tê màng cứng), và từ hơn hai năm nay tôi sống với một người đàn ông tên là Henri ba mươi tư tuổi, bản thân anh là cha của một cô bé tên là Diane, mười ba tuổi (có được mà không cần gây tê màng cứng màng mềm gì hết và không hề đau đớn, như mọi đàn ông trên đời này).

Tối nay, chúng tôi được mời đến ăn tối tại nhà Roxane, cô bạn cực thân của tôi.

Và riêng lần này, RIÊNG LẦN NÀY, một niềm vui sướng vô hạn bóp nghẹt tim tôi vì tôi có thể khẳng định mà không sợ nhầm lẫn rằng tôi có thứ gì đó để diện.

Đó là một chiếc áo len mỏng ôm sát, màu đỏ có đính trang kim kín đáo, cổ áo khoét rộng sang hai vai, điểm xuyết một bông hoa nhỏ thêu bằng chỉ vàng. Đơn giản là một kỳ quan vừa được khám phá ngày hôm kia trong một cửa hàng Trung Hoa nhỏ xinh mà chỉ mình tôi biết.

Phía dưới tôi chọn một chiếc quần âu rộng rãi màu đen, che rất khéo những vết loạn dưỡng mô.... loạn dưỡng mỡ... loạn dưỡng mô mỡ phụ nữa... ờ thì... loạn dưỡng mô mỡ phụ nữ... rốt cuộc là những vết mỡ sần của tôi, chứ sao nữa.

Tôi đang mặc áo lót thì Margot đẩy cánh cửa phòng tắm, quan sát tôi vài giây rồi bảo:

- Mẹ ơi... có phải tất cả phụ nữ đều mặc một thứ như mẹ đang mặc, kia kìa, trên ngực mẹ ấy?

Tôi (chỉnh lại dây áo). - Gì cơ, áo lót à?

Margot. - Vâng, đúng đấy ạ.

Tôi. - À không, cái đó còn tùy. Mẹ cho là có những phụ nữ không mặc đến, khi họ không có nhiều ngực lắm...

Margot (vừa đi khỏi vừa nhún vai). - Mẹ ơi, mẹ đúng là toàn nói những điều vô nghĩa lý, dĩ nhiên là họ không có nhiều ngực rồi. Họ chỉ có hai bên ngực, như tất cả mọi người thôi chứ!

Từ đó trở đi phần ngực ở trong tình trạng không trọng lực, đến lượt con gái cả bước tới lẳng lặng nhìn tôi chăm chú khi tôi đang kẻ cho mình một đường viền sát mi mắt, mũi tì vào tấm gương gắn phía trên bồn rửa.

Liếc nhìn con bé trong gương, tôi thấy nó đang nhại điệu bộ của tôi.

A ha, con muốn chơi trò đó hả con yêu? Tuýt: bắt đầu nhé một cuộc đua các kiểu nhăn nhó.

Những cú lé mắt dữ dội, lưỡi thè lè dài tận yết hầu, cười nhe nhởn kiểu "đói khát cùng cực" (vô cùng khó, cần hai bàn tay hỗ trợ thêm), ai nấy đều kiên quyết không từ bỏ bất cứ nỗ lực nhăn nhó nào để chiến thắng.

Héloïse sắp giành phần thắng nhờ một vẻ mặt đặc biệt: vén môi trên, sao cho chỉ mình môi trên gí sát vào cánh mũi phải (vẻ mặt có tên "Héloïse khéo léo"). Thế nhưng chính tôi mới là người thắng cuộc bằng một cái bĩu môi ngắn ngủi, nhờ một kỹ thuật cá nhân khó tả có tên "miệng của cá bơn kinh ngạc", hiệu ứng kỹ thuật cộng thêm đôi môi màu tôm hùm đã đem về cho tôi chiến thắng.

Cô búp bê của tôi đi khỏi trong tâm trạng vui sướng.

Còn tôi phải lo sửa sang lại lớp trang điểm của mình.

Cuối cùng cũng đã sẵn sàng.

Tôi đã đeo mắt (nghĩa là đeo kính áp tròng), tóc mái đã sạch bong, và đôi hoa tai của tôi lấp lánh một cách quý phái (mua ở H&M với giá mười euro, nhưng tôi khiến chúng trông như đồ Cartier vậy).

Hai nhóc tì của tôi đang ở trong phòng ăn và cùng Jonathan biến những chiếc pizza tôi đặt mua thành một bữa tiệc, nó đến trông lũ nhóc để đổi lấy quyền độc chiếm vô hạn định đối với chiếc điều khiển ti vi.

Các bạn biết Jonathan chưa nhỉ? Thằng em hai mươi chín tuổi của tôi, cố hết sức bám lấy căn hộ gia đình mà nó không muốn xa rời, vì niềm hạnh phúc lớn nhất của bố mẹ chúng tôi (không, tôi huyên thuyên đấy). Thằng em tôi khoảng chừng bảy tuổi khi lần đầu tiên mẹ tôi yêu cầu nó đi xếp dọn phòng riêng của nó và nó liền suy ra rằng đó sẽ là phòng riêng của nó trong suốt phần đời còn lại. Ôiii, thằng em đáng ghét. Nên nhớ là, dù thế nào tôi cũng vẫn yêu thương nó. Nhất là khi nó cứu nguy cho tôi bằng cách trông hộ tôi lũ trẻ. Tôi cũng tín nhiệm nó nhất trong nhiệm vụ này, vì khi đã liên quan đến vấn đề phòng thủ lãnh thổ của nó, ta sẽ không bao giờ tìm đâu ra người tốt hơn.

Henri bước vào phòng tắm đúng lúc tôi làm tóc xong, anh quan sát tôi vài giây rồi mỉm cười.

- Em đẹp lắm, anh bảo. Em toàn làm đẹp thế này vì người khác thôi, chẳng bao giờ vì anh cả...

Luận chiến cũng để làm gì đâu? Dĩ nhiên câu đó sai lè lè. Thường ngày đi làm tôi cũng trang điểm đấy chứ. Và bao giờ anh chẳng có mười phút tận hưởng vẻ đẹp đó trước khi tôi ra khỏi nhà.

Anh không thấy được khía cạnh tốt đẹp của sự việc: mối quan hệ giữa chúng tôi lâu bền đến mức đây là người đàn ông duy nhất tôi cho phép ngắm tôi trong toàn bộ ánh sáng chói lòa của sự trần trụi da thịt. Nghĩa là không phấn nền, là răng chưa chải, và gợi cảm ngang với một cây xương rồng. Lẽ ra anh nên hãnh diện mới phải chứ.

Đến lượt tôi săm soi anh: chà chà, cũng tạm.

nói gì thì nói, vì nét độc đáo duy nhất trong trang phục của anh là ở chỗ đổi màu cà vạt nên người ta chẳng thể nhận rõ được sự khác biệt.

Dĩ nhiên, anh không quên xịt cả lít nước hoa như mọi ngày. Việc này đã trở thành nỗi ám ảnh trong anh: anh xịt nhiều đến độ bầu không khí sau mỗi bước chân anh trở nên dễ bắt lửa đến là nguy hiểm.

Tôi chạy vào phòng ngủ, lục trong túi xách để xác nhận là tôi đã không quên vỉ thuốc (loại bổ sung vi chất dùng hàng ngày vào giờ cố định; có trình bày cụ thể thì cũng vô ích, trong chuyện này, tôi không còn đúng giờ như cái đồng hồ biết nói nữa).

Điện thoại di động của tôi đổ chuông: là cô nàng

Daph né bạn tôi.

Sau khi giơ tay ra hiệu cho chàng tóc xoăn cao lớn đang sốt ruột chờ đợi, tôi nhận cuộc gọi, rồi chúng tôi cười rúc rích với nhau vài phút về buổi siêu âm mà cô nàng vừa trải qua hồi chiều (...à phải rồi, bởi vì cô nàng đang có bầu mà!)

Daphné có một nỗi ám ảnh là sinh vật nhỏ bé đang lớn lên trong bụng cô nàng có đôi bàn tay hộ pháp giống hệt mẹ chồng cô nàng. Ám ảnh ấy lớn đến nỗi cô nàng còn hình dung đứa trẻ có những ngón tay khổng lồ hình khúc dồi. Bác sĩ thở dài, giải thích giai đoạn này phôi thai mới chỉ dài bốn milimét, nếu nó có tay thì thật là kỳ khôi, nhưng vô ích, Daphné chẳng muốn nghe gì hết. Cô nàng cứ nhất quyết gạn hỏi bác sĩ cho ra nhẽ, đến mức khi bị hắt hơi, cô nàng bất thần són một phần trong số nửa lít rưỡi nước đã uống trước khi vào siêu âm, ngay trên giường khám...

Henri không thích chờ đợi một khi anh đã xong xuôi đâu vào đấy, và anh càng không thích khi tôi cười đùa với ai đó không phải là anh. Thế nên anh đứng lừng lững sau lưng tôi rồi nói: “Đừng cử động, có một con nhện trên người em, đây này.” Dĩ nhiên là tôi không tin (tôi đâu phải một cô nàng tóc nâu giả hiệu cơ chứ), rồi tôi tiếp tục cười vui vẻ qua điện thoại. Nụ cười của tôi chợt biến thành tiếng thét chói tai khi anh bắt lấy rồi đưa cho tôi xem con nhện ban nãy quả thật đã bò trên lưng tôi... và thực ra đó là một mụn vải màu đen đã xù lông.

Tôi liền ngắt máy để rảnh tay đánh anh tới tấp.

Ngồi lên xe rồi, như thường lệ, Henri càu nhàu rằng vì tôi mà chúng tôi sẽ rơi vào cảnh tắc đường. Xin lỗi nhé anh yêu, lần sau em hứa sẽ đề nghị Roxane tổ chức bữa tối tại nhà lúc ba giờ chiều, khi ấy mọi chuyện sẽ ổn cả.

Ngồi trên ghế trước, lấp ló sau một bó lay ơn lùm xùm mua tặng nữ chủ nhà, tôi âu yếm ngắm khuôn mặt nhìn nghiêng của người yêu.

Cái mũi của anh, chắc tôi sẽ chẳng bao giờ quen được.

Trái lại, tôi rất thích cái miệng nhỏ xinh tươi tắn

với hai hàm răng trắng muốt thẳng tắp, chỉ đúng hai chiếc răng cửa là hơi dài hơn một chút. Chúng đem lại cho anh vẻ trẻ trung (của loài thỏ) mỗi khi anh cười. Đôi tai anh đặc biệt nổi bật. Kỳ lạ thật, bây giờ tôi mới nhận ra điều ấy. Tôi sẽ nhay chúng thật kỹ, chính thế.

Cặp lông mày của anh, dào ôi, chả theo kiểu nào hết. Nói cho cùng, toàn bộ lợi ích của chúng nằm trong việc anh có thể khiến mỗi bên cựa quậy độc lập với nhau. giống như hai cánh mũi, ngoài ra (cái này phải tận mắt nhìn mới tin được) còn giống cả hai tai nữa. Gã này dư sức đóng thế Jim Carey trong những pha diễn biểu cảm bằng nét mặt.

Henri sở hữu một cung lông mày hơi thấp (đúng là anh chàng "nhanh lên không thì chúng ta sẽ rơi vào đám tắc đường mất" của riêng tôi), cùng mái tóc nâu, xoăn và đã thoáng có sợi bạc, mà tôi chỉ chịu đựng nổi khi được cắt ngắn.

Nhưng điều khiến tôi ngưỡng mộ ở anh chính là ánh mắt sát nhân. Lạnh lùng và ấn tượng. Có đến hàng nghìn biến thể tinh vi khác nhau để diễn tả tâm trạng của anh, mà tôi vẫn thường khoe khoang mình là người duy nhất biết cách giải mã trong thời điểm hiện tại. Tôi thích khi ánh mắt đó hướng về tôi, rồi khi gặp mắt tôi, mắt anh như rạng lên một nỗi âu yếm vô bờ bến, tựa lời tỏ tình thầm lặng.

Dịu lòng với ý nghĩ này, tôi nghiêng người để cùng nhìn thứ đã khiến anh chăm chú từ lúc dừng xe trước đèn đỏ.

Đó là Milla Jovovitch.

Hầu như trần truồng (chỉ mặc chiếc váy ngắn cũn), nụ cười sắc lẻm, cô nàng tạo dáng vô cùng sexy trên một tấm áp phích quảng cáo cho sản phẩm gì tôi không rõ (và nên vậy thì hơn, vì tôi sẽ không đời nào mua sản phẩm đó).

Khi ra khỏi thang máy, cơn thịnh nộ của tôi vẫn chưa nguôi. Chúng tôi đang thấp giọng cãi nhau trước cửa nhà Roxane.

Tôi (run lên vì cơn giận cố kiềm chế). - KHÔNG! Em mặc kệ, vì anh chiếu tướng cô ả đó đến lồi cả mắt ra cơ mà! Đây chỉ là vấn đề nguyên tắc thôi! anh không thấy phiền khi sỉ nhục em bằng cách đó ngay trước mặt em à? Anh cóc cần biết cảm xúc của em ra sao phải không?!

Henri (quan sát tôi như thể tôi đang lên cơn cuồng loạn). - Nhưng đó chỉ là một BỨC ẢNH thôi mà! Em sẽ không làm mình làm mẩy với anh chỉ vì một bức ảnh chứ?

Tôi ("ai mà thèm quan tâm"). - VÂng, vậy mà từ khi quen em, anh CHƯA BAO GIỜ nhìn em như thế cả!!

Henri (giễu cợt). - Em muốn anh nói sao đây? anh luôn thấy cô gái này đại diện cho ngoại hình hoàn hảo tuyệt đối mà...

Tôi (hét lên trong lúc vẫn nhỏ giọng). - NHƯNG TẠI SAO ANH CHẲNG BAO GIỜ THẤY NHỮNG CÔ GÁI GIỐNG NHƯ EM LÀ ĐẸP HẢ?!?!

Anh ấn chuông cửa trước khi tôi kịp ngăn lại. Và được cứu thoát bởi tín hiệu chuông vừa vang lên. Cửa mở toang, Roxane xuất hiện, lộng lẫy và trau chuốt trong chiếc váy lụa dài màu xanh.

Cô nàng hét toáng lên để mời chúng tôi vào nhà cứ như thể đôi bên đã bặt tin nhau từ mười năm nay:

- Aaaaaaaaaah! Déborah, Henri, các bạn tôiiiiii! Cặp đôi tình tứ nhất mà tôi từng biết! Vào đây, vào đây đi nào các tình yêu!

Với tốc độ ánh sáng, những thớ cơ siêu căng trên mặt tôi nhăn tít lại để trưng ra một nụ cười rạng rỡ hợp tình huống. Tôi cũng thốt lên một tiếng

“aaaaaaah!” đầy vui sướng rồi gieo mình vào vòng tay của cô bạn, ôm thật chặt như thể mình vừa từ chiến trường trở về. Tôi nhận ra Henri đang ngước mắt nhìn lên trần, trong khi Roxane và tôi tỏ điệu bộ ôm hôn nhau, má chúng tôi chỉ lướt nhẹ qua nhau để không ảnh hưởng đến lớp phấn hồng. Rồi cô nàng chào Henri bằng một tiếng “aaaaaaah!” chói tai khác, anh bắt tay Roxane rồi bắt cô nàng xoay một vòng trước mặt anh để tặng cho cô nàng vô số lời khen.

Nụ cười của tôi co rúm lại theo cách khó nhận thấy. Có vẻ như Henri đã quyết định buộc tôi phải trả giá cho màn ghen tuông ban nãy. Thậm chí chẳng thèm sợ gì. Roxane là cô nàng có thân hình bốc lửa, cô ấy đã quen với việc được xưng tụng rồi, nghe thêm hàng tràng nữa cũng chẳng hề hấn gì. Vốn là cựu người mẫu, hiện tại là người vợ chẳng thiếu thứ gì của một doanh nhân giàu sụ (nhưng hơi già), giờ cô nàng chỉ biết tập trung thời gian vào việc nuôi dạy đàn con đông đúc của mình.

Vả lại cô nàng thì ngược lại, không giống cái ả Milla Vôduyênvích kia: tôi biết Roxane sẽ không bao giờ hớt tay trên bạn trai của tôi.

Bữa tối hôm nay được tổ chức để ăn mừng một bản hợp đồng béo bở vừa được ký, các khách mời có mặt hầu hết đều là doanh nhân đi cùng vợ. Những nhân vật quan trọng, mà tôi không nhớ kỹ được chức vụ khi nghe họ giới thiệu, nhưng chuyện đó không quan trọng: nếu tôi tỏ ra chú tâm khi họ thảo luận với Henri thì tôi nghĩ mọi chuyện sẽ ổn thôi mà. Thực ra, tôi chắc mẩm rằng Roxane mời chúng tôi đến dự là để khỏi phải buồn chán với các đồng nghiệp của Nicolas, chồng cô nàng. Nhưng ngay lúc này đây, cô nàng chuyên bỏ rơi bạn bè ấy đang ở rịt trong bếp để chỉ dẫn cho cô giúp việc.

Khi đi qua bàn, tôi nhận ra cô giúp việc này đã được huấn luyện với một sự tinh tế lên đến đỉnh điểm.

Tôi đang thấy sờ sờ ra đây. Số lượng các món ăn cầu kỳ mà chúng tôi được phục vụ tối nay sẽ tỷ lệ nghịch với con số khó tin những bộ đồ ăn bày quanh mỗi đĩa.

Tôi thầm ước bọn trẻ ở nhà vẫn còn để dành một ít pizza cho mẹ chúng.

Ngồi sâu vào một góc tràng kỷ, miệng nhấm nháp đào lộn hột, tôi nhìn lướt qua các khách mời đang vừa đứng uống cocktail vừa cười vang.

- Không phải chứ? Ý anh là tháng Bảy vừa rồi anh ở Saint-Barth hả? aaaaaaaaah! Trùng hợp thế nhỉ! Tôi cũng ở đó đấy, có lẽ chúng ta đã chạm mặt nhau rồi cũng nên, ahahahahaha... (Tôi không thấy có gì đáng cười trong chuyện này hết.)

- Nghe này anh bạn, nói riêng với anh thôi nhé, anh đang sai lầm nghiêm trọng đó. Tin tôi đi, nếu muốn đầu tư anh nên mua cổ phiếu của blablabla (suỵt, đoạn này tôi không nghe thấy gì đâu đấy)...

Phòng khách rộng mênh mông theo phong cách nhà khách chính phủ, với những bức tường màu lông gà con trang trí tranh của các danh họa, rộ lên hàng chục cuộc chuyện trò lôi cuốn như thế.

Những giọng người trò chuyện không hề tự nhiên nghe mới buồn cười làm sao. Vắt vẻo trên cao, chúng mượn những cách chuyển giọng vừa học đòi làm sang vừa ngạo nghễ. Tôi tự hỏi liệu họ có dùng đến cái giọng làm ra vẻ trịnh trọng như thế khi nói với bậc sinh thành ra họ hay không: "Vì các thánh thần, mẹ ơi, con van mẹ với chút nghị lực cuối cùng, hãy nhận lời trải qua một khoảnh khắc cùng với hậu duệ đang kêu đòi mẹ thống thiết... (Rồi, giọng bình thường:) Đi mà mẹ. Nào, xin mẹ đấy, đồng ý đi, tối nay mẹ qua trông lũ trẻ giúp con nhé?..."

Henri, anh chàng kỹ sư tin học của tôi với chất giọng đẹp và ấm, đang liếc xéo tôi như muốn nói: "Chính em đã muốn tới đây đấy nhé, vậy nên chớ có than vãn", trước khi quay sang người đang đứng bên phải để tiếp tục tán gẫu. Người đối thoại với anh, một gã hói mặt đỏ như vang chừng năm mươi tuổi, có vẻ lắng nghe như nuốt lấy từng lời của anh. Lẽ thường tình, phần đông mọi người không hiểu gì về các công nghệ mới, vậy nên dĩ nhiên là thứ đó thôi miên họ.

Tôi nhớ có lần, trong bữa tối, đối diện với một gã biết chút ít về tin học và hay hí hoáy sửa chữa đang chém gió không ngừng, Henri bèn bịa ra những cụm từ nghe như thuật ngữ chuyên ngành để nói với gã. Và gã vô học kia, để không mất mặt, liền vờ như biết những cụm từ ấy rất rõ! Vậy là chúng ta có một cuộc trò chuyện kiểu này:

- Nghe này, về mặt web xít ca ấy mà...

- ... Về?

- Web xít ca ấy. Hệ thống web mới dưới nước hoạt động xuyên các biển trên thế giới ấy...

- À vâng, xin thứ lỗi! Web xít ca! Không, tôi lại nghe thành từ gì khác cơ, chính vì thế nên mới không hiểu, ừ đấy...

- Vậy, tôi đang nói rằng xét từ quan điểm công nghệ, việc các octet chín bit lên ngôi đã hoàn toàn thay đổi cục diện...

- Vâng, rõ ràng là thế.

- Nhất là các xã hội châu Á đang biến nó thành một ứng dụng dành cho bệnh nhân! Khoan đã, đối với toàn bộ những gì là đổi mới công nghệ, cần phải nhận ra điều hiển nhiên: tương lai đến từ uzbekistan...

- Ơ vâng, và từ Nhật Bản...

- Anh đùa chắc? Theo anh thì ai đã phát minh ra ngôn ngữ lập trình "C+ tốt hơn"? Người nhật chăng?

- Vâng... Anh đã nhắc chuyện đó thì...

- Ai đã phát minh ra máy in chạy nước ép trái cây có giá thành hạ hơn nhiều so với máy in dùng ống mực?

- Ừm, được, theo cách nào đó thì chuyện này còn ngăn...

- Ai đã phát triển loại chuột dùng điều khiển từ xa khiến cả thế giới tranh giành nhau vào lúc này? Mà anh cũng tậu được một con để trang bị cho máy tính cá nhân rồi chứ? Bởi vì hình như đâu đâu cũng thấy hết hàng rồi thì phải...

- Anh đùa sao. (Húng hắng ho.) Dĩ nhiên là tôi đã kịp tậu rồi. Thậm chí còn màu tím nữa cơ.

Trên quãng đường về, khỏi nói là chúng tôi đã cười lăn cười bò thế nào...

Nhưng tốt thôi. Tối nay, dường như Henri đã quyết định trò chuyện với ông hói kia mà không đùa cợt gì hết. Viễn cảnh tương lai quả là đáng chán.

Đang ngoắc vào cẳng tay ông năm mươi tuổi đó là một sinh vật có phần lòe loẹt, ngụy trang bằng đồ trang sức, theo cách khiến ông ta cảm thấy khó khăn kinh lên được khi muốn đưa ly whisky lên miệng (cô gái kém ông ta dễ đến hai mươi lăm tuổi, đó hẳn phải là một gã giàu có).

Ôi trời, người đàn ông đó vừa mở miệng và tôi nhận thấy hàng răng giả. (Rốt cuộc, đó hẳn là một gã cực kỳ giàu có.)

Sau khi đã chớp mi khoảng hai trăm lần, mắt trợn tròn đến phát sợ còn miệng thì há hốc nghe Henri nói (như thể cô ta hiểu được điều anh đang nói), cô gái quay sang tôi đầy duyên dáng rồi hỏi tôi làm trong lĩnh vực nào. Tôi mỉm cười, đáp rằng tôi từng làm trợ lý cho một doanh nghiệp nhỏ và vừa mới nghỉ việc, lúc này tôi đang tìm một công việc mới. Thậm chí cô ta còn không cố gắng nghe tôi nói cho hết câu, cô ta bỏ dở ở từ "trợ lý" rồi để tôi nói nốt câu trong một tiếng thở dài. Cô gái quay trở lại với cuộc trò chuyện giữa Henri và chồng cô ta, cô ta nhìn ông chăm chú, như bị chinh phục, rồi quay sang hết người này đến người kia, như thể đang theo dõi một trận tennis.

Tôi nhúp thêm một nắm đào lộn hột.

Bỗng nhiên, tôi ngẩng mặt nhìn lên và nhận ra cô nàng đó.

Một cơn rùng mình kinh hãi chạy dọc xương sống tôi.

Cô nàng cao lớn, xinh đẹp, tóc vàng cắt ngắn, đôi chân tuyệt đẹp lộ ra dưới lần váy ôm khít, càng được tôn bật nhờ loại xăng đan cao gót mà tôi không bao giờ có thể đi nổi (vì hay bị chóng mặt).

... Và nhất là, cô nàng đang mặc một chiếc áo chui đầu giống hệt cái tôi đang mặc!!

Ôi không. Nhưng tại sao lại có một cô gái xinh đẹp tuyệt trần mặc cái áo giống hệt như tôi cơ chứ? Trên người tôi thì cái áo trông chẳng khác nào hàng hạ giá.

Tôi đứng dậy để đi vào bếp với Roxane, và có lẽ mượn luôn cô bạn một cái tạp dề.

Nhưng cô nàng tóc vàng xỉn đã nhìn thấy tôi. Chúng tôi nhìn nhau vẻ dò xét từ trên xuống dưới.

Tôi không khỏi bụng bảo dạ: "Cô nàng này mặc chiếc áo giống mình thật đẹp, hoàn hảo luôn. Vòng một mình to nên các chi tiết đính vảy cứ bó sát vào trông thật tầm thường... lẽ ra mình nên mặc thứ gì đó khác mới phải."

Dầu gì cũng vẫn bĩu môi kiêu hãnh, tôi rảo bước đi ra xa.

Nhếch mép cười khinh bỉ khi nhìn thấy tôi đi qua, cô nàng búp bê Barbie quay sang rỉ tai chồng: "anh có nhìn thấy chiếc áo chui đầu giống của em mà cô kia đang mặc không, trông sexy nhỉ? Trông em sẽ như thế nào với cái áo này ôm sát bộ ngực lép kẹp của em? Lẽ ra em nên mặc một cái áo khác mới phải..."

Khi chúng tôi ngồi vào bàn, tôi quay sang ghé tai Henri nói rằng tôi bị mệt nên không muốn chúng tôi nấn ná lâu. Anh nhún vai. Anh cũng đâu có muốn đến, anh đi cùng để tôi vui đấy chứ (và cũng bởi tôi đã dụ dỗ anh nữa).

Sinh vật nhân bản vô tính của tôi (nhưng mang nhiều đặc tính trội hơn), ngồi ngay đối diện tôi, tay đang máy móc che xương đòn vì sợ lộ ngực. Khi bốn mắt giao nhau, tôi nhận ra chính tôi cũng đang ở trong tư thế hệt như cô ta. Chúng tôi liền ngoảnh đi ngay, ngượng ngùng, hạ tay xuống.

Cuối cùng Roxane cũng tới ngồi cạnh tôi, và không phải là quá sớm vì suýt nữa thì tôi phải đợi. Đó là thời điểm Jean-Paul, một vị giám đốc tài chính khoảng bốn mươi tuổi dao động giữa tầm thường-xấu và xấu-tầm thường, chọn để khởi xướng cuộc trò chuyện với chồng nàng người mẫu áo chui đầu, có vẻ như là một nhà văn tên tuổi. Xúc động vì được trao đổi với vị này vài lời, Jean-Paul nhiệt tình tán tụng anh ta. Trước thái độ hoàn toàn dửng dưng của nhà văn, tôi cực kỳ muốn hỏi xem vị tác giả kia viết gì nhưng giác quan thứ sáu mách bảo tôi rằng anh ta sẽ không thích thú gì chuyện đó. Dẫu sao chăng nữa, gã này có vẻ đã mất hết khả năng nhận thức về bản thân rồi.

Gã có vẻ thuộc típ người yêu cầu tài xế riêng ngồi ký vào thủ bút thay mình.

Sự nổi tiếng là một thứ luôn khiến tôi băn khoăn. Giá mà người ta giải thích cho tôi hiểu vì sao mọi người lại ngây ngất ngưỡng mộ những gã được trả hàng đống tiền để làm những công việc ngon ăn nhất trần đời: lầm rầm hát nhép đĩa thu sẵn, viết những câu chuyện về lũ trẻ đi học (những tên phù thủy), diễn trò hề trước máy quay... Thật vậy chứ còn gì nữa. Tại sao người ta không bao giờ xin một tấm ảnh với lời đề tặng của vị bác sĩ đã phẫu thuật viêm ruột thừa cấp cho con cái họ, cũng có nghĩa là đã cứu mạng đứa trẻ đó?

Hoặc tại sao người ta chỉ muốn ve vãn lính cứu hỏa thay vì dán poster của họ trong phòng ngủ, họ chính là các siêu anh hùng trong cuộc sống thường ngày chứ đâu?

Và cả đống người hâm mộ rú lên cuồng nhiệt trước những nữ ca sĩ có tài năng gây ngạc nhiên đến mức buộc phải tạo dáng không khác gì các diễn viên chuyên đóng phim khiêu dâm để bán được nhiều đĩa hơn... Như vậy chẳng phải các dây thanh quản bị phá hỏng không vì cái gì hết sao?

Thực chất, nếu tôi hiểu rõ quan niệm phổ biến trong thế giới của các ngôi sao thì đó chính là lao động cực nhọc để được nổi tiếng, và một khi đã nổi danh rồi thì lại phải núp đằng sau những cặp kính râm để không ai nhận ra.

Nhất trí. Vậy ai là người đã tạo ra quan niệm đó? Một nữ minh tinh tóc vàng hoe chăng?

Những người nổi tiếng được đối xử như các vị thần, không hơn không kém.

Để ý mà xem, chuyện hết sức thường tình: mỗi lời họ nói (dù có nhạt nhẽo vô vị đến đâu) cũng sẽ thu hút được hàng nghìn người, thông qua trung gian là các tạp chí, truyền hình hoặc các DVD tặng kèm. Hãy hình dung những lời bình luận của chủ tiệm bánh nơi bạn hay mua về nghề nghiệp hoặc cuộc sống tình cảm của chính bà ta được đăng thường xuyên trên tờ Gala. "Lucette Dubouchon thổ lộ: 'Bánh mì dùng nóng bao giờ cũng ngon hơn!'" Và một bức ảnh chụp người phụ nữ tử tế ấy đang cầm một chiếc bánh mì dài, ngón cái giơ lên. "Lucette Dubouchon tiết lộ: 'Với René, chuyện ấy diễn ra nhiều hơn trước kể từ khi ông phẫu thuật tiền liệt tuyến...'" Tiêu đề được lấy làm lời bình cho bức ảnh chụp nghệ nhân làm bánh đang nằm dài trong phòng sau cửa tiệm, môi chúm lại, một vạt áo liền quần thò ra như trêu ngươi khỏi áo blouse khoác trong lúc làm việc. (Dừng lại đi, tôi không chịu nổi nữa rồi, khêu gợi quá mức.)

Dù sao sau đó, vẫn có những kẻ thích khổ dâm xin chữ ký của Lucette Dubouchon lên túi đựng bánh sừng bò!

Đồng ý. Đôi khi (đôi khi thôi nhé), nhiều năm sau một dòng thủ bút vẫn là quá đẳng cấp.

Hãy hình dung một người bạn học, khi bạn mười hai tuổi, vẽ ngoáy một bức tranh vào vở chép bài của bạn, rồi ghi chú bên dưới: "Dành tặng người ấy, bạn cố tri, cảm ơn vì đã ném phao cho mình trong giờ anh ngữ! Bébert đã ký." nếu như, vài năm sau, Bébert ấy phát minh ra thuyết tương đối thu hẹp rồi thè lưỡi tạo dáng chụp ảnh không công, OK, ta có thể xem xét việc nổ tới bến trước lũ con cháu trong mọi bữa tối giáng sinh (hoặc lễ Hanukkah[7]) suốt phần đời còn lại. ("aaaah, albert, cái tay kẻ cướp ấy. Ta đã dạy cho hắn mọi điều. Ý ta là bằng anh ngữ ấy mà.") nhưng trường hợp khác thì thế nào đây? Phải thực tế đi thôi. Một thủ bút của Ève angeli[8] hay của Gérard Miller[9], thậm chí là sau năm mươi năm, cũng vẫn vô giá trị.

Thật điên khi hình dung ra cảnh trên hành tinh này có những kẻ tin rằng xét về mặt sinh lý thì trên mũi Catherine Deneuve không thể xuất hiện, tại một thời điểm nào đó trong ngày, một cục gỉ mũi mà bà không hề hay biết. Ý tôi là, trong phòng tắm nhà mình, Benjamin Castaldi cũng tự mình ngắm nghía cái thứ anh vừa dùng tăm bông ngoáy ra từ tai, dù anh ta có Benjamin Castaldi[10] cỡ nào chăng nữa!

Tôi nghĩ đã tới thời điểm nhân loại bước vào kỷ nguyên tiết lộ: màu cam chói lọi ấy, kỳ diệu thay, không còn mọc trên đầu Mylène Farmer nữa kể từ khi nữ ca sĩ này lọt vào bảng xếp hạng Top 50. Cô nàng nhuộm tóc! Chứ còn gì nữa! (nghĩa là mỗi tháng một lần, cô ấy trông cũng kỳ quặc chẳng khác gì bạn và tôi trong tiệm làm đầu với mớ tóc cuộn trong lớp giấy nhôm. Nhất là, hãy tỏ ra tử tế chứ đừng có lăn ra ngất xỉu hàng loạt đấy nhé.)

Ấy thế mà, những người nổi tiếng lại còn hay hẹn hò với nhau nữa chứ. Người này bị tiếng tăm của người kia làm cho lóa mắt. Thật kinh khủng khi sau đó, phải dõi theo những cuộc tình lầm lạc của người cũ trên tờ Voici.

Bạn lên mặt ta đây với đám bạn gái vì đã khiến trái tim của chàng ca sĩ hát chính trong nhóm affaire Louis Trio tan vỡ ư? Vậy thì đây nhé: nhờ chính cuốn tạp chí ưa thích của bạn, cả nước Pháp sẽ biết chuyện chàng ta đang giải khuây trong vòng tay một cô nàng có nhan sắc mỹ miều hơn bạn. Cơ may duy nhất để bạn gỡ lại danh dự ư? Hãy để mọi người bắt gặp bạn đang tán tỉnh một chàng diễn viên người Mỹ điển trai khiến người cũ ghen đến hộc máu mũi, vân vân. Tóm lại, ta không thể nào thoát ra được. Bài học rút ra: tôi vô cùng hài lòng khi thủ bút duy nhất người ta đòi hỏi ở bạn trai tôi là trên sổ điểm của con gái anh ấy.

Cuộc sống với Patrick Bruel[11] hẳn sẽ khiến tôi ngán đến tận cổ.

Tôi nhìn thấy ngồi đối diện với mình là một ông chuyên viết sách đang tỏ thái độ hết sức tự mãn, thế nên tôi quyết định kiêu hãnh lờ tịt ông ta đi.

Chuyện này sẽ khiến ông ta thấy lạ, hẳn ông ta không quen bị mọi người lờ đi.

Mà này, có khi nào làm vậy lại khiến ông ta chú ý tới tôi không nhỉ? Bằng cách tự hỏi người thiếu phụ bí hiểm tóc nâu, đôi mắt tràn ngập vẻ thờ ơ nhuốm sắc sầu muộn khôn lường và đang cẩn trọng lẩn tránh ánh mắt của ông ta kia là ai?

Mà có lẽ ông ta đã chú ý tới tôi nãy giờ rồi, vì tôi mặc chiếc áo pull giống hệt vợ ông ta còn gì.

Cô vợ khêu gợi của ông ta quả đã để ý Henri của tôi nên hau háu đánh mắt sang anh, trong khi tôi thì vừa quan sát chồng cô ta vừa tự hỏi không biết mình đã gặp người này ở đâu. Henri còn chưa nhận ra ánh mắt đang dán chặt vào mình. Anh đang tán gẫu lịch sự với người phụ nữ ngồi kế bên phải.

Bữa tối càng trôi đi và những cái dạ dày càng đầy bao nhiêu (vả lại cũng không nhiều nhặn gì, ơn trời, nhờ có nghệ thuật ẩm thực kiểu mới) thì bầu không khí lại càng sôi nổi bấy nhiêu. Những cuộc chuyện trò bắt đầu râm ran.

Về phần mình, tôi được lựa chọn giữa chuyện phiếm với Henri ngồi bên phải tôi (chẳng có gì thú vị, lúc nào mà tôi chẳng làm thế kia chứ), đang nói

chuyện với cô nàng mặc áo nhái ngồi đối diện (chẳng thà tôi nói chuyện với Henri còn hơn), hoặc với Roxane ngồi bên trái tôi.

Roxane cười rinh rích với người đàn ông ngồi cạnh cô nàng, tôi cúi gằm nhìn miếng bánh mì trong đĩa của mình, vừa nhai vừa tỏ vẻ đang mê mải nghiên cứu kết cấu vỏ bánh.

Tôi ngẩng đầu lên khi cô bạn thân thúc nhẹ khuỷu tay rồi thì thào:

- Cậu vào bếp với tớ không? Để xem cô giúp việc có đang chén sạch bách đống bánh ngọt tráng miệng không ấy mà.

Cái câu mã hóa đó thực ra có nghĩa là: "Mau vào đây, tớ cần kể cậu nghe một chuyện!"

Chẳng đợi nhắc đến lần thứ hai: tôi đã đứng phắt dậy trong khi Roxane còn đang nhìn những người ngồi xung quanh với ánh mắt hối lỗi, đẩy ghế lùi lại rồi thanh lịch vươn thân hình dong dỏng đang bó khít trong lớp lụa màu xanh da trời.

Vào đến bếp, chúng tôi chờ đến khi cô giúp việc đi phục vụ các món ăn khác rồi mới bắt đầu buôn dưa.

Roxane (tì hai tay lên mặt bàn bếp). - Thế nào, ổn cả chứ? Buổi tối nay cậu thấy thoải mái không?

Tôi (lịch sự). - Tuyệt vời! Thế còn cậu, cậu vui chứ?

Roxane (sướng mê tơi). - Ôiiiiii... tớ thì... phải rồi, tớ vui lắm, có thể nói là vậy. (Cô nàng vén tóc ra sau.) Tớ khoái chuyện trò với Mathias. Nghe này, đến chết vì cười với anh chàng ấy đấy! anh ấy nhộộộn lắm! Mà nhìn cũng ngon giai nữa, phải không?

Tôi (hơi thích hàm răng của anh ta nhưng không quá ưa kiểu tóc). - Ừm, thì đó... Thực ra gã đó là ai vậy?

Roxane (chun mũi). - Dào ôi, anh chàng làm việc cùng Nicolas. Nhưng Nicolas không ưa anh ấy lắm.

Tôi (suy luận logic). - Vậy thì gã đó làm gì ở đây? Roxane lấy những chiếc bánh ngọt cỡ nhỏ từ hộp các tông lớn do hãng tổ chức tiệc mang tới rồi bày chúng lên một cái khay đã lót sẵn khăn giấy.

- Đó là một trong những người hùn vốn với Nicolas. Trong công việc Mathias cừ lắm. Chỉ có điều Nicolas thấy anh ấy... hơi tự mãn và hiếu thắng. Tớ nghĩ Nicolas hơi dè chừng anh ấy. Nicolas sắp năm xập rồi, chồng tớ cảm thấy mình già cỗi... cậu biết thế nào rồi đấy.

Tôi (nhón lấy một cái bánh ngọt - trông khá hấp dẫn). - Đợi đã, cậu đã sinh cho anh ấy năm nhóc tì, chẳng phải một người đàn ông sẽ cảm thấy trẻ ra khi sống giữa những đứa trẻ hay sao?

Roxane (mặt mũi sa sầm). - Đúng thế mà, có điều lão ấy chỉ sống vì công việc thôi. Đến khi trở về nhà lão ấy cũng chẳng mấy quan tâm đến lũ trẻ. Lão ấy không kiên nhẫn...

Tôi (đóng vai người an ủi, một bàn tay đặt lên vai Roxane, tay kia lơ lửng một cách nguy hiểm cách khay bánh có vài xăng ti mét, sẵn sàng sà xuống đó). - Đúng vậy, nhưng khi cưới Nicolas cậu đã biết lão ấy vốn là người tham công tiếc việc còn gì. Mà chưa kể lão ấy cho cậu một cuộc sống đầy đủ như vua chúa vậy, cậu không phải lo toan bất cứ việc gì, Nicolas là người chồng tốt đấy chứ...

Roxane (nhìn thẳng vào mắt tôi). - Có lẽ vậy, nhưng ở với lão ấy tớ thấy buồn muốn chết.

Tôi ("thế á?"). - Ơ... thế á?

Roxane (cũng nhón lấy một cái bánh để nhấm nháp - đúng cái tôi đang định lấy). - Chuyện nghiêm trọng đó Déborah.

Tôi (liếc về phía khay bánh, đúng hơn là về phía những cái còn lại, vì Roxane đã xoáy của tôi những chiếc ngon lành nhất). - Phải rồi, đúng là đôi khi chuyện đó vẫn xảy ra cho một cặp đôi, ngưỡng bảy năm, thế cả thôi...

Roxane. - ... bọn tớ kết hôn đã gần chục năm nay. Tôi. - Thì đấy, ngưỡng mười năm, cũng thế cả thôi. Roxane (tay khoanh lại, cằm tì lên nắm tay). - Thực ra tớ đang dự kiến ba phương án: hoặc là bỏ chồng, hoặc là vẫn chung

sống nhưng giải khuây bằng cách mua thật nhiều áo váy đắt tiền, hoặc là ngủ với Mathias. Tớ không biết nữa, tớ đang băn khoăn.

Tôi (với một nụ cười nghèn nghẹt). - Đi thôi, đi thôi, chúng ta cùng đi chọn váy áo cho cậu nào. Lúc này Zara đang có chương trình đại hạ giá đấy...

Roxane (liếm ngón tay bị dây chút kem). - Tớ nói nghiêm túc đấy Déborah. Vả lại...

Chúng tôi im bặt.

Cô giúp việc vừa quay trở lại bếp, đặt cái khay lên bàn, trút đĩa bẩn từ trong khay ra rồi thay vào đó một chồng đĩa sạch.

Tôi (thái độ tự nhiên). - Thế nếu không thì bọn trẻ sẽ ra sao?

Roxane (thái độ còn tự nhiên hơn). - Ừ, ổn cả. Chẳng bao lâu nữa hai đứa sinh đôi sẽ lại đi mẫu giáo, chúng cứ nài nỉ được học chung một lớp. Tớ không biết liệu đó có phải ý hay không nữa, cậu nghĩ sao?

Tôi (sỗ sàng kiểu tự nhiên). - Phải đấy, đừng tách chúng ra...

Cô giúp việc rời khỏi bếp, lại bê ra một khay đầy. Roxane (quay sang tôi). - nói gì thì nói, ngay lúc này thì chưa xảy ra chuyện gì liên quan tới tớ cả. Trái lại, nếu có thể cho cậu một lời khuyên thì ở vào địa vị của cậu, tớ sẽ đề cao cảnh giác hơn một chút...

Tôi (ngạc nhiên). - Cảnh giác á? Sao lại phải cảnh giác?

Roxane nghiêng người về phía hình phản chiếu trên cánh tủ lạnh inox rồi dùng ngón tay chỉnh lại chút son lem nơi khóe môi.

Roxane. - Tối nay Henri có vẻ như được đánh giá cao, nhất là trong mắt cô ả kia, đó đó, cô ả không chịu buông anh ấy ra đâu. Cậu phải coi chừng nhé...

Cô nàng rời khỏi bếp, mắt vẫn đảo về phía tôi.

Tôi (một mình trong bếp và nổi trận lôi đình). - CÁI-GÌ-CƠ?

Trong cơn tức giận tôi vớ lấy một chiếc bánh định đút tọt vào miệng, rồi lại đặt xuống ngay tức khắc khi nhìn thấy cô giúp việc đang đứng chống nạnh nơi ngưỡng cửa, mắt nhìn tôi chòng chọc.

Quay trở về bàn tiệc.

Henri đang cười đùa, và anh không phải người duy nhất. Hiển nhiên là nhà văn, người đã dễ dàng xuống nước, vừa nói một câu gì đó buồn cười mà tôi không nghe thấy. Cô ả tóc vàng không rời mắt khỏi bạn trai tôi, và cô ả có lý khi tận dụng thứ ấy, đôi mắt của cô ta, bởi chẳng bao lâu nữa tôi sẽ dùng nĩa moi mắt cô ta ra.

Ngồi tựa lưng vào ghế, một cơn giận dữ lặng thầm xâm chiếm tôi, len lỏi trong các huyết quản và khiến thái độ của tôi có phần cứng nhắc hơn so với mong muốn. Tôi phải chường ra một vẻ mặt mà thậm chí tôi chưa bao giờ dám hình dung, nhưng tôi không còn kiểm soát nổi mình nữa. Lúc này mà yêu cầu tôi nở một nụ cười thì khó chẳng khác nào yêu cầu một nhà du hành vũ trụ thực hiện một màn biểu diễn nhảy claket trong trạng thái không trọng lực.

Nhận ra điều này, Henri liền thì thầm hỏi tôi xem mọi chuyện có ổn không. Miệng tôi méo xệch thành một nụ cười nhếch mép ghê tởm muốn làm đối phương an tâm, nhưng thực chất lại càng khiến anh thêm lo lắng.

- Có chuyện gì thế em yêu?

- Không, không có gì hết, em sẽ kể với anh sau... Anh không nài thêm.

Vậy mà tôi những mong anh sẽ làm thế đấy.

Tôi đưa lên miệng từng miếng nhỏ đồ ăn, nhai thật lâu, trong khi cuộc chuyện trò đang chuyển biến theo hướng thô thiển. Tôi muốn đứng dậy bỏ đi, nhưng chuyện đó không dễ gì xảy ra. Dù sao chăng nữa. Mà nếu tôi lăng xê cái mốt bữa tối-cấp tốc thì sao nhỉ?

Tay nhà văn đang lôi cuốn cử tọa bằng cách thuật lại một khoảnh khắc đặc biệt đáng hổ thẹn từng gặp trong quá khứ. Khi diễn tả phần cuối câu chuyện, gã bắt chước chất giọng the thé của phụ nữ bị cưỡng dâm, một tràng cười rộ lên xung quanh gã.

Tưởng gì chứ những giai thoại nhục nhã thì tôi cũng có khối! nhưng lạ thay, tôi lại không muốn kể ra lắm. Tôi thích quan sát Henri bằng ánh mắt lờ đờ đen nhánh lửa giận, trong khi anh thì không cần ai khiến đã nhảy dựng lên vì những câu nói của cây hài trong bữa tiệc. Vừa chấm khăn ăn lên miệng, Henri vừa bắt đầu kể cái lần anh có hẹn gặp đối tác bàn công chuyện và đi cùng thang máy với một người đàn ông uể oải đứng tựa vào vách thang máy. Người này bỗng hỏi anh: "anh khỏe không?" Henri ngạc nhiên vì vốn không quen biết ông ta, nhưng vẫn đáp lại: "Cảm ơn, tôi khỏe..." người đàn ông hỏi tiếp: "Mà hôm nay anh gặp ai nhỉ?" Henri đáp: "Tôi phải gặp giám đốc tài chính bên..." Đột nhiên người đàn ông bỗng quay phắt sang anh rồi càu nhàu: "anh cho phép chứ?! Tôi đang nói chuyện điện thoại!"

Thực chất từ đầu chí cuối ông ta toàn nói chuyện điện thoại.

Được thôi, câu chuyện này tôi đã nghe kể rồi, nhưng những người khác thì chưa, vậy nên họ cười bò ra. Bản thân tôi cũng có một kỷ niệm đáng xấu hổ khi đi thang máy. Lần đó, lúc đến nhà trẻ đón bé thứ hai, tôi có bước vào một buồng thang máy không người. Cửa thang máy vừa khép lại thì tôi nhận ra nỗi ghê rợn của nơi mình đang đứng. Người dùng thang máy trước tôi đã thả một quả rắm ghê tởm nhất mà lòng ruột con người có thể lưu giữ. (Thậm chí có lẽ tại chính nơi này vừa diễn ra một cuộc thi thả bom thối, mùi tởm đến mức này thì chuyện đó hoàn toàn có thể xảy ra.) Trong khi tôi nín thở để nghi nghi hoặc hoặc xem người ta có thể ăn gì để có được mức độ thối inh ỏi này thì cửa thang máy mở ra và lần này có thêm ba người nữa bước vào. Bị thứ mùi hấp hơi kia bủa vây ngay lập tức, họ liền chun mũi và nhìn xoáy vào tôi bằng ánh mắt độc địa. Làm thế nào để tôi có thể chứng minh rằng mình vô tội? Làm gì có chuyện người ta đem rắm ra phân tích ADN, vậy nên tôi buộc phải cúi gằm mặt và thầm hối thúc thang máy lên đến nơi thật nhanh để được giải thoát.

Không, tôi nghĩ câu chuyện này không được đẳng cấp cho lắm. Vả lại đây không phải là lúc tự giảm giá trị bản thân trước cô ả lăng loàn kia. Cái cô ả mà vẻ mặt cả đời chưa từng thả bom sinh học quả nào ấy. Hoặc giả chỉ một chút khí cô đặc, mỗi tháng một lần, hết sức chóng vánh, trong một buồng thang máy chẳng hạn. Kiểu không ai thấy cũng chẳng ai hay. Tôi hơi cúi xuống để giấu nụ cười khẩy nham hiểm.

Tôi bỗng bị thu hút vào điệu vũ quay tròn của đôi cánh tay gã nhà văn. Đến

đoạn này thì gã không còn mô tả những chuyện mình đang kể nữa, mà nhại lại. Tôi cố tập trung vào cái món rất khó xác định đang lềnh phềnh trong đĩa của tôi, bao quanh là những búi rau cỏ gì đó trông rất kỳ cục, nhưng tôi không thể ngăn mình lắng nghe. gã kia đang kể về bữa tối tại nhà hàng nơi gã lần đầu ra mắt bố mẹ cô vợ đầu tiên. V ì hồi ấy gã còn trẻ tráng, lại đang hết sức si tình, túi thì rỗng tuếch mà ông bà nhạc tương lai lại chẳng ủng hộ mối quan hệ đó chút nào nên ý nghĩ phải gây cho họ ấn tượng thật tốt đẹp cứ ám ảnh tâm trí gã. Buổi tối hôm ấy, họ dùng rượu khai vị, chuyện trò lịch thiệp, và tay văn sĩ bắt đầu cảm thấy hơi thư giãn. Họ vừa chuyển sang gọi món chính thì bà nhạc tương lai của gã đứng dậy để đi vệ sinh. Vài phút sau, người đàn ông của chúng ta cũng cảm thấy nhu cầu cấp thiết phải hành động giống mẹ vợ. Vậy nên gã đứng dậy cáo lỗi rồi vừa nhằm thẳng hướng toa lét vừa thầm khích lệ bản thân: “Được rồi, được rồi, thôi nào, mọi chuyện sẽ diễn ra tốt đẹp thôi...”

Tập trung vào việc tiếp thêm can đảm cho mình như thế, gã mở cánh cửa buồng vệ sinh đầu tiên nhìn thấy, và thấy mình đứng ngay trước mặt bà mẹ của vị hôn thê, bà này đang ngồi trên bệ, quần lót tụt ngang gối, vẻ mặt sửng sốt...

Những người ngồi ở đầu bàn liếc nhìn chúng tôi, tò mò trước vẻ hân hoan sung sướng của chúng tôi, rồi lại quay về với cuộc trò chuyện dang dở liên quan đến các công ty đang giải thể.

Ngay cả tôi cũng bắt đầu mỉm cười. Tay này ngộ thật. Rốt cuộc, có lẽ tôi sẽ tìm đọc một trong số các tiểu thuyết của gã (nếu ít ra tôi được biết về những gì gã từng viết...).

Bữa tiệc tối đến hồi rôm rả. Jean-Paul, người có sức thuyết phục ngang ngửa một cái đầu gối, dốc cạn một hơi ly rượu vang rồi bắt đầu thao thao bất tuyệt:

- Ngày 24 tháng năm 1995 là ngày nhục nhã nhất đời tôi. Tôi đứng dậy phát biểu trước toàn thể hội đồng quản trị để cảnh cáo tổng giám đốc. Tôi trình bày các luận chứng cho thấy sự mất tín nhiệm của ông ta, nhưng tôi càng nói, ông ta càng cười tợn. Đến khi bắt gặp một vài người nữa cười khẩy thì tôi mới nhận ra rằng mình quên chưa kéo khóa quần...

Nghe đến đây, cô ả tóc vàng liền ngật đầu ra sau, miệng há hốc, răng chìa hết

cả ra ngoài, và chỉ phát ra một tiếng cười bé xíu. Tôi cho là cô ả nghĩ như vậy mới gợi cảm.

Dường như càng về sau Henri càng tự nhiên thoải mái. Anh nhấm nháp tách cà phê, đặt xuống bàn rồi bắt đầu kể lại một kỷ niệm đáng nhớ thời niên thiếu.

Ruột gan tôi như có lửa đốt. Cô ả mặc nhái áo pull kia dường như đang nuốt lấy từng lời phát ra từ miệng bạn trai tôi, vậy nên tôi phải khoác ngay tay anh, mắt nhìn ả ta không rời. Henri, hơi ngạc nhiên, nhìn tôi chăm chú trong tích tắc, trước khi bắt đầu kể câu chuyện xảy ra với giáo viên Pháp văn dạy anh Ở trường trung học. Anh rất quý người giáo viên đó, bà Ferry, nhưng anh cũng muốn bằng mọi giá hẹn hò với cô gái ấy, người mà lúc này anh đã quên mất tên (càng tốt, đó đúng là một việc đáng làm). Một hôm khi họ cùng trò chuyện trong hành lang, cô bạn kia bắt đầu than phiền về điểm số môn Pháp văn và chỉ trích phương pháp sư phạm của bà giáo. Henri, lúc bấy giờ mới mười ba tuổi, cố gắng gây ấn tượng với cô bạn bằng cách xác nhận quan điểm kia. Anh nhanh chóng nhận ra rằng mình càng phê phán cô giáo thì cô bạn kia càng vui vẻ và nụ cười của cô nàng càng rạng rỡ. Henri hết sức hài lòng và để mặc trí tưởng tượng tha hồ bay bổng, tuôn một tràng không ngớt những câu xỏ xiên chua ngoa theo kiểu ném đá giấu tay. Chỉ tới khi đang nói dở câu: "... Chờ đã, nhưng mụ Ferry ấy à, mụ vô học lắm nhé, đến nỗi mà có kiểm tra nước tiểu thì mụ cũng khó lòng qua được... hinhinhiin", anh mới nhận thấy mặt cô bạn xanh như tàu lá chuối. Cuối cùng cũng hiểu ra nguyên do, anh chầm chậm quay ra sau - cô bạn kia đã tranh thủ lúc đó để kín đáo lủi đi - và thấy mình đang mặt đối mặt với bà giáo, dĩ nhiên. Cứ nhìn vẻ mặt thì khắc biết cô giáo Pháp văn đã mải miết nghe anh nói được một lúc lâu rồi. Bản án: ba tháng phạt ở lại lớp sau giờ học. Còn cô bạn mà anh đang tán tỉnh kia, vì muốn không liên quan dính líu gì tới anh trước mặt cô giáo, bắt đầu tỏ ra tận tụy hết lòng với cô giáo và không bao giờ nói chuyện với anh nữa.

Cô nàng tóc nâu ngồi bên phải Henri cười phá lên đến nỗi đột ngột mất thăng bằng và trong lúc chới với đã làm sánh vài giọt rượu vang từ ly của mình lên áo sơ mi của Henri. Cô ta thẹn thùng chộp lấy cái khăn ăn để thấm vết rượu, nhưng Henri không để cô ta làm vậy, anh lịch sự ngăn lại và trấn an cô ta: dù sao chăng nữa chúng tôi cũng đang nghĩ đến chuyện về nhà. Cô ta liền mở túi, xé một tờ trong sổ tay rồi ghi nhanh số điện thoại của mình cùng một ánh mắt nhấn nhá đầy ẩn ý.

- Đừng quên gửi lại cho tôi hóa đơn nhuộm tẩy nhé...

Rồi cô ta nhét mẩu giấy đó vào túi áo vest của Henri, mắt vẫn nhìn anh đắm đuối (tôi thì cô ả coi chẳng hơn gì cỏ rác trên cõi đời này) và kết luận:

- Gọi cho tôi nhé...

Roxane nắm khuỷu tay tôi kéo lại gần, thì thầm rỉ tai tôi:

- Tớ đã nhắc cậu canh chừng cô ta rồi đấy thôi. Tớ biết cô ả này, một ả có tiếng hám giai, lại còn tham ăn tục uống nữa chứ...

Vậy là tôi hiểu ra sai lầm của bản thân.

Cô ả tóc vàng chẳng hề mảy may quan tâm đến người tôi yêu. Vả lại cô nàng đang vừa nói chuyện với anh chồng văn sĩ vừa dịu dàng cọ chóp mũi vào tai anh ta. Cô nàng có vẻ hết sức si mê chồng. Tôi mới ngốc nghếch làm sao.

Dạ dày tôi quặn thắt vì ghê tởm.

2. Không, em có dỗi đâu

Cho mang hai tá hồng lên phòng 424, nhớ ghi "Émilie anh yêu em" vào mặt sau hóa đơn.

Groucho MARX.

Suốt quãng đường về, tôi ngồi câm như hến trên xe, hai cánh tay khoanh cứng trước ngực, ánh mắt ngoan cố hướng về một điểm vô hình. Tôi thấy bụng quặn lên như thể bị đau thật vậy.

Henri (vừa lái vừa quay sang liếc tôi). - Cưng ơi, em dỗi đấy à?

Tôi (mặt bướng bỉnh, lông mày chau lại). - ...

Henri. - Déborah này, nếu em dỗi anh thì ít nhất cũng phải nói anh biết lý do chứ?

Tôi (nghiêm trang). - ...

Henri (bằng giọng điệu đe dọa cố kìm nén). - Được lắm. Em không muốn nói cho anh biết chứ gì? Nhất trí thôi.

Tôi (quá sợ cái cảnh đến lượt anh cũng dỗi nốt). - Không, em có dỗi đâu.

Henri (giễu cợt). - Thế mà em bắt chước điệu bộ hờn dỗi giống quá. Vậy thì xảy ra chuyện gì nào?

Tôi. - Chẳng chuyện gì cả.

Henri (vờ ngọt ngào). - Thôi nào, nói cho anh biết đi cưng...

Tôi (giọng cay đắng, tay vẫn khoanh chặt). - Em ngán đến tận cổ rồi, vậy thôi.

Henri (vốn sẵn tài ngoại giao nên lại càng ngọt nhạt hơn nữa). - Em ngán đến tận cổ chuyện gì mới được?

Tôi (sắp nổ tung đến nơi). - Em ngán đến tận cổ cảnh anh chẳng coi em ra gì.

Henri (ngạc nhiên một cách thành thực). - Anh ấy hả? nhưng làm gì có chuyện đó, tại sao em lại nói vậy?

Tôi (nước mắt tuôn lã chã). - Thì bởi vì thế đấy!!! (những giọt nước mắt trở thành dòng thác thổn thức.) Cô ả xấu xí đó cả tối không buông anh ra, còn anh, thay vì tống khứ đối tượng khi thấy cô ả khêu gợi mình thì anh lại không, anh chọc cho cô ả cười, mà... mà... mà... (nức nở) chính vì thế nên cô ả đã cho anh số điện thoại, còn anh thì chẳng thấy phiền chút nào khi một phụ nữ cho anh số điện thoại ngay trước mặt em, đúng không, anh chẳng thấy phiền tí nào, lẽ ra anh có thể nói "thôi, cảm ơn, tôi đã tìm được người phụ nữ của đời mình rồi", nhưng anh có làm thế đâu, mà chẳng có gì nghiêm trọng cả, chỉ tại em thôi (những dòng thác đã trở thành cơn lũ nước mắt), mà sao anh lại yêu em được nhỉ, khi mà em xấu ma chê quỷ hờn thế này, mà... mà... mà... mà lại (nức nở thành tiếng) xuất hiện cô nàng tóc vàng tuyệt vời nhìn anh không rời mắt kia, nhưng em thì đâu có được như cô ta, em không thể trách anh được, thậm chí em không biết làm sao mà anh vẫn ở lại bên em, hẳn là anh phải nuối tiếc tất cả những người cũ của anh lắm (sịt mũi, rồi lại nức nở tiếp), em chắc chắn như thế đấy, mà nếu như có đủ dũng khí, tin em đi, em sẽ làm lại cuộc đời nơi đầu kia trái đất, ở đó em sẽ gặp một người đàn ông chỉ biết yêu mình em thôi, rồi anh cũng sẽ tiếc nuối khi nghĩ về em (nức nở mùi mẫn), nhưng chuyện đó có hề gì vì em biết thực ra sớm muộn gì anh cũng sẽ bỏ em để theo đuổi một cô nàng có ngoại hình giống *Milla Jovovitch*, chỉ là vấn đề thời giaaaaaaaaan mà thôi... (nức nở cực đại lần chót, nước mắt nước mũi lênh láng đủ làm ướt sũng tờ khăn giấy Kleenex.)

Henri, vẫn lái xe, nhìn tôi vẻ như muốn nói rằng bộ phim kinh dị gây ấn tượng mạnh với anh hôm qua, suy cho cùng, cũng không đáng sợ bằng sinh vật đang ngồi ngay ghế trước trong xe này.

Henri (sửng sốt). - Khỉ thật, em giải thích xem anh đã làm gì được không?

Tôi (van đã mở hết cỡ, tôi khóc sướt mướt không thể kìm lại được). - như... Như... (sịt mũi)... nhưưưưưư... (nức nở)...

Henri (vẫn sững sờ, thậm chí hơi khiếp hãi). - nghe này. Chúng ta hãy thử dùng lý trí mà suy xét, một lần này thôi. Dù sao thì anh cũng đã là người duy lý rồi, còn em sẽ thử như mọi khi xem sao. Tờ giấy của cô gái đó, anh đã bỏ lại nhà Roxane ngay khi cô ta dúi vào túi áo anh, rồi anh bảo cô ta rằng mọi chuyện sẽ ổn thôi, anh không cần đến nó. Anh nghĩ chính là lúc Roxane đang ghé tai em thì thầm chuyện gì đó, mà em chỉ cần gọi cho bạn của em là được, cô ấy sẽ khẳng định với em chuyện mẩu giấy còn nguyên trên mặt bàn hay không.

Tôi (sụt sà sụt sịt mà không thể nào ngừng khóc). - Nhưng mà... Thế nhưng... mà...

Henri (giọng cương quyết). - Để anh nói hết đã. Anh sẽ không bỏ em để theo đuổi Milla Jovovitch hay bất cứ người phụ nữ nào khác, bởi vì người anh yêu chính là em.

Tôi (tuyệt vọng). - Anh thử chứng minh xem!

Henri. - Thế nào nhỉ? Phải tới dự những bữa tối phiền phức chỉ để làm vừa lòng EM chăng? Phải rồi, chính thế.

Tôi (kiềm chế cơn thổn thức). - Không đâu! Mà phải thôi cái tật nhìn bất cứ thứ gì động đậy!

Henri (bàng hoàng). - Anh mà có tật nhìn...?? Không phải chứ, nhưng anh thực sự thấy mình đang sống với một kẻ ghen tuông bệnh hoạn đấy.

Tôi (cũng choáng nặng). - Em mà ghen ư??? Ghen ở điểm nào cơ chứ? Em xin lỗi vì đã thấy khó ở khi anh ngây ngất trước những cô nàng hoàn hảo, trong khi nói cho đúng ra thì em chẳng hề được hoàn hảo như thế!

Henri (cười cợt). - Đúng như anh đã nói, em đang ghen kìa.

Tôi (cố trấn tĩnh). - Ít ra anh cũng biết cơ chế tâm sinh lý của một người phụ nữ là thế nào chứ? Hay để em giải thích cho anh hiểu...

Henri (giễu cợt). - Phải đấy, dạy cho anh thứ mà anh chưa biết đi. Còn anh, anh sẽ nói em biết cơ chế của phụ nữ là thế nào. Cũng hệt như đàn ông thôi.

Nghe cũng logic đấy chứ.

Tôi (không thèm bỏ vào tai những lời anh nói).

- Một gã đàn ông thì để sỉ nhục hắn, chỉ cần nói súng ống của hắn thuộc dạng nhỏ hoặc trên giường hắn chẳng khác nào một liều thuốc ngủ. Trong khi yếu điểm của phụ nữ lại nằm ở khả năng quyến rũ của cô ta: cứ nói rằng anh thấy cô ta không đẹp bằng một phụ nữ khác, nhắc đi nhắc lại rằng cô ta có những khiếm khuyết, chỉ cần bấy nhiêu là đủ vỗ mặt cô ta rồi.

Henri (chưa tin lắm). - Và nếu lời giải thích chính xác phải như thế này: phụ nữ luôn là những kẻ phiền toái suốt đời không thấy thỏa mãn thì sao? Dù thế nào chăng nữa, bất kể người ta làm gì cho họ, bất kể người ta nói gì với họ, cũng không bao giờ là đủ!

Tôi (bực dọc). - Ra thế đấy? Vậy lần cuối anh nói yêu em là khi nào ấy nhỉ?

Henri (mỉm cười hoan hỉ). - Chính xác là cách đây vài giây.

Tôi (không thể bình tĩnh nổi). - Vậy sao? Được rồi, có lẽ thế, em không nhớ nữa nhưng nếu anh đã nói vậy...

Henri. - Chà... Em chỉ nhớ những chuyện khiến em lưu tâm thôi...

Tôi. - À này! Còn lần cuối cùng anh nói rằng em xinh đẹp, hả? Hả?

Henri. - Trong phòng tắm, ngay trước khi lên đường tới nhà bạn em...

Tôi (run rẩy). - Ừm, lúc nào anh cũng tìm cách giành phần thắng...

Một chiếc ô tô lướt qua gần sát sạt, nói gì thì nói chỉ thiếu chút nữa nó đã va vào xe chúng tôi.

Henri (bình thản). - Đợi đã, để anh xem ai lái nào... Dĩ nhiên rồi. Đó là một phụ nữ.

Tôi (mũi gí sát vào cửa kính xe và hét lên khi chúng tôi vượt chiếc xe kia). - ĐI NGU THẾ! KHÔNG THỂ CHÚ Ý MỘT CHÚT SAO?!

Henri (vẫn bình thản). - Em lái xe tệ hơn anh. Thật may là em không có bằng lái.

Tôi (ức chế). - Vầng, mà anh đừng có đổi chủ đề nữa đi, như vậy thì dễ quá.

Im lặng.

Những con phố diễu qua, các vỉa hè chìm trong cảnh tranh tối tranh sáng. Vài khách bộ hành hiếm hoi đang rảo bước trở về nhà. Một vài biển hiệu còn sáng của các tiệm hàng đã đóng cửa thu hút lũ muỗi thay vì những khách quen.

Henri đặt đĩa CD của Wham vào đầu đĩa trên xe. Những nốt nhạc đầu tiên vang lên khiến tôi nguôi ngoai và tức khắc đưa tôi trở lại với ký ức về một kỳ nghỉ cuối tuần tình tứ cách đây đã hai năm, khởi đầu quan hệ giữa hai chúng tôi.

Henri đã bắt cóc tôi vào cuối ngày thứ Bảy, trong khi tôi đang leo lắt ở nhà một mình trong trang phục áo phông và quần pyjama, mải miết đọc một tập truyện tranh của gotlib.

Anh đã gọi một cú điện thoại bí hiểm để báo trước cho tôi: “Em hãy làm sao để thật xinh đẹp và gợi cảm nhé! Một tiếng nữa anh sẽ qua đón!” gợi cảm để đi ăn tối ở nhà hàng ấy à? Ý tưởng mới kỳ cục làm sao! Nhưng thôi được, để làm vừa lòng anh, tôi đã chọn một chiếc váy liền yêu kiều cùng đôi giày cao gót, để dạo bước khoảng ba mét từ xe tới nhà hàng. Và cũng vừa để khiến anh ảo tưởng đôi chút khi nghĩ rằng chân tôi dài miên man, dù hơi nghiêng sang bên cạnh đôi chút, vừa phô ra cái bĩu môi hờn dỗi và gợi tình.

Tôi không biết phải làm gì thêm nữa để có vẻ ngoài sexy trước một đĩa khoai tây chiên. Có lẽ là ngoại trừ việc vừa chậm rãi nhấm nháp một miếng khoai vừa liếm các ngón tay (quá đẳng cấp), hoặc giả vớt từ ly nước khoáng Evian ra một viên đá nhỏ rồi lả lơi lăn nó quanh viền môi, nhưng nếu làm vậy lớp phấn nền trên mặt tôi có nguy cơ trôi mất.

Kệ thôi, dù gì tôi cũng sẽ ứng biến ngon lành. Henri qua đón tôi. Anh khen trang phục tôi chọn, giễu cợt màu phấn mắt xám đá lộ liễu của tôi, gọi nó là “mắt gấu mèo” (vì câu nói này mà anh đã nhận được cái bĩu môi hờn dỗi sớm hơn dự kiến), rồi chúng tôi lên xe.

Trong khi radio trên xe phát bản nhạc *Wake me up, before you go-go,* tôi nhận ra nhà hàng dẫu sao cũng hơi xa, nhưng chỉ đến bản *Last Christmas* thì tôi mới nhận ra chúng tôi đã rời Paris. Sau đó, tôi không còn chú ý đến những tấm biển chỉ đường nữa vì quá bận rộn với việc hát theo đến váng óc bản *Careless Whisper.*

Henri đưa tôi tới Honfleur, một thành phố nhỏ tuyệt đẹp tọa lạc bên bờ biển vùng normandie.

Cuộc chạy trốn lãng mạn này lẽ ra đã rất tình tứ, nếu như quan niệm của người đàn ông tạo ra nó và quan niệm của tôi có thể trùng khớp nhau.

Dĩ nhiên, Henri tin chắc rằng hai cô con gái của tôi đang nghỉ cuối tuần vui vẻ ở nhà bố chúng. Anh đã đổ đầy bình xăng, đã kiểm tra lại lốp, đã đặt phòng trong một khách sạn xinh xắn, đã nhắm trước một nhà hàng sang trọng gần đó, và cũng không quên gài một cành hồng tuyệt đẹp dưới ghế nơi tôi sẽ ngồi, dấu hiệu của sự tinh tế tột độ.

Trừ có điều.

Kỳ nghỉ cuối tuần đó, hoàn toàn thích đáng nếu gọi là "bất ngờ", có thể nói đã đẩy tôi vào tình trạng thiếu thốn về mặt trang thiết bị CÁ NHÂN.

Nói cách khác, vì đinh ninh chúng tôi chỉ đi ăn tối xa lắm là cách chỗ tôi ở hai quận, tôi đã lên đường phiêu lưu mà chỉ mang theo một chiếc xắc tay.

Bên trong có: một chiếc ví chứa khoảng chục bức ảnh lũ nhóc con tôi ở mọi lứa tuổi, một chứng minh thư quá hạn, một thẻ tín dụng cùng bốn triệu hóa đơn thanh toán bằng thẻ kẹt cứng trong túi nhựa, điện thoại di động, chùm chìa khóa, vài ba gói giấy Kleenex dùng dở, vỉ thuốc, vài miếng băng dán vết thương (luôn phải mang theo bên mình để phòng khi), năm chiếc cặp tóc, tám cái chun, một sổ séc đã dùng gần hết, một ví tiền đựng mười hai euro và bảy mươi bảy xu, một băng vệ sinh có túi đựng riêng (cái này cũng thế, luôn phải mang theo bên mình để phòng khi), một bản đồ Paris cỡ nhỏ, một tuýp son bóng, một gương nhỏ, ba bốn cái bút, một thẻ khách hàng thân thiết cho phép tôi nâng mức giảm giá sau mỗi đợt tích đủ mười ô và một tờ quảng cáo Domino's Pizza.

Bữa tối với Henri ngon tuyệt. Buổi tối ngọt ngào.

Và buổi đêm huyền diệu.

Nhưng đến lúc sáng sớm thì các vấn đề mới bắt đầu lũ lượt xuất hiện.

Vấn đề thứ nhất: Làm thế nào để rửa sạch lớp phấn mắt màu đen siêu tinh vi khi không có sữa tẩy trang, chẳng lẽ đành thức dậy với bộ mặt gấu trúc bị điện giật?

Vấn đề thứ hai: Bộ mặt đó lại còn có bộ tóc xù lên, vì chẳng mang theo lược (cũng không mang theo bàn chải đánh răng luôn. Xin chào hơi thở có mùi).

Vấn đề thứ ba: Kể cả có lược chăng nữa, người ta vẫn phải có khả năng nhìn ngắm rồi mới chải đầu chứ.

Ấy vậy mà ngắm vuốt đâu phải thế mạnh của kẻ cận thị. Bạn biết đấy, có những người cận nặng đến mức không thể nhìn thấy gì nếu không đeo kính (mà cặp kính áp tròng dùng một lần thì ta đã quẳng vào sọt rác từ hôm qua trước khi đi ngủ rồi, và chẳng có gì để thay thế, thậm chí là cặp kính hơi xiêu vẹo đã bị bỏ lại nhà).

Vấn đề thứ tư: Tắm vòi sen xong thì phải mặc lại đồ lót và quần tất của ngày hôm qua (ọe), vì xung quanh chẳng có gì khác để thay.

Vấn đề thứ năm: Không thể yêu cầu người dấu yêu dại dột (anh thì không quên mang theo quần lót, áo phông và tất để thay) đi mua cho những thứ đồ lót khác. Vì hôm đó là Chủ nhật nên mọi cửa hàng đều đồng loạt đóng cửa.

Vấn đề thứ sáu: Thật may là người dấu yêu đã tương đối hóa sự việc:

- Vùng này rất tuyệt, đi nào, đi nào, chúng ta sẽ tranh thủ dịp này để đi dạo trên quảng trường làng trước khi về nhà.

Vấn đề thứ bảy: ai nói quảng trường làng thì cũng sẽ nói những con phố nhỏ lát gạch, và người dấu yêu sẽ cảm nhận rõ hơn vấn đề di chuyển bằng chân của ta nếu chàng cũng mang một đôi giày cao gót mà thực ra nói cho cùng ta đã xỏ vào chỉ để tỏ ra thật nóng bỏng khêu gợi trước một đĩa khoai tây chiên.

Vấn đề thứ tám:

- Đi nào, đi nào, em sẽ không phá hỏng kỳ nghỉ cuối tuần chỉ có hai chúng ta với nhau này vì vài ba tiểu tiết vô nghĩa đấy chứ. (*Nguyên văn* lời người dấu yêu.) Vậy là ta sẽ gây tổn thương cho mắt cá chân tới mức suýt bong gân trầm trọng sau khi tập tễnh đi trên những viên gạch lát có từ thời Trung cổ (cái thời vô cùng may mắn khi giày cao gót chưa tồn tại), với trên vai là chiếc áo vest to gấp ba lần cơ thể mình của người dấu yêu (bởi chỉ với chiếc váy liền mỏng manh gợi cảm, ta có thể chết cóng được).

Vấn đề thứ chín: Vờ ra vẻ quan tâm đến mọi thứ ta gặp trên đường để không phá hỏng kỳ nghỉ cuối tuần bất ngờ của người dấu yêu, ngay cả khi ta đang bước đi trong màn sương mờ dày đặc hết sức ấn tượng vì không mang kính áp tròng.

Vấn đề thứ mười: Một khi đã ngồi vào xe thì lại phải giấu kỹ nỗi vui sướng khi được quay về Paris, vì sợ sẽ bị người dấu yêu nhìn nhận như một kẻ bạc bẽo trong suốt phần đời còn lại.

Hai giờ đường hát rống lên cùng Wham với chế độ tua lại từ đầu liên tiếp như thể tôi cố tình cho giọng mình vang xa đến tận miền nam nước Pháp, thế đấy, sự trả thù của tôi.

- Thôi nào, thôi nào, anh yêu. Anh thừa biết là em mê mẩn mấy bài hit của nhóm này mà. Anh sẽ không làm hỏng kỳ nghỉ cuối tuần bất ngờ của em với cái kiểu làu nhàu đó chứ...

Giọng hát của Georges Michael làm tôi dịu đi, thay cho sự im lặng của Henri.

Tại sao đàn ông luôn lảng tránh mọi cuộc trò chuyện mỗi khi xảy ra xung đột, thay vì giải quyết những vấn đề đang khiến ta day dứt?

Cuộc ly hôn đã biến tôi thành một phụ nữ tự do, cho phép tôi trở nên tự chủ và độc lập, nhưng nó cũng khiến tôi dễ bị tổn thương sâu sắc. Và đôi khi, những cơn sợ hãi xâm chiếm tôi, kèm theo đó là niềm khát khao thôi thúc rằng Henri sẽ khiến tôi yên lòng. Hơi giống hai đứa con gái của tôi - nhưng chúng thì vẫn viện được lý do tuổi còn nhỏ -, chúng phải tự thích ứng với cái gia đình tôi sẽ tạo dựng nên cùng một người đàn ông mà tôi thậm chí còn

chưa biết phải gọi thế nào.

Bạn trai ư? Không, tôi đâu còn ở tuổi mười bốn. Bạn ư? Dào ôi, "bạn hát bài ca xây dựng" thì có. Bạn tình chăng? Nghe thô quá. Chồng ư? Không tin được vì tay có đeo nhẫn cưới đâu. Chồng chưa cưới ư? Anh sẽ nghĩ rằng tôi đang đợi được anh rước đi mất. Người ấy ư? Lịch sự vừa phải, đối với một phụ nữ đã làm mẹ.

Chính vì thế mà mỗi lần giới thiệu Henri, tôi đều nói: "Đây là Henri, ơ... bạn trai, chồng chưa cưới, ơ... tóm lại thì hai chúng tôi đang sống cùng nhau." (như thế hơi dài dòng, nhưng ít ra người đối thoại với tôi cũng chọn được từ mà họ cho là phù hợp, vậy là xong.)

Thật không may, năng lực phân tích thái độ nữ giới thường không được biết đến như một ưu điểm ở các quý ông. Các hiệu máy tính, cái đó thì họ rành. Điểm khác biệt giữa một chiếc Citroën và một chiếc Toyota cũng vậy. Nhưng tại sao Cô ấy lại xử sự như thế trước câu nói của anh ấy, câu hỏi này sẽ khiến họ ngây ra không khác nào vừa trúng gió.

Đó là lý do tại sao ta luôn cần có một cô bạn gái chờ sẵn để hiểu ta và công nhận ta có lý. Những cuộc trò chuyện giữa phụ nữ với nhau là hệ thống van xả cho phép các cặp đôi trụ vững, bất chấp việc thiếu cảm thông ghê gớm giữa hai người.

Chúng tôi sắp về tới nhà. Chỉ vài dãy phố nữa thôi. Tôi ngán đến tận cổ bầu không khí im lặng trong xe rồi.

Vậy nên tôi chường ra vẻ mặt khốn khổ, bàn tay áp vào thái dương phải, cằm run run, ánh mắt đăm đắm nhìn vào khoảng không vô định, hơi thở có phần gấp gáp, để chính anh phải là người lên tiếng bắt chuyện trước (vấn đề tự ái ấy mà).

Henri (sau khi thở dài thườn thượt). - Déborah này, nói gì thì nói chúng ta đang gặp phải vấn đề với thói ghen tuông của em, em có biết...

Tôi ("a ha!"). - Em không ghen, em chỉ buồn thôi... Henri. - Buồn ư, vì chuyện gì?

Tôi. - V ì em không phải là kiểu phụ nữ khiến anh say đắm...

Henri (thoáng mỉm cười). - Đừng nói những điều ngốc nghếch ấy nữa. Em là người khiến anh say đắm, người anh yêu. Bất chấp tính cách ngô ngố của em.

Tôi (cần được yên lòng hơn nữa). - Vậy thì tại sao...

Henri (không để tôi nói hết câu). - nghe này. Anh không rõ nữa, nhưng có rất nhiều các nam diễn viên hoặc nam ca sĩ không hề giống anh mà em vẫn thấy họ đẹp trai, đúng không nhỉ?

Tôi (thực sự chú tâm vào câu hỏi). - Thì... ơ. Vâng, đúng là như thế... Em thích những người có vẻ gì đó hơi "bad boy", anh hiểu không? Kiểu người không biết làm thế nào để thắt cà vạt nếu như không có phụ nữ giúp ấy. Trong số những người như thế, em thấy Robert Downey Jr có ánh mắt quyến rũ nhất thế giới. Anh ta khiến em mết đứ đừ... Mà em công nhận là anh chẳng giống anh ta chút nào...

Henri (hơi căng thẳng). - Em thấy đấy, và chuyện đó đâu có ngăn cản em yêu anh...

Tôi (hào hứng). - Còn có cả Brendan Fraser nữa nhé, đẹp trai khủng khiếp. Cả Ray Stevenson nữa, anh chàng quá sức lịch lãm đóng vai Titus Pullo trong phim *Rome* ấy. Anh chàng ấy hấp dẫn, nhưng theo kiểu... rất khác so với anh, ngoài ra...

Henri (xẵng giọng). - Được rồi, được rồi, anh hiểu...

Tôi (kích động). - Em quên khuấy mất Owen Wilson!! Trời aaaaaaạ, O-wen Wil-soooon (rên lên phấn khích)... Nếu mà trẻ lại mười lăm tuổi, em sẽ dán ảnh nuy của anh ta khắp phòng mất! Xét về hình thức thì anh chàng này chính là hình mẫu lý tưởng của em về đàn ông: tóc vàng mắt xanh, cái miệng duyên dáng, chà chà, các cơ bắp đáng...

Henri (bực dọc). - CHÀ, GIỜ THÌ ĐỦ RỒI ĐẤY.

Tôi (ngây thơ). - Henri à, anh phải tự kiềm chế chứ. Nói gì thì nói chúng ta đang gặp phải vấn đề thực sự với thói ghen tuông của anh, anh biết đấy.

Anh liếc nhìn tôi, rồi mỉm cười.

Tôi đưa tay vuốt tóc anh rồi lùa các ngón vào mớ tóc nơi đỉnh đầu, trong khi anh vượt một chiếc xe đang chắn lối chúng tôi bằng cách di chuyển với tốc độ mười ki lô mét trên giờ trong con phố vắng tanh. Khi ngang qua ghế lái chiếc xe kia, tôi còn kịp rủa gã tài xế qua cửa kính xe đóng kín:

- KHÔNG THỂ TIN ĐƯỢC, VỀ MÀ HỌC LÁI XE ĐI CHA NỘI!

Henri ngước mắt nhìn trời và cao giọng tự hỏi làm thế nào mà anh lại vớ phải một cô gái ngố Tàu như tôi cơ chứ. Không thể nén nổi một nụ cười vui sướng, các ngón tay anh đang nhẹ nhàng vuốt ve tay tôi.

Tôi biết, thật bất công đối với nam giới, nhưng sự thực là đây: trong cuộc sống này, làm phụ nữ thì có nhiều thuận lợi hơn. Không cần cạo râu hàng ngày, được ăn tối nhà hàng miễn phí, có thể ngồi vắt chân tùy ý mà không chèn ép phải bộ phận cơ thể nào, lương tri cho phép ta hỏi đường khi chẳng may lạc lối... và trên hết là cái thói gàn dở ở một vài người đàn ông khi thấy mủi lòng trước vẻ ỉu xìu của ta. Có lẽ là do nhớ lại những cuộc đánh trận giả kiểu cao bồi và thổ dân da đỏ vui tươi ngày bé chăng, tôi đoán vậy (trò chơi thuần phục một con ngựa cái khó cưỡi ấy).

Ta không thể giận họ được.

... Ai sẽ phàn nàn chuyện đó kia chứ?

3. Con gái với nhau thì khỏi cần kiểu cách

Thế hệ trẻ kém hơn thế hệ chúng ta nhiều lắm... Ấy vậy mà, ước gì tôi là một trong số họ.

Georges FEYDEAU.

Tôi không biết gã nào đã phát minh ra những buổi tối pyjama, nhưng đúng là cần phải trao huân chương cho nhân vật đó. Nếu không thì cũng là cho vợ anh ta, nhân vật chúng ta đang nói đến có lẽ chẳng hề phát minh ra thứ gì hết mà chỉ bằng lòng với việc giờ tan sở rủ đám bạn đi uống vài ly. Và chính vợ anh ta nảy ra cái ý tưởng phi thường là tự thưởng cho mình trọn một đêm trò chuyện với đám bạn gái về những thứ vừa phù phiếm vừa lý thú trong một bầu không khí vừa phấn khích vừa vô tư lự thay vì núp sau cửa, tay lăm lăm một thanh lăn bột mà đợi chồng về.

Hôm nay chúng tôi sẽ tiến hành buổi tối pyjama tại nhà Daphné.

Đến nhà cô nàng lúc nào cũng tiện hơn cả: Gaétan, chồng Daphné, thường xuyên về tỉnh thăm bố mẹ, thành thử chúng tôi tha hồ đàn đúm.

Tối nay, như thông lệ, mỗi người trong chúng tôi sẽ mang theo một món gì đó.

Roxane dẫn theo Peggy, cô bạn nhà báo, cô bạn này đem theo một túi to đùng các loại mỹ phẩm lấy từ tòa soạn.

Daphné bí hiểm chìa ra một đĩa CD không nhãn mác, rõ ràng không muốn cho chúng tôi biết nội dung đĩa là gì, rồi vừa di cái đĩa trên khắp cơ thể vừa hứa rằng chúng tôi sẽ được một phen mê li rụng rốn (tôi thì nghĩ cô nàng đang nhớ Gaétan).

Về phần mình, tôi mang món táo hấp làm sẵn từ nhà, bất chấp sự an nguy tính mệnh.

Tôi đã phải tranh đấu vì Henri, phát điên vì mùi thơm của quế và mứt táo, đã cố ngăn tôi bước qua ngưỡng cửa cùng với món hấp trứ danh kia. (Tôi đã phải dùng đến mẹo mực, nói với anh rằng trong lò vẫn còn một cái khác dành sẵn cho anh!)

Không cần gì thêm, cả bốn chúng tôi lập tức thấy thoải mái trong những bộ đồ ngủ mềm mại của mình. Con gái với nhau thì khỏi cần kiểu cách.

Trừ Régis, không phải phụ nữ nhưng em trai Daphné sống ngay gần đó và đánh liều hẹn chút nữa sẽ sang nhập hội với chúng tôi. Dù không muốn thú nhận nhưng sự thực là Régis mê mẩn những bữa tiệc tối do chị gái tổ chức. Chàng thanh niên đó chẳng ngốc tẹo nào: cậu ta không chỉ được dịp chiêm ngưỡng những phụ nữ tuyệt đẹp bán khỏa thân (tôi hiểu cụm "bán khỏa thân" theo nghĩa "không mặc áo lót bên trong áo pyjama"), mà hơn thế nữa, cậu ta có thể tha hồ nghe toàn bộ những điều họ tâm sự về nam giới. Và tôi ngờ rằng chàng thanh niên này đã thừa hưởng dòng máu người gác cổng từ chị gái mình...

Chẳng mấy chốc phòng khách đã giống như một cửa hàng mỹ phẩm bị cướp phá tan hoang.

Vương vãi khắp nơi là hàng chục hũ kem bôi, lọ dưỡng thể, vô số các hộp đồ trang điểm, thuốc nhuộm tóc, còn chúng tôi, ngồi giữa đám hỗn độn ấy, chẳng khác nào bốn cô bé lạc vào xứ sở thần tiên. Đây là sự trụy lạc của những cô nàng thích làm đỏm tại xứ sở Lạc thú. Chúng tôi khoái trá lục lọi tận đáy hang Ali-Xinh Xinh để ngụp lặn trong đống của cải tỏa mùi thơm khêu gợi. Giữa hai tràng cười rôm rả, mỗi người nhảy xổ về phía đống vàng (trang sức) khiến con tim mình phập phồng rung động, rồi tiết lộ với những người còn lại khám phá của mình.

Cảnh tượng này khiến tôi nhớ lại một ước mơ thuở thiếu thời. Tôi thường mê mẩn với ý nghĩ đêm hôm lọt được vào bên trong một siêu thị đã đóng cửa để có thể nếm thỏa thích kẹo và bánh ngọt mà không bị phạt. Từ hồi lớn đến giờ... ừ thì, tôi vẫn mơ giấc mơ đó. Nhưng thay vì kẹo bánh là các loại mỹ phẩm, như vậy cũng thích ra trò.

Daphné rốt cuộc đã quyết định trao cho chúng tôi chiếc đĩa CD bí hiểm ban nãy.

Cười rúc rích và phấn khích trong bộ váy ngủ Hello Kitty, cô nàng ấn nút "đọc", rồi thông báo về cuộc thi bài hát Pháp lỗi thời nhất thập niên 80:

- Người đầu tiên nói được tên bài hát và tên ca sĩ sẽ giành phần thắng!

Cô nàng có lý. Ngay khi những nốt nhạc đầu tiên vang lên, chúng tôi đã như phát cuồng.

Elsa và glenn Medeiros mở đầu bằng ca khúc *Un roman d'amitié*. Dù đây là bài cực kỳ dễ nhận ra thì cũng chỉ có mỗi Peggy, người vừa hét lên câu trả lời chính xác, mới ghi được điểm.

Nằm ngồi ngả ngớn quanh cái bàn thấp, mông đặt trên tấm thảm da cừu khổ rộng, ai nấy đều đang cẩn thận phết lên mặt và cổ mình những loại kem có ánh xà cừ. Daphné thong thả đeo băng đô để hất gọn mớ tóc ngắn màu hạt dẻ ra sau. Cô nàng gài thêm mỗi bên một cái cặp để cố định dải băng đô sợi bông, vớ lấy một trong những chiếc gương đặt trên bàn rồi vừa mở to mắt vừa soi gương hết sức chăm chú. Cô nàng dùng ngón trỏ miết kỹ hai đường lông mày, tìm cách đánh giá xem liệu đã cần nhổ hay chưa. Xét theo lối tiên nghiệm thì chưa cần. Cô nàng đặt gương xuống, vớ lấy điều khiển từ xa và chuyển ngay kênh khi thấy cảnh hai thiếu niên đang làm duyên.

Thật tiếc, ca khúc này chỉ khiến tôi nhớ lại những cơn khủng hoảng mà thằng em thường gây ra cho tôi mỗi lần nó đứng nói chuyện với một con bé cùng trường trung học, trong khi tôi đứng như trời trồng trước mặt nó, hai tay ôm chặt vai. Tôi vừa đung đưa, như thể đang tự nhảy với mình một điệu slow, vừa thì thầm "... khi anh cầm tay em mọi chuyện đều tốt đẹp, cứ làm như anh muốn, nhưng đừng nói điều chiiiiiii..." Tôi đã xuyên tạc màn tán tỉnh của tên lùn dị dạng đó bao nhiêu lần rồi nhỉ? Ít ra cũng phải một mớ. Chà, đó là lúc thích hợp để...

Ngay khi những hợp âm đầu tiên vang lên, tôi đã nhận ra bài hát, tôi liền nhảy dựng lên:

- *Partenaire particulier cherche partenaire particulièèère...!*[12]

Cô nàng Roxane tóc vàng cười lăn cười bò rồi đập tay chúc mừng tôi.

Roxane. - Cậu còn nhớ họ khiêu vũ thế nào không?

Và vì tôi vẫn còn nhớ rõ, cô nàng đứng dậy, vẻ mặt cứng nhắc, giữ người thẳng đơ rồi chuyển động từ trước ra sau, khuỷu tay áp sát người, hai cẳng tay khua loạn xạ với nắm tay siết chặt.

Daphné muốn cười bò ra, nhưng chỉ tạo được một âm thanh kỳ dị.

Sở dĩ như thế là bởi cô nàng vừa đắp lên mặt một thứ mặt nạ vải tẩm dung dịch, chỉ chừa lại bốn kẽ hở tại vị trí hai mắt, mũi, miệng, và cô nàng đang mắc kẹt với những miếng dán làm trắng răng. Trông chẳng khác gì nhân vật kẻ giết người hàng loạt trong phim Halloween.

Daphné (hết sức cảnh giác khi dùng đến lưỡi để không làm trôi các miếng dán). - Ồi ao? Ồi ao?

Peggy đang ngồi xếp bằng trên tràng kỷ bỗng nhảy phắt dậy, làm hỏng cả bím tóc kiểu châu Phi tôi đang tết cho cô nàng:

- *Embrasse-moi idiot*[13]! Còn nhóm nhạc là... ờ... (đến đây thì Roxane hét lên cắt ngang:)

- Bill Baxter!!

Cả bọn cười rộ lên (và miệng Daphné lại phát ra âm thanh kỳ cục).

Roxane quỷ quái rất siêu trò này.

Hai đùi quấn chặt trong giấy Cellophane, để thẩm thấu (tới tận xương chăng?) loại kem chống mỡ sần vừa bôi, cô nàng lần lượt tìm ra: Un soir de pluie của *Blues Trottoir* rồi *Tes états d'âme Éric* của *Luna Parker.*

Nhưng may thay, chuông cửa reo vang, chấm dứt chuỗi chiến thắng liên hoàn của cô nàng.

Daphné cùng vẻ mặt Mike Myers của cô nàng ra mở cửa.

Đó là Régis, em trai Daphné, cậu ta giật mình kêu lên thảng thốt khi thoạt nhìn thấy chị gái.

- Nhưng có chuyện gì...

Thò đầu qua khe cửa, cậu ta đứng như trời trồng nhìn chúng tôi một lượt.

Roxane đang ngồi trên thảm bên chân tràng kỷ, váy ngủ vén lên tận đùi đang được giả làm món giăm bông đựng trong túi chân không, tay đều đặn đấm vào không khí theo nhịp nhạc; Peggy, đang đắp một mặt nạ màu cam chói lọi, hai tay khua loạn xạ như lên cơn động kinh (thực chất là để sơn móng tay nhanh khô), bỗng rống lên:

- Mở màn Vũ hội! *Nuit de Folie!*!!

Tôi với đống lô trên đầu, nhảy-nhảy-nhảy như phát rồ, lò cò chuyển từ chân này sang chân kia, tay vỗ vào nhau đôm đốp.

Régis, vai đã đeo sẵn chiếc túi với bộ pyjama bên trong, nhìn chị gái vẻ khiếp hãi rồi thì thào:

- Ơ, em nghĩ mình quên mang theo túi xách rồi, không cần đợi em đâu nhé..., trước khi quay gót.

Daphné nhún vai quay trở lại phòng khách. Cô nàng gỡ miếng dán trắng răng với một âm thanh nghe như tiếng gió rít:

- Tội nghiệp thằng nhóc. Nó còn trẻ quá, dù gì cũng chưa thể nhập hội với bọn mình được. Rồi cô nàng bắt đầu nhún nhảy theo nhịp *Mais vous êtes fous*! của Benny B. (Chính tôi đã tìm ra trước tiên, ồ vâng.)

Sau đó, tôi dễ dàng ghi điểm liên tiếp đến kinh ngạc.

Một phần là bởi Roxane đã đi vào phòng tắm, mang theo vài ba sản phẩm để tiến hành một "thử nghiệm", phần nữa là bởi tôi đã (cố tình) lấp đầy miệng Peggy bằng món táo hấp (cô nàng thích món đó, dĩ nhiên, nhưng cũng mất đi khá nhiều độ nhanh nhạy: thật tiếếếếc...). Và vì Daphné không được tham gia trò chơi, cô nàng đã biết hết rồi còn gì, nên tôi hầu như không còn đối thủ. Rồi tôi tì mạnh cùi chỏ tay trái xuống bàn. Vừa cố gắn lên mắt cặp mi

giả, tôi vừa hát váng lên ca khúc hit của Muriel Dacq:

- *"Tropique, dans ton coeur, change pas le moteeeur..."*

Nữ chủ nhà đã gỡ mặt nạ bằng vải như một lớp mạng mỏng ra, để lộ gương mặt giờ trông thật tươi tắn.

Cô nàng dùng khăn giấy gột phần kem dưỡng ẩm còn thừa lại trên da. Peggy dùng thêm phần táo hấp thứ hai. Tôi lấy điều khiển từ xa để tua luôn tới bài tiếp theo và suýt nữa thì ngất xỉu khi nhận ra chất giọng khàn của gérard Blanchard đang gào lên: "... Tình yêu của tôi đã ra đi cùng với chú sói trong hang Rock amadour" với phần đệm cao vút của đàn ắc coóc. Câu hát đưa tôi trở lại, nói thế nào nhỉ, năm lên mười tuổi ư?

Một niềm hạnh phúc thuần khiết...

À mà, Roxane đã vắng mặt một lúc lâu rồi.

Nếu không có cô nàng, cuộc đấu sẽ kém phần hấp dẫn. Tôi tự hỏi ý cô nàng là gì khi nhắc đến một cuộc "thử nghiệm"?

Ở tuổi niên thiếu, tôi còn nhớ mình cũng đã từng có những "thử nghiệm". Một lần nọ, tôi đã mua cả lố tampon đủ loại rồi cho vào cốc nước để quan sát xem loại nào thấm hút tốt nhất. Một vài loại giãn nở mạnh theo chiều ngang, các loại khác bỗng trở nên dài ngoẵng. Tôi nghĩ khi người ta mười ba tuổi, không có quảng cáo nào hay hơn cho băng vệ sinh dạng nút bằng một chiếc tampon phình lên trong cốc nước.

Daphné, sau khi vào phòng tắm cất cặp kính áp tròng, đang rảo bước trở lại phòng khách, tay khua khoắng:

- Bớ chị em... chuẩn bị tinh thần đón nhận cú sốc nhé...

Roxane xuất hiện ngay đằng sau.

Mái tóc dài buông sau lưng cô nàng đã được nhuộm thành màu đen nhánh, ép chặt sang hai bên bằng hai lít keo bọt, với một thứ gì đó lai giữa chuối và tóc cuộn bồng trên trán.

Trên nền phấn mắt màu tím cà, cô nàng kéo dài đường kẻ mắt đến tận thái dương, môi tô son đỏ chót, má màu hồng đào.

- Thế nào, thế nào? Trông tớ thế nào? Roxane vừa hỏi lũ chúng tôi vừa tạo dáng.

Cả bọn rụng rời.

Tôi chộp ngay lấy điện thoại cố định gần đó rồi chìa cho cô nàng:

- Jeanne Mas gọi rồi đây. Cô ấy yêu cầu cậu trả lại phong cách cho cô ấy ngay.

Roxane (vừa cười khoái chí vừa tạo dáng kiểu khác).

- Không huyên thuyên đấy chứ? Xì tai của tớ có hoàn toàn giống thập niên 80 đâu?

Tôi. - Nhưng... còn mái tóc vàng đẹp mê hồn của cậu?

Roxane (chỉ vào dàn hi-fi rồi rú lên). - Arnold Turboust và Zabou đang song ca *Adélaïde* kìa!! Mình thật là tài quá đi. Tớ ghi được bao nhiêu điểm rồi nhỉ?

Tôi (mỉm cười đắc thắng). - Lúc này tớ đánh bại cậu rồi.

Roxane (ngồi phịch xuống tràng kỷ). - Cậu không phải lo, đây chỉ là thuốc nhuộm tạm thời thôi, gội vài lần là sạch bay ý mà. Lúc này tớ đang muốn thay đổi. Không ai có máy ảnh sao?

Tôi (tay nhấc vạt váy ngủ của cô ấy lên, nhăn mặt).

- Có chứ, nhưng chỉ nên dùng để chụp mấy vết bầm tím trên cặp giò của cậu thôi...

Trong khi Roxane cúi xuống xem xét hai bên đùi tím bầm bên dưới lớp giấy Cellophane, cô nàng mặt tươi tắn nhờ kem dưỡng vừa chuồn xuống bếp đã quay ra. Peggy gạt hết các loại hóa mỹ phẩm đang vương vãi trên mặt bàn thấp để Daphné đặt lên đó một khay đựng đồ uống nóng và mấy đĩa bánh

bích quy.

Chỉ còn thiếu bột cam Tang, có lẽ cả vài thanh Topset, vài túi Treet's hoặc Picorette và bánh mì gia vị Prosper (ực ực) nữa là làm sống lại hoàn toàn những bữa quà chiều thời niên thiếu của chúng tôi. À mà, chuyện này khiến tôi quyết định sẽ dạy cho hai đứa con gái của mình cách nhúng bánh sô cô la Choco Bn vào sữa cực nóng cho tan chảy. Vị sánh của bánh tan nhuyễn ấm nóng nơi đầu lưỡi, đó là món bánh BN kiểu Proust[14] của riêng tôi.

Tôi đã tháo lô cuốn tóc, kế đến là dùng một chiếc lược tròn để tạo các lọn xoăn, cố gắng tạo cho chúng vẻ chuyển động mềm mại (bây giờ thì chưa được thế, lúc này trông tôi giống Capitaine Caverne[15] đầu bù tóc rối hơn).

Roxane thì đang xé toang những mảnh nylon bó chặt hai đùi rồi xoa lấy xoa để cho máu lưu thông trở lại.

Nhìn cảnh đó, Daphné than:

- Trông hệt như chân tớ lúc thức dậy buổi sáng. Hai mắt cá chân tớ phồng tướng, không hề bịa tí nào nhé... Cả các ngón chân cũng sưng mọng, trông giống mấy cái xúc xích cocktail ấy.

Miệng nhấm nháp một thanh Figolu, tôi trấn an cô nàng:

- Cậu nghĩ mình là phì lủ hả cô nàng xinh đẹp? Cứ chờ đến tháng thứ sáu của thai kỳ hẵng khắc phục khó khăn. Đến lúc đó, cậu sẽ cảm thấy mình uyển chuyển như một tay thợ lặn vậy...

Peggy đã gác chân lên bàn thấp. Cô nàng cúi xuống để sơn móng chân thật cẩn thận. Môi dưới hơi trề ra, cô nàng thổi một lọn tóc đang làm vướng mắt.

- Cậu bầu bí được bao lâu rồi nhỉ? Daphné vừa gãi gãi tai vừa nhẩm tính.

- Hai ngày nữa là tròn ba tháng rồi.

Ghé sát mặt vào ngón út để đưa một nhát chổi sơn móng thật chính xác,

Peggy cũng trấn an bạn:

- Riêng tớ thì hoàn toàn hài lòng với cảnh không con cái. Mấy vụ đẻ đái làm tớ sợ xanh mặt... tớ tự cho mình khoảng chục năm nữa trước khi đổi ý. Nếu đến bốn mươi tuổi mà vẫn không bớt sợ thì tớ sẽ nhận nuôi một con chó.

Roxane (hét lên). - Bibie! *Tout doucement!* (Rồi, tự hào về bản thân:) Chà chà!

Tôi. - Xời... thường thôi...

Daphné có vẻ lo lắng, trán nhăn lại.

Cô nàng bồn chồn đưa ngón tay cái lên miệng nhay rồi chăm chú nhìn chúng tôi hết người này sang người khác.

- Đợi đã, nhưng tớ cũng sợ mà, các cậu nghĩ gì vậy? Cô nàng máy móc xoa bụng mình. Các nàng, nói cho tớ yên tâm đi, chuyện đẻ đái ổn cả chứ? nào, đừng có nói linh tinh đấy nhé, sinh em bé không đến nỗi kinh khủng như vậy phải không?

Tôi (tuyên truyền lời nói dối mà bản thân đã luôn phải nghe trong suốt thai kỳ đầu tiên). - Ôi không, cậu đừng lo, không đau đâu. Mà bây giờ còn có phương pháp gây tê màng cứng. Chẳng cảm thấy gì nữa đâu.

Roxane (vẫn đang tự xoa bóp chân). - Chẳng cảm thấy gì nữa đâu, chẳng cảm thấy gì nữa đâu... khoan hẵng, tớ chẳng trở dạ ngay giữa đêm trên xe taxi, dưới ánh đèn đường đấy thôi! Lão chồng thì đi công tác, còn đứa bé thì thấy việc chào đời dưới cung Song ngư hay ho hơn dưới cung Bạch Dương. Chưa kể gã tài xế phát hoảng lên khi nhìn thấy tớ rặn! Vâng thưa bà! Gã ngốc đó đã chuồn đi gọi cứu viện, để mặc tớ một thân một mình sinh con, và lôi đứa bé ra giữa hai tiếng rú...

Daphné. - Hả?!

Tôi (la hét om sòm). - Peter và Sloane! *Besoin derien envie de toi*! Thôi đi, Roxane, đừng kể cho Daphné nghe chuyện đó chứ! Cậu điên hay sao thế?

Roxane không thèm nghe tôi. Cô nàng có một thông điệp cần truyền tải và sẽ

đi tới cùng. Đó là vấn đề sống còn cùng những vết rạn da. Chỉ có điều, đã quá muộn để cứu cô bạn của chúng tôi: vật thể lạ đã hình thành trong cơ thể cô ấy. Daphné đã bắt đầu biến thành quả trứng Kinder Surprise.

Nhưng Roxane mặc kệ. Cô nàng chộp lấy hai bàn tay của cô bạn đang khiếp sợ:

- Ôi không, chuyện đấy chẳng nhằm nhò gì đâu! Bạn thân mến, tớ sẽ không dối cậu nữa. Nếu cậu không tập luyện vùng đáy chậu trong nhiều tháng cho dẻo dai, cậu sẽ tự làm rách...

Daphné. - Ôi không, tớ chưa tập cái đó rồi, người ta không...

Roxane. - Hồi tớ sinh nhóc thứ ba, phải nhìn mới biết được cơ, đúng là một cái lò mổ. Máu lênh láng khắp nơi, đến cô hộ sinh cũng phải lên cơn khó ở, mà đó lại là cô hộ sinh duy nhất trực hôm ấy, còn lão chồng tớ nữa chứ, phát điên lên nên cứ nhè vai tớ mà lay lấy lay để, vừa lay vừa gào thét "ngừng chảy máu ngay lập tức đi, em có nghe anh nói gì không hả?! Ngừng ngay!!", thế nên tớ sợ vãi linh hồn và chỉ muốn chuồn đi, nhưng cái kim gây tê màng cứng vẫn cắm đằng sau lưng, chính vì thế mà khi rút ra, đầu kim bị dịch chuyển rồi chọc luôn vào một dây thần kinh nối với cánh tay tớ, và thế là, dù chẳng muốn tẹo nào, tớ vẫn thụi cho chồng tớ một cú tay phải rồi...

Daphné (mặt tái mét). - Nói đi, các cậu, tớ có nên chờ đến tháng thứ chín rồi mới đăng ký đông lạnh tự nguyện không? Sau đó chỉ cần dỡ khuôn đứa bé ra và, bụp, thế là xong xuôi đâu vào đấy!

Chà, giờ thì đủ rồi đấy. Tôi thúc khuỷu tay sang

Roxane kèm theo một cú nhướng mày dữ dội.

- Nhưng thật là quá đáng!! Roxane, cậu thật tởm... Kìa! David và Jonathan! *Est-ce que tu viens pour les vacan-ances!* Ahaha... Thôi được rồi. Tuy nhiên, cậu thật đáng tởm khi kể cho Daphné nghe toàn bộ những chuyện đó.

Mặt Daphné co rúm lại như đang đối mặt với một nỗi kinh hoàng âm ỉ. Cô nàng đứng dậy đi tìm bao thuốc của chồng sau ba tháng không động đến một điếu nào.

Peggy và tôi bàng hoàng trước thái độ tự do quá trớn của cô nàng Jeanne vô ý thức kia. Một vài bí mật thuộc về người am hiểu không nên bị vạch trần theo cách tàn nhẫn như vậy với một cô nàng ngây thơ ngoại đạo.

Roxane nhún vai, mỉm cười, vớ một chiếc bánh quy rồi nói:

- Trời ạ, nếu ta thậm chí không được huyên thuyên nữa... Mấy đứa con của tớ đều chào đời ở bệnh viện tư cả, bằng phương pháp gây tê màng cứng và phải rạch âm hộ. Khung chậu của tớ quá hẹp nên không thể đẻ thường được...

Rồi cô nàng vơ vội vơ vàng bốn chục chiếc gối dựa để che đầu.

Điện thoại di động của tôi kêu bíp bíp, trong khi Roxane đau khổ chỉ cho Peggy thấy dấu son môi hoàn hảo in trên chiếc gối dựa màu xanh quả hạnh của Daphné. Cô nàng đứng dậy đi gột vết son đó với nụ cười dịu dàng trên môi trong khi Daphné ngồi xếp bằng trên thảm và cố gắng trấn tĩnh với những hơi thở sâu, mắt nhắm nghiền, ngón tay cái chạm ngón giữa.

Cô nàng thấp giọng ê a như tụng kinh:

- Không, mình sẽ không giết ả, nếu không mình có nguy cơ sinh con trong tù mất, thiền định, mình trấn tĩnh, mình sẽ không làm ả đau... hưưưm, phuuuù... thiền định, thiền định... thậm chí sẽ không tát ả... hưưưm, phuuuù...

Tôi đã kiểm tra điện thoại. Henri vừa gửi tin nhắn hỏi tôi nghĩ sao nếu anh xỏ khuyên tai nhằm tôn bật vẻ "bad boy" của anh.

Tôi đọc to lên cho cả lũ cùng nghe nội dung tin nhắn rồi phá lên cười, cảm thấy vui khôn tả.

Rồi tôi nhắn trả: "Tôn bật hay là... tạo nên?"

Anh nhắn lại: "Làm vậy sẽ khiến anh quyến rũ gấp đôi bây giờ..."

Tôi đáp: "Dĩ nhiên rồi. Anh sẽ không chỉ hấp dẫn các cô gái mà còn hấp dẫn các cậu trai nữa."

Anh kết luận: "Được, OK, nếu em đã nói vậy thì anh sẽ không xỏ khuyên tai

nữa. Mà không được đọc tin nhắn này cho các bạn của em đâu đấy, nhớ chưa? Chúc em buổi tối vui vẻ nhé, Padawan bé bỏng!"

Tôi cũng nhắn nốt: "anh đừng lo, bọn nó ngủ rồi. Mà em cũng đi ngủ luôn đây. Chúc goldorak đáng yêu của em ngủ ngon!"

Haaaa... Tôi có cảm giác được quay trở lại cái thời nói dối bố mẹ.

Ngày đó thật vui...

Roxane đã trở lại phòng khách, kẹp dưới nách chiếc gối dựa có một quầng ướt to đùng. Cô nàng ngồi xuống rồi nhảy dựng lên.

- Nhưng... giọng Sim đây mà!! Còn tên bài hát là... ừm... *Qu'est-ce qu'elle a ma gueule* đúng không nhỉ?

Tôi quay sang nhìn cô nàng chăm chú vẻ nghiêm khắc:

- Đó đã là câu trả lời của bạn chưa hả Jean-Pierre? Cô nàng đáp vẻ chắc chắn:

- Rồi ạ, thưa ông.

Tôi đứng phắt dậy, thiếu chút nữa thì xô ngã Peggy đang nhấm nháp tách sô cô la nóng, rồi vừa thét vang như sấm vừa chỉ thẳng vào cô nàng:

- Sai! Tên chính xác của ca khúc này là *Quoi ma gueule*!

Và để chỉ rõ ra rằng cô nàng đã thua, tôi huýt sáo điệu *L'Académie des Neuf* (vẫn thường vang lên mỗi khi có ô chữ nào đó tắt đèn sau một câu trả lời sai).

Cô nàng kiêu hãnh huýt trả điệu *Histoires sans paroles*, chương trình ngắn với những trích đoạn phim câm của thập niên 20 và 30, để tỏ rõ rằng tôi không gây được ấn tượng gì. Ra vậy hả? Được thôi, cô bạn thân mến... Tôi hít căng lồng ngực rồi huýt thật to điệu La séquence du spectateur, với chiếc hộp đựng kẹo xinh xắn của Daphné mà tôi đang xóc liên hồi thay cho lục lạc maraca. Roxane cười phá lên, hít một hơi và... chịu thua.

- Nói xem, điệu nhạc dùng trong *Jeux de 20 heures* tên là gì ấy nhỉ?

Trò chơi, ván và trận đấu, cô nàng thân mến ơi.

Daphné vẫn nhìn mông lung. Cằm tì vào cẳng tay đặt trên chiếc bàn thấp, có vẻ như cô nàng đang mải suy tư.

Chuyện này không ngăn chúng tôi hăng say tiếp tục cuộc thi nhỏ kia, hấp tấp dùng điều khiển từ xa chuyển hết bài này sang bài khác.

- Không, đừng làm thế! Roxane vừa hét lên vừa cười ha hả. *La Cicrane et la Froumi*! Của hai gã từng tham gia C*ollaro Sho*w! Ôiiii... họ tên là gì ấy nhỉ... Pat và Tik à?

Tôi. - Không phải, là Pit và Rik! (quay sang Daphné:) Trong đĩa CD của cậu có bài La Danse des canards không nhỉ?

Peggy xen ngang:

- Tớ thì cả thời niên thiếu gắn với *Muppet Show*, bố mẹ tớ mê mẩn chương trình đó...

Vừa nghe đến đấy, mọi ánh mắt liền đổ dồn về phía cô nàng và một bầu không khí im lặng nặng nề bao trùm, sau đó nứt rạn do Roxane phì cười trước khi bị phá tan bởi những tràng cười như pháo rang của chúng tôi.

Daphné (đã ngẩng đầu lên). - Thật thế hả cô lợn nái! Peggy (điềm nhiên bôi lên mặt một lớp kem dưỡng ban đêm thật dày). - Còn nữa, cậu không hình dung nổi bố mẹ tớ kết chương trình đó đến mức nào đâu...

Roxane và tôi nằm lăn ra thảm trải sàn, người rung lên bần bật vì những tràng cười ngặt nghẽo, trông không khác nào hai con điên.

Roxane nháy mắt với tôi.

- Thật may là bố mẹ cậu không thích noiraude đấy... hình dung mà xem, hình dung mà xem... "alô, noiraude xin nghe!" hahahaha...

Tôi lảm nhảm thêm:

- ... Hoặc là *Dorothée? Ehehehihihahaha*... (Cười ngớ ngẩn.)...và nếu tóc cậu màu hung, họ sẽ đặt tên cậu là...

Peggy (nhăn mặt). - ... Zora Tóc hung.

Roxane. - ngược lại, nếu cậu là con trai, cậu nghĩ họ sẽ thích đặt tên cậu là Ernest, hoặc Bart chăng? hihiihi...

Tôi (phấn khích). - Ôi, *1, rue Sésame,* những kỷ niiiệm!!... Cậu có nhớ Sibor và Bora... hay là ờ... Brock và Chnock?.. cậu biết đấy, mấy con rối của chương trình Visiteurs du mercredi ấy. Trong xê ri đó thì tha hồ chọn những cái tên độc đáo...

Roxane. - Cậu có nghĩ vẫn đầy những gã mang tên Dagobert để nhắc nhớ đến chú chó trong "Club des Cinq" không?

Chúng tôi cười đến chảy nước mắt. Đến một lúc Roxane phát nghẹt thở, còn tôi thiếu chút nữa thì tè ra quần khi nhìn thấy cô nàng trong bộ dạng đó.

Tôi (lòng bàn tay ngửa lên). - Hoặc... hoặc là... garcimore[16]... "Hi! Hi! Hi! Thoải con gà mái[17]"! Aaaaaaahhahaha... (Ôm bụng). Ôiiii, tớ chịu hết nổi rồi...

Peggy (ngước mắt nhìn lên vẻ thích thú). - Xong chưa? Chỉ thế thôi chứ gì?

Roxane quệt nước mắt đang trào ra, người vẫn chưa hết rung lắc vì cười.

- Ôi, Peggy thân mến, hêhêhê... tha lỗi cho bọn tớ nhé, bọn tớ đúng là một lũ con gái hư hỏng... Còn nữa, bọn tớ toàn huyên thuyên ấy chứ: Peggy là một cái tên rất đẹp mà...

Tôi (chân thành). - Còn đẹp hơn cả tên Kermit ấy chứ! (Roxane lại bụm miệng phì cười.)

Peggy (ôm hôn chúng tôi nồng nhiệt). - Thì đó! Một số phụ nữ mang tên gái đĩ, số khác lại mang tên loài gặm nhấm đáng tởm, tớ thì được đặt tên theo cô

nàng tóc vàng họ Trư. Mỗi người mỗi phận!

Daphné đứng dậy để dọn dẹp mấy cái đĩa bánh đã sạch bách. Chúng tôi nghe thấy cô nàng thở dài thượt thườn trong bếp.

Không hề để ý chuyện đó, Roxane vươn tay với túi xách, kiểm tra tin nhắn xem có cuộc gọi cấp cứu nào từ bầu đoàn phu tử của cô ấy không. Mọi chuyện đều ổn. Cô ấy chỉ nhận được một cuộc gọi từ Mathias rủ tuần tới đi ăn trưa. Đó đó...

Chủ nhà xuất hiện trở lại với một âu đầy kẹo M&M, thêm một hộp kẹo quality Street khiến chúng tôi nhìn theo hau háu rồi bốc lấy bốc để.

Daphné giận dỗi.

Roxane rốt cuộc cũng nhận ra.

- Có chuyện gì thế, nhìn cậu có vẻ không được vui? Daphné (cau có). - Ôi không, mọi chuyện ổn mà... Tôi (nhìn Roxane). - Các triệu chứng điển hình của tam cá nguyệt thứ nhất. Lượng hoocmôn tăng cao, buồn nôn, ngủ không đúng giấc... và tâm tính đột ngột thay đổi.

Roxane (uyên bác). - Tam cá nguyệt thứ hai sẽ là thế này: ham muốn tình dục mãnh liệt.

Tôi (tay bắt tréo rồi cọ hai ngón cái vào nhau đầy ngụ ý). - Tam cá nguyệt thứ ba, cử động khó khăn làm nảy sinh tâm trạng cáu bẳn.

Daphné (vẫn giọng điệu nhấm nhẳng). - Ừ, vậy thì mong sao tam cá nguyệt thứ hai đến thật mau.

Tôi nhúp lấy một nắm kẹo M&M rồi tung từng viên bọc sô cô la lên để hứng bằng miệng. Kẹo rơi trúng hết mũi đến mắt đến má, thi thoảng rơi vào răng tôi. Bực mình, tôi dốc cả nắm vào miệng nhai một lượt. Rồi tôi hỏi, phòng trường hợp có một vài quả dưa lê đâu đó để mà buôn tiếp:

- Chuyện với Gaétan vẫn ổn chứ?

Daphné. - Ừ, ổn chứ... Chàng ta dễ thương lắm. Dạo này tớ toàn dựng chàng

dậy giữa đêm hôm khuya khoắt để kiếm cho bằng được nước khoáng Perrier, khoai tây chiên hay xốt nutella...

Tôi. - Ái chà! Ban đêm cậu cũng nổi hứng thèm ăn hả?

Daphné (vui sướng). - Không đặc biệt thèm lắm. Chỉ là tớ khoái cảnh chàng ta răm rắp nghe lời tớ sai bảo thôi. (Cả bọn chúng tôi cười bò.) này, tớ có quyền mà! Tớ là phụ nữ mang thai chứ bộ! Có lẽ đây là thời điểm duy nhất trong đời tớ có thể nếm trải cảm giác của một siêu sao, tớ sẽ không lãng phí đâu!

Tôi. - Tranh thủ tận hưởng đi, bạn thân mến, tận hưởng đi vì giai đoạn này không kéo dài đâu. Tớ thì hồi mang bầu tớ nghiện đá nghiền khủng khiếp. Tớ thèm được nhai, được cảm nhận thứ đá đó kêu xào xạo rồi vỡ tan trong miệng... chà chà! Chỉ cần nhớ lại chuyện đó thôi cũng đủ khiến tớ rùng mình rồi.

Daphné. - Còn nếu không, mẹ chồng cậu cũng sẽ khiến cậu phát rùng mình với cái trò giục giã cậu chọn tên cho đứa bé chứ?

Tôi. - Cậu đùa đấy à?

Daphné. - Tớ cũng muốn đùa lắm. Bà ấy muốn nếu là con gái thì đặt tên Sidonie, còn nếu là con trai thì đặt tên là Saturnin.

Tôi. - Tên của lũ vịt á?!

Roxane (giơ một ngón tay kiểu Maitre Capello - người dẫn chương trình trò chơi truyền hình). - Không phải, Sidonie là tên một con ngỗng[18].

Tôi. - Thế còn aglaé?

Roxane. - Một con lợn nái, tớ nghĩ vậy.

Peggy. - Ra vậy đấy, tớ không phải người duy nhất! Cô nàng nhấn mạnh rằng dẫu gì những người sang tạo ra xê ri phim đó cũng toàn đặt cho lũ lợn những cái tên thật tuyệt.

Roxane (nói riêng với Daphné). - nhưng tại sao bà ấy lại muốn cậu đặt những cái tên đó cho cháu mình?

Daphné. - Đó là tên ông bà của mẹ chồng tớ... Roxane (bực bội). - Thế thì tại sao bà ấy không đặt tên đó cho con của mình ấy?! Mà Daphné này, cậu phải buộc người khác tôn trọng mình một chút đi. Mau đày mẹ chồng cậu đi thật xa, bằng không sau khi sinh con cậu sẽ hứng đủ đấy!

Peggy. - Chuyện này thì tuyệt đối chính xác. Tớ có hai bà chị đã lấy chồng đều bảo sau khi các bà ấy sinh con thì mẹ chồng lập tức thay đổi thái độ nhé.

Daphné. - Thật hả? Thế tại sao họ lại đặc biệt tệ hại đúng vào thời điểm đó?

Tôi (biết chắc mình đang nói gì). - Có lẽ là bởi họ coi như chúng ta đã kết thúc việc mang trong mình đứa trẻ mà họ có với con trai của họ rồi - trong những giấc mơ của họ chăng? V ì thế mà họ nhìn chúng ta không khác gì một bao bì rỗng?

Roxane (cũng trở nên kích động). - Có lẽ cũng bởi họ tự hào vì trải qua quãng thời gian duy nhất trong đời khi họ có lợi thế hơn chúng ta: tươi tắn, sáng suốt, năng động, mảnh dẻ và khỏe khoắn chăng? Trong khi chúng ta lê lết như một con hải cẩu già yếu mệt mỏi từ giường tới tràng kỷ phòng khách... Cố gắng không để sữa rỏ tong tỏng ướt đẫm váy ngủ... Mỗi khi ngồi xuống chỉ dám thận trọng ghé vài mi li mét mông để vết rạch âm đạo không bị kéo căng...

Không khí thực sự trở nên dễ chịu trong căn phòng khách tỏa ánh sáng êm dịu này. Daphné đã thay đĩa những tình khúc bất hủ bằng một đĩa nhạc khác, dìu dặt hơn, của Mort Shuman. Âm thanh để mức không lớn lắm. Cuộc trò chuyện rôm rả của chúng tôi còn át cả tiếng nhạc, ngay cả khi chúng tôi đã hạ giọng để rủ rỉ cho nhau nghe vài ba lời tâm sự.

Trông cả lũ bọn tôi giống như đang đi nghỉ. Vô lo hệt như những cô nhóc vừa bước ra khỏi tuổi thơ đang tiết lộ với nhau những bí mật sâu kín nhất, hoặc đang chỉ rõ mình sẽ chọn thành viên nào trong ban nhạc rock thịnh hành làm thần tượng.

Trong vòng có một buổi tối, mà như thể chúng tôi chẳng còn trách nhiệm gì, chẳng còn nợ nần gì phải trả, chẳng còn những vấn đề thường gặp trong hôn

nhân, chẳng còn...

Roxane đặt cốc của mình xuống, đưa ngón trỏ gập đôi lên quệt miệng, rồi thông báo:

- Tớ cần phải thú nhận với các cậu một chuyện... Tớ chán lão chồng tớ lắm rồi. Thời gian càng trôi, tớ càng nhận ra năm tháng đang dần qua, mà tớ thì vẫn còn trẻ, vậy nên... thế đấy. Tớ đã quyết định sẽ vui chơi một chút.

Hả? Ra là vậy. Rốt cuộc cũng xuất hiện một vài vấn đề thường gặp trong hôn nhân.

4. Câu lạc bộ Dám ngăn Dám cản

Thôi, nói về tôi như vậy đủ rồi. Chúng ta hãy nói về anh một chút đi. Ấn tượng của anh về tôi thế nào?

Bette MIDLET.

Roxane hoàn toàn mất trí rồi.

Mà không chỉ một chút đâu nhé. Đầu óc phải gọi là siêu gàn dở mới đúng, tội nghiệp cô nàng.

Tuy thế, vì quen Roxane đã nhiều năm nay nên tôi biết điều cô nàng đang âm thầm chịu đựng: những cuốc đi bộ liên miên để từ phòng bếp sang tới phòng tắm mà không bị lạc, trong căn hộ rộng mông mênh với tổng diện tích lên tới hai trăm năm mươi mét vuông, cộng thêm sân hiên và nhà kính, khiến cô nàng kiệt sức. Cô nàng phải trình bày với mọi người, trăm lần như một, để lý giải cho vẻ bề ngoài bất thường của mình: "Đúng thế, tôi từng là người mẫu. Đúng thế, chính tôi làm mẫu cho quảng cáo trang sức Maty. Đúng thế, có thời tôi đã hẹn hò với nam ca sĩ Patriiick (Topaloff) nổi tiếng. Hiện giờ tôi đang hẹn hò với ai ấy à? Chỉ việc đọc báo là bạn rõ ngay ấy mà!"

Chưa kể lũ trẻ nhà cô nàng cứ tẻ ngắt lên được, ngoan ngoãn nghe lời mà chẳng cần cô nàng phải quát nạt nhờ được một cô giữ trẻ người anh không biết đến hai chữ xót thương rèn luyện quy củ sát sao. Tôi đã kể đến ông chồng keo siêu dính (và giàu sụ) không ngừng nói lời yêu thương nồng cháy với Roxane rồi khoác lên cô nàng đủ thứ đồ trang sức chưa nhỉ?

Đó là một cuộc sống đấy chứ? Sau đó bạn còn muốn cô nàng có chuyện gì để kể cho đám bạn gái nghe nữa nào?

Dĩ nhiên, chồng Roxane hơi già một chút.

Nhưng Daphné còn quá đáng hơn cả Roxane (và theo kịp xu hướng hơn), khi

chơi trò cô trông trẻ dâm đãng với anh chàng Gaétan, vốn kém cô nàng mười hai hay mười ba tuổi gì đó.

Mới đây, Roxane đã có được một khoảnh khắc vinh quang. Cô nàng muốn dừng lại ở ba nhóc tì, nhưng vì quên uống thuốc tránh thai một hai ngày gì đó, cô nàng đã dính bầu một cặp sinh đôi và lúc này đang có tới năm nhóc tì phải nuôi dạy. Nói cách khác chuyện này đòi hỏi cô nàng phải sắp xếp lại toàn bộ thời gian biểu cá nhân, cô nàng không bỏ lỡ dịp vừa chia sẻ vừa than vãn với chúng tôi chuyện đó: thời gian để thơm lũ trẻ buổi tối trước khi đi ngủ không còn là mười phút nữa, mà mất đến mười lăm phút. Chưa kể vô số các vấn đề lặt vặt cần phải giải quyết với cô trông trẻ và hai người giúp việc thuê toàn thời gian để lo việc nhà, cô nàng tội nghiệp.

Daphné, đang chờ đợi đứa con đầu lòng chẳng khác nào chờ Chúa Cứu thế, và tôi, bà mẹ đơn thân nuôi dạy hai đứa con gái trong suốt ba năm qua, chúng tôi hết sức động lòng trắc ẩn.

Vấn đề thực sự, Roxane tâm sự với chúng tôi, đó là cô nàng buồn chán không để đâu cho hết kể từ khi không làm việc bên ngoài nữa.

Chuyện này thì tôi có thể thông cảm với cô nàng. Ở nhà chỉ để tự mình (hoặc sai người giúp việc) là quần áo thì chỉ cần một tuần đã không chịu nổi rồi chứ đừng nói là hơn. Ngoài ra còn có việc xoay như chong chóng bên dưới quần quần áo áo, sống lay lắt với con mắt đờ đẫn trước các chương trình ti vi buổi chiều tệ hại đến mức khiến ta gần như đánh giá cao các chương trình buổi tối.

Trước đây, Roxane thường diện những bộ trang phục tuyệt hảo để các nhiếp ảnh gia dồn dập hối thúc cô nàng phải nhìn vào ống kính với vẻ mặt ngây thơ. Trước đây, tối nào cô nàng cũng có hẹn bên ngoài, phụ nữ thì ghét cay ghét đắng, đàn ông thì tôn sùng. Trước đây, cô nàng tự do và hoang dã, xinh đẹp và không thể thuần hóa, hết sức kiêu kỳ và cực kỳ quyến rũ. Mối bận tâm duy nhất của cô nàng là vui chơi thỏa thích. Đòi hỏi cấp bách duy nhất đối với cô nàng là thỏa mãn những vui thú cá nhân.

Bây giờ, mắc kẹt giữa bốn bức tường mà chăn nuôi theo mô hình thâm canh thân hình biến dạng (đúng vậy, bởi vì cô nàng đã béo ra, đừng nên tin làm gì), Roxane thấy ngột ngạt, cô nàng cần gặp gỡ mọi người.

Và nếu có thể thì mọi người ở đây không nên giống với ông Enrique gác cổng dưới nhà, lúc nào cũng như nhảy bổ ra mỗi khi Roxane đi ngang qua để mời cô nàng chơi trò cá ngựa hoặc kể cho cô nàng nghe với đầy đủ các chi tiết kinh dị vụ thắt ống dẫn trứng cho con lợn nái giống Yorkshire của ông ta.

Khỏi cần nói quanh co, ta có thể tóm tắt toàn bộ tình hình như sau: Roxane bắt đầu nghĩ đến chuyện tận dụng triệt để vài năm còn lại trước khi buộc phải dùng Botox, nhằm chứng tỏ bản thân vẫn còn khả năng quyến rũ.

Không cần phải đi đến tận công đoạn cặp bồ, cô nàng nóng lòng muốn xác minh xem năng lực mê hoặc của mình có còn nguyên vẹn hay không. Chỉ cần nhích đầu mũi để khuấy động các con tim là đủ để (Roxane tự nhủ) chặn đứng ham muốn chinh phục của cô nàng. Ừ thì, vì biết rõ Roxane nên tôi tin tưởng điều đó ở mức vừa phải.

Tôi cảm thấy cái "và thêm thật nhiều ái lực" đang đến với tốc độ vũ bão.

Tuy nhiên, chuyện của Roxane khiến tôi ít nhiều lo lắng.

Toàn bộ quãng thời gian sống sót qua không ít những mẫu thử đàn ông tồi sau khi tôi ly dị, cho đến khi tìm được H.E.n.R.I (Honey Êm dịu nảy sinh từ những Rắc mơ Im ái của tôi), và Miss Vòng 3 Hoàn hảo 2007 đang... sẵn sàng lặp lại hành trình giống tôi ư?!

Chẳng khác nào tới phòng khám nha khoa để mài nhẵn một cái răng hàm lành lặn, đơn giản chỉ để thử cảm giác mạnh. Cô nàng không thể chỉ tự cắn vào lưỡi hay trang điểm hàm răng với một ngụm trà nóng bỏng được, không. Riêng cô nàng thì phải lôi đến vũ khí hạng nặng ra mới có thể cảm nhận được sự tồn tại của phần chân răng còn lại.

Daphné và tôi đã quyết định hiệp lực để không bỏ mặc bạn thân nhất của mình chìm đắm trong nhục dục vô độ vừa khinh suất vừa nguy hiểm như vậy.

Chí ít thì theo thời gian Roxane cũng sẽ tĩnh tâm lại, trước khi ông chồng ghen tuông nhận ra rằng cô nàng đã phủ một tấm màn bí mật lên tâm trí (để sau đó trút bỏ nó ra dễ dàng hơn, trước một gã đàn ông khác...).

Dĩ nhiên là cô nàng khiến chúng tôi rơi vào tâm trạng hơi trầm uất. Cô nàng tự tìm hiểu về bản thân bằng cách tìm ở nơi khác. Đó là bạn của chúng tôi, Roxane tội nghiệp, cần phải giúp đỡ cô nàng.

Vậy là chúng tôi thành lập nên CDD. Câu lạc bộ Dám ngăn Dám cản. Hoặc Cộng đồng Dàn xếp Dấu diếm. Hoặc Chứ Danh như Daphné và Déborah. Tùy theo.

Để tiến hành những cuộc họp lên kế hoạch hành động tuyệt mật, chúng tôi đã dành hàng giờ buôn điện thoại, lập chiến lược hết sức tinh vi bất chấp các đức ông chồng kêu ca vì đã quá tám rưỡi tối mà bữa ăn vẫn chưa được dọn lên.

Bởi tình hình đã nguy cấp lắm rồi.

Như hai con chuột chũi bí ẩn, những người học việc Colombo không thể lay chuyển, chúng tôi bắt đầu lắng nghe Roxane chăm chú hơn thường lệ và thầm ghi nhớ mọi chuyện. Và bằng cách đó đã gom góp được, với vẻ tỉnh bơ, một lượng đáng kể thông tin về thời gian biểu của cô nàng, từ nay chúng tôi có thể khẳng định rằng tình hình đã nguy cấp lắm rồi (tôi biết chứ, tôi đã nói điều này phía trên, nhưng đó là để nhấn mạnh hơn tính chất nguy kịch của hoàn cảnh).

Roxane đã thổ lộ với chúng tôi mong muốn tự đài thọ cho bản thân một đợt trị liệu quăng-thòng-lọng-bắt- giai. Cô nàng bắt đầu chế độ "một tuần để quyến rũ". Sẵn sàng bắt tay vào casting những con mồi, ý nghĩ đó khiến cô nàng vô cùng háo hức.

Vậy là phi vụ tác chiến "một tuần để giữ chân cô bạn" được phát động.

Nhóm CDD quyết tâm chặn đứng các kế hoạch của cô nàng bằng mọi cách. Trừ những cách phi pháp. Dẫu sao chúng tôi cũng là những người mẹ trong gia đình, không nên đi quá xa.

Dưới đây là bản tóm tắt những chiến công hiển hách của chúng tôi.

THỨ BẢY 22 THÁNG MƯỜI

GIỜ ĐỊA PHƯƠNG: 21h35.

KHU TRÚ ĐỐI TƯỢNG: Trước màn hình máy tính, đang truy cập vào một trang web kết bạn.

TÓM TẮT TÌNH HUỐNG: Ông chồng đang đi Mỹ công tác, còn lũ con được gửi sang nhà ông bà bên ailen chơi cả tuần.

Đối tượng ngỡ mình độc thân trong bảy ngày kế tiếp.

Đó là điều đối tượng sẽ chứng kiến.

KẾ HOẠCH CỦA CDD: Phá hoại buổi tối của đối tượng.

PHỤ KIỆN CẦN CÓ: Một máy tính có kết nối internet, một nick giả.

“Thôi nào! Chỉ để đùa giỡn thôi chứ có gì đâu!” Roxane đã nói vậy khi tâm sự với chúng tôi ý định dành thời gian buổi tối để đăng nhập vào một trang web kết bạn.

Cô nàng phóng túng này đang rất nóng lòng muốn quyến rũ ai đó nhưng lại không đủ dũng khí để tới quán bar gặp gỡ đàn ông (quá lộ liễu!). Cô nàng thích mai danh ẩn tích mà tập dượt trước món fast-food đàn ông đã. Tuy nhiên trên phiếu đăng ký, cô nàng lại đăng một bức ảnh thật: miệng hé mở trong cái bĩu môi gợi nhớ đến hình ảnh cá tuyết chấm vừa mắc câu, thân hình bó khít trong bộ bi ki ni chấm bi. (Buổi chụp hình quảng cáo giới thiệu sản phẩm áo tắm hè 1986 cho siêu thị Euromarché.) Chắc chắn là các đề nghị kết bạn sẽ dồn dập đổ vào cho mà xem.

Được lắm.

Daphné ở nhà cả buổi tối. Henri và Gaétan đoàn kết lại, ủng hộ nhiệm vụ của chúng tôi nhằm dẫn dắt Roxane đi đúng hướng (nhất là nếu việc đó có thể tránh cho cô nàng lôi kéo chúng tôi, theo đúng nghĩa của từ này, vào con đường cô nàng đang đi... không phải vậy sao thưa các ngài?)

Henri nhận lời trông nom bọn trẻ. Ngồi trong phòng khách, tôi nghe thấy tiếng ba người vừa chơi bài vừa cười rú lên. Hẳn là anh đang dạy chúng cách chơi gian lận trong trò uno.

Gaétan thì ở nhà mình, chăm sóc đứa bé đang nằm trong bụng Daphné bằng cách hăng hái quét sơn căn phòng dành cho thành viên sắp chào đời. Daphné và chồng không muốn biết trước đứa con trong bụng là gái (để sơn phòng màu hồng) hay trai (để sơn phòng màu xanh), nên đã chọn sơn màu tím nhạt. Màu nhau thai, tôi đoán thế.

Màn hình máy tính của chúng tôi đang hiển thị phiếu đăng ký của mục tiêu nhắm trước, chúng tôi lau chùi vũ khí sáng bóng.

Chính Daphné, nữ chúa của các trò bịp bợm trên mạng, đã chọn cái nickname chúng tôi dùng để chat với

Roxane: “Loverboy”.

Ít ra thì cũng được cái rõ ràng.

Về phần mình, tôi đã tìm ra trên mạng bức ảnh của một gã trông ngon... Nhưng không quá ngon. Dù sao cũng phải dừng lại ở mức độ đáng tin. Một cú nhấp chuột và hấp: gã trai ủ dột ra dáng coi thường phụ nữ đã tô điểm cho phiếu đăng ký của anh chàng Franck Einstein đẹp trai do chúng tôi tạo ra.

Daphné soạn một mẩu tin ngắn rất lôi cuốn. Mục đích của lần tác chiến này hết sức đơn giản: dụ con mồi của chúng tôi mắc vào lưới của Loverboy và làm sao để cô nàng phát điên vì thèm muốn anh chàng thì thôi.

Trích tin nhắn của Loverboy:... vả lại tôi tin rằng phụ nữ cần chấm dứt việc coi đàn ông như công cụ tình dục. Cá nhân mà nói, một khi đã kết thúc hai tiếng tập boxing mỗi ngày, bụng dưới bừng bừng như có lửa đốt, đã phải tắm một chầu vòi sen bỏng giẫy để sạch mồ hôi, rồi mặc độc chiếc quần đùi đấm bốc, tôi chỉ còn khao khát duy nhất một điều: đến nằm dài trên chăn ga mới trải và thả hồn theo một cuốn truyện hay...

Khi đã thiết lập xong mối quan hệ vững chắc, chúng tôi dành hơn hai tiếng để trộ/lòe cô nàng bằng mọi cách có thể, với một kỳ tài siêu nhiên bởi chúng tôi thuộc làu làu mọi thứ về cô nàng. Đại để là con rối mà chúng tôi tạo ra, “kỳ diệu thay”, lại có cùng các sở thích với cô nàng.

Loverboy tuyên bố với Roxane rằng bản thân mình thích mê món trà hoa hồng, quả vải, tiểu thuyết của agnès abécassis, và mơ có dịp tham quan hồ

Loch ness (nơi cô nàng vừa nghỉ cuối tuần).

Đối tượng, bị chinh phục, dường như không có chút kháng cự nào hết. Ngược lại là khác.

Giữa hai tràng cười ngặt nghẽo, dù sao Daphné và tôi cũng hơi ngạc nhiên khi phát hiện ra cô nàng đáp lại dễ dãi đến mức nào những lời mời mọc khá thẳng thừng của anh chàng Lolo chúng tôi tạo ra, thậm chí cả cái cách cô ấy mời mọc lại anh chàng nữa!

Quyết định chuyển sang giai đoạn hai được thông qua. Một khi con cá hồi sông đã bị điều khiển, cần phải kéo nó ra khỏi cái ao đầy rẫy lũ cá chó to vật vã nơi không có chỗ cho nó.

Lúc này các tin nhắn của Loverboy có giọng điệu khác hẳn, đáng lo ngại hơn nhiều, sử dụng một vốn từ vựng phong phú những lời lẽ mãnh liệt và điên loạn. Để làm cho giống thật hơn nữa, chúng tôi bê nguyên xi những đoạn thoại trong các phim và truyện kinh dị yêu thích. Nhưng dường như Roxane đang phấn chấn nên không nhận ra.

Roxane: Thật thế ư, từ nhiều năm nay anh vẫn sống một mình với những con thú nhồi rơm của mình ư? Các cô bạn gái của anh cứ ngày qua ngày biến mất và anh không hiểu tại sao ư? Ôi dào, hẳn đó phải là những cô ả vụng thối vụng nát không biết nhận ra một chàng trai tốt ngay cả khi có dịp chạm trán anh ta đây mà...

Tôi trợn tròn mắt nhìn sang cô bạn. Daphné cũng đang nhìn tôi với ánh mắt y chang.

Có thời điểm chúng tôi lưỡng lự định gọi điện cho Roxane để thú nhận với cô nàng toàn bộ câu chuyện rồi xạc cho cô nàng một trận.

Nhưng chúng tôi tự nhủ rằng với tâm trạng như hiện giờ, hẳn cô nàng sẽ mơ là chính Loverboy chứ không phải ai khác "xạc" cho mình một trận tắm. Và nếu có thể thì sẽ là dưới vòi sen với những động tác thật gợi tình.

Ngay cả khi chuyện đó kéo theo một bộ tóc giả của bà già, một con dao và những chiếc vĩ cầm nghiến ken két. Những chi tiết không có vẻ khiến cô nàng xao động hơn thế.

Rõ ràng là nếu muốn dọa cho cô nàng sợ thì ý định của chúng tôi vừa thất bại.

Cần phải chuyển sang kế hoạch B.

Ơ... chúng tôi làm gì có kế hoạch B.

CHỦ NHẬT 23 THÁNG MƯỜI

GIỜ ĐỊA PHƯƠNG: 21h22.

KHU TRÚ ĐỐI TƯỢNG: Trước màn hình máy tính, đang gửi thư điện tử cho chúng tôi, nội dung như sau:

CHỦ NHẬT 23 THÁNG MƯỜI

GIỜ ĐỊA PHƯƠNG: 13h05.

KHU TRÚ ĐỐI TƯỢNG: Một nhà hàng thời thượng tại quận VI Paris.

TÓM TẮT TÌNH HUỐNG: Đối tượng đã liên lạc với một người tình cũ không gặp từ nhiều năm nay để mời anh ta đi ăn trưa. Ta có thể hình dung rõ ràng ẩn ý của đối tượng.

KẾ HOẠCH: Chặn đứng cơn thèm (nhất là thèm nhục dục) của đối tượng.

PHỤ KIỆN CẦN CÓ: Địa chỉ chính xác của nhà hàng.

... Cầu cứu tất cả các đơn vị. Mayday, mayday[19]. Lúc này là 16h54 giờ địa phương. Kế hoạch thất bại do không đủ thông tin. Điệp viên D. miễn cưỡng phải đi lấp đầy dạ dày ở nhà bố mẹ chồng, còn điệp viên D. tóc nâu đã dành cả ngày dạo chơi trong rừng cùng anh chàng lông lá và các cô hề tí hon của mình để tìm kiếm những phân tử không khí trong lành, nhiệm vụ "giải cứu binh nhì Roxane" đành hoãn lại.

Được chứ nhỉ. Chúng tôi cũng đâu phải là lũ bò.

CHỦ NHẬT 23 THÁNG MƯỜI

GIỜ ĐỊA PHƯƠNG: 21h22.

KHU TRÚ ĐỐI TƯỢNG: Trước màn hình máy tính, đang gửi thư điện tử cho chúng tôi, nội dung như sau:

"... Tớ thất vọng, thất vọng, thất vọng! Năm tháng trôi đi chẳng giúp được gì nhiều cho Émilien! Trán lão ta rộng ra đến mười hai centimet, bụng tích thêm hàng đống mỡ, và lão ta còn cho tớ xem đến năm mươi cái ảnh của vợ con làm tớ nẫu hết cả ruột... mà nói riêng để các cậu biết nhé, mụ vợ lão thì xấu điên đảo..."

Nhiệm vụ hoàn thành.

Chỉ còn phải cầm cự vài ngày nữa trước khi ông chồng chính thức và lũ con quay về.

Phù... chúng tôi sẽ làm được thôi.

THỨ HAI 24 THÁNG MƯỜI

GIỜ ĐỊA PHƯƠNG: 19h30.

KHU TRÚ ĐỐI TƯỢNG: Phòng khám bác sĩ chuyên khoa da liễu, một bản sao của Yvan attal[20].

TÓM TẮT TÌNH HUỐNG: Vốn thầm ôm mộng tương tư vị bác sĩ bảnh trai nên hôm nay đối tượng định nhờ anh chàng khám toàn bộ nốt ruồi trên cơ thể.

Tôi đã nói rõ ràng là "toàn bộ" đấy nhé.

KẾ HOẠCH: Cầu mong chàng bác sĩ da liễu kia là dân đồng tính.

PHỤ KIỆn CẦN CÓ: niềm tin.

Daphné gọi cho tôi sau khi nhận được điện thoại của Roxane và khiến hàm

tôi phát ê ẩm vì cười. Thử nghe xem nhé.

Cô nàng tóc vàng nhan sắc tuyệt trần của chúng tôi tới phòng khám da liễu trong bộ dạng lẳng lơ khêu gợi và đã chếnh choáng hơi men để tiếp thêm can đảm. Vừa giải thích cho vị bác sĩ nghe lý do tới khám, cô nàng phốp pháp (mẫu size 44) vừa tiến hành một màn thoát y vũ ngây thơ và uể oải trước bàn làm việc của anh chàng. Không phải màn trút bỏ trang phục kiểu "tôi cởi thật nhanh quần áo trong phòng thay đồ của bể bơi" đâu nhé, không hề. Nói đúng hơn là theo kiểu "tôi cởi đôi giày cao gót, bàn chân tì vào ghế cùng ánh nhìn nóng bỏng, cùng lúc chậm rãi tụt quần lót hiệu Dim up qua mắt cá chân đàn bà khêu gợi".

Chứng kiến màn trình diễn đó, anh chàng bác sĩ đã phải tháo cặp kính mờ mịt hơi nước ra để lau sạch rồi đeo lại và: "Thôi nào, thôi nào... ơ kìa... (hắng giọng)... ơ... Bà Leroy này, không cần phải cởi ngay áo ngực ra đâu..."

Đúng lúc ấy, điện thoại đổ chuông. Đầu dây bên kia là một đồng nghiệp chuyên ngành phụ khoa, bác sĩ Ludivine Leitner.

Aanh chàng bác sĩ chuyên khoa da liễu đẹp trai, rõ ràng là xúc động, khó nhọc lắm mới rời mắt được khỏi cảnh tượng mà Roxane kích động - vừa quẳng chiếc áo ngực nói trên sang đầu kia phòng - đang tặng cho mình, để có thể tập trung nghe đầu dây bên kia.

"... Vậy đấy, vì biết cô ấy sẽ phải ghé qua phòng khám của anh và lại đang nóng lòng chờ kết quả phân tích, anh làm ơn xác nhận với cô ấy rằng đó đúng là một cái mụn rộp sinh dục típ 2 nhé? Đồng nghiệp thân mến, anh nhớ nhắc giúp cô ấy là đừng quên lấy hẹn ở chỗ bác sĩ tâm thần mà tôi đã cho số điện thoại để bắt đầu liệu trình điều trị liên quan đến những rối loạn phụ thuộc tình dục nữa nhé..."

Khi gác máy, anh chàng bác sĩ da liễu bị kích động không kém gì một thầy tu dưới tác dụng của thuốc làm dịu.

QUÁ ĐỈNH, Daphné của tôi.

Qe. Tội nghiệp Roxane bé bỏng.

THỨ BA 25 THÁNG MƯỜI (ĐƯỢC RỒI, ĐOẠN NÀY TÔI KỂ VẮN

TẮT THÔI, BỞI VÌ HỪM)

Vì thất vọng nên Roxane đã lao vào vòng tay của huấn luyện viên thể dục, và suýt chút nữa đã rủ anh ta sa ngã ngay trong phòng thay đồ. Nhưng từ bên trong chiếc áo chẽn màu vàng phản quang, khối cơ bắp cuồn cuộn đó lại lịch sự lảng tránh cô. Anh ta không quan tâm vì đang hẹn hò với một nữ diễn viên nổi tiếng, tuy đã bước sang tuổi sáu mươi bảy nhưng ả đàn bà tham lam vô độ đó vẫn vắt kiệt sức lực anh ta. Anh ta tới câu lạc bộ này để nghỉ ngơi chứ không phải để làm thêm giờ. Việc giải quyết nhu cầu tâm sự của các khách hàng nữ không được tính gộp vào phí luyện tập hàng tháng (hoặc giả cần bổ sung một khoản nhỏ trả thêm). Nhưng bởi đó không phải một gã xấu xa gì cho cam, nên lần này anh ta miễn cho Roxane bài tập bụng dưới kết hợp với mông.

THỨ TƯ 26 THÁNG MƯỜI

Roxane quyết định dùng biện pháp mạnh.

Cô nàng nhận lời ăn tối cùng Bertrand. Một anh bạn cũ, người cách đây vài năm đã từng bày tỏ tình cảm dành cho cô thế này: “Nếu em không nhận lời làm vợ anh thì anh thề sẽ không cưới ai hết.” Và anh ta đã giữ lời!

Lãng mạn khủng khiếp, phải không nào?

Được rồi, đó là loại đàn ông xấu xí thấp béo không có cơ hội nào hết, nhưng dẫu sao những lời khen ngợi của anh ta cũng có tác dụng xoa dịu cái tôi của Roxane.

Và Roxane, cái nàng ngốc ấy, cứ thế kể tông tốc cho Bertrand nghe những khó khăn gặp phải trong cuộc sống hôn nhân...

Có thể nói là để duy trì ngọn lửa hy vọng nhỏ nhoi của mình, cô nàng đã tới chỗ hẹn với cả một can xăng.

Chính vì thế mà gã Bertrand kia quyết không lãng phí thời gian đã thử xích lại gần theo cách vừa táo tợn vừa quá khích. Gã bắt đầu xoa bóp đầu gối Roxane trong lúc cố gắng dùng lưỡi liếm láp tai cô. Roxane hơi bất ngờ trước cử chỉ tiếp cận có phần sỗ sàng này nhưng dù sao vẫn thấy bản thân được đề cao, và nhất là cảm thấy yên lòng khi nhận ra sức hấp dẫn của bản

thân vẫn phát huy tác dụng biết mấy.

Nhưng dẫu sao cũng không nên ăn tạp như thế. Không phải Bertrand, cô nàng chưa chết đói chết khát đến mức ấy.

Với ánh mắt hối lỗi, cô nàng nhẹ nhàng đẩy gã ra, an ủi gã bằng giọng thật dịu dàng.

Không, không thể như thế được, cô nàng vẫn yêu chồng và không thể đối xử với chồng mình như vậy được.

Bertrand nhún vai, rồi tiếp tục ăn.

Hơi chưng hửng, Roxane hỏi liệu anh bạn có giận mình quá không (ẩn ý: "Anh sẽ tĩnh trí lại chứ? Thôi nào, hãy nói là không đi, như thế sẽ khiến em thấy vui...").

Bertrand, sau khi đút tọt vào miệng miếng bánh mì vừa dùng để vét sạch nước xốt trong đĩa, đã đưa ra câu trả lời tuyệt vời như sau:

- Nghe này, lúc này công việc kinh doanh của anh không được xuôi chèo mát mái cho lắm và nhà hàng này không phải tầm thường. Úi chao ôi (gã ngắm khung cảnh sang trọng xung quanh vẻ thỏa mãn), có thể nói là anh đã biệt đãi em rồi đó, người đẹp, không phải vậy sao? Vậy thì em nên hiểu, anh vẫn hình dung là ta sẽ cùng nhau ít nhất một đêm, để... vụ này sinh lời... chứ nhỉ?

Roxane mở tròn mắt:

- Khoan đã, anh nói như thế với em, người phụ nữ duy nhất mà anh từng muốn lấy làm vợ ư?!

Anh bạn cũ nén cười sau khăn ăn rồi ngắm nhìn cô, ấn tượng bởi chừng ấy trong trắng ngây thơ.

- Gì kia, em vẫn tin lời nói đó hả? Nhưng cô em yêu quý ơi, đấy là câu tếu táo mà anh vẫn dùng với tất tật đàn bà con gái! Ôiiii, em yêu dấu ơi... Anh còn cả tá câu tương tự thế ấy chứ! Ví dụ nhé, khi anh tán tỉnh một cô nào đó: "Bố em là một tên trộm, và anh có thể chứng minh điều này! Ông ấy đã đánh

cắp ánh sáng lấp lánh từ muôn ngàn vì sao để tô điểm cho đôi mắt em.” Hê hê! Không tồi nhỉ? Đúng thế, anh biết. Còn cả câu này nữa, lần nào cũng hiệu quả: “Anh có thể xin em một bức ảnh được không? Để đưa ông già Noel xem, để ông ấy biết chính xác món quà mà anh muốn nhìn thấy dưới gốc cây thông trong ngày giáng sinh...” Mà này, sau đó nếu cô nàng vẫn còn bướng, anh sẽ nhanh chóng chuyển sang thích nghi với những khẩu hiệu được cá nhân hóa... Anh không bao giờ tiết lộ bí kíp đâu... Đó là khía cạnh quảng cáo đối lập của anh: “Hãy chọn Bertrand, bậc thầy tán gái!” Và em biết sao không? Tỷ lệ thành công của anh rất đáng ghen tị đấy...

Roxane nhìn quanh như thể vừa bước ra từ một cơn ác mộng. Cần phải hiểu cô nàng. Cô nàng, cựu nữ hoàng của các bục danh dự, lại vừa bị xúc phạm bởi một gã xét về ngoại hình thì chẳng khác nào anh em sinh đôi của Benny Hill[21].

Mà Roxane thì không thể chịu được sự xúc phạm.

Không đời nào.

- Thôi nào bồ câu của anh, đừng phật lòng nhé. Nói cho cùng, anh thực sự không hề dối trá đâu: đúng là anh sẽ không bao giờ kết hôn, hôn nhân khiến anh quá ghê sợ. (gã vỗ đùi, vẻ như thấy ý tưởng đó thật nhộn.) Trai này đâu có điên... tự thò chân vào cùm ở cái tuổi này á... huhuhu... Chuyện đó chẳng ổn tẹo nào, cô nàng cứng đầu ạ...

Roxane chợt có vẻ vừa nhớ ra điều gì đó vô cùng quan trọng. Cô nàng chộp lấy túi xách rồi buột miệng:

- Nghe này, thật là ngốc nhưng tủ lạnh nhà em vừa gọi cho em, em phải về gấp kiểm tra hạn sử dụng của mấy hộp sữa chua. Em về trước đây...

Cô nàng đứng dậy, bước vài bước rồi dừng khựng lại trước một nữ nhân viên phục vụ bàn đặc biệt xinh xắn đang đi ngang qua. Lôi tuột cô phục vụ bàn về nơi

Bertrand đang ngồi, Roxane gào ầm lên:

- Vậy ra chính cô là người đã làm tất cả những chuyện đê tiện đó với chồng

tôi hả?! Đừng có chối, anh ta đã thú nhận với tôi từ đầu chí cuối rồi! Cô đúng là đồ biến thái thì mới chấp nhận... Rồi cô nàng lôi ra hàng tá các thói quen tình dục khiến một mụ đàn bà cuồng dâm bái vật xấu xí cũng phải xanh mặt vì thèm muốn.

- Tôi để anh ta lại cho cô đấy! Anh ta đã ô uế trong tay cô rồi thì tôi cũng chả thèm nữa!

Khoác lên mình vẻ mặt trang nghiêm của người vợ bị lăng nhục, cô nàng rời khỏi bàn trong tư thế ngẩng cao đầu. Sau những lời gào thét vừa xong, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Bertrand. Các thực khách ngồi mấy bàn xung quanh đã không bỏ sót mảnh vụn nào trong vụ rắc rối này, rồi anh chàng trưởng nhóm bồi bàn tiến tới, vẻ bất bình, nói dăm câu ba điều với vị khách hàng bỉ ổi (căn cứ vào vẻ mặt thì chắc chắn anh chàng trưởng nhóm này đang hẹn hò với cô nàng phục vụ kia).

Roxane quay lại đúng lúc, kịp chứng kiến má của gã Don Juan tự xưng kia rung lên dưới cú tát trời giáng từ cô hầu bàn đang nước mắt giọt ngắn giọt dài.

Đúng như lời gã nói: “Hãy chọn Bertrand, bậc thầy tán gái!”

Cô đã không trái lời gã.

Cô đã cho gã toại nguyện.

THỨ NĂM 27 THÁNG MƯỜI

Buổi tối cô đơn và tinh thần suy sụp. Với thực đơn bao gồm: đồ ăn sẵn bảo quản trong túi chân không và kem Ben and Jerry’s trước màn hình ti vi đang phát những tập cũ của phim Bố Gà mẹ (nỗi hoài nhớ giúp cô nàng thấy nguôi ngoai). Ngoại hình cần có: váy ngủ chất liệu vải bông có đề dòng chữ “không phải tối nay, tôi bị đau nửa đầu”, lông không buồn cạo, tóc đằng sau búi hờ bằng dây buộc tóc nhung màu hồng, điện thoại chuyển sang chế độ trả lời tự động.

Đó là Roxane những lúc không có tâm trạng.

THỨ SÁU 28 THÁNG MƯỜI

Thôi nào, tối nay, tôi sẽ chế biến cho Roxane món mì lasagne cá ngừ!

Tôi biết thực ra cô nàng cực thích món đó, ngay cả khi cô nàng không bao giờ hé một lời với tôi. Chỉ có Henri là không khoái thôi, tới mức khăng khăng rằng đó là việc duy nhất tôi biết làm khi vào đến bếp: rắc kín pho mát nạo lên trên mì rồi cho vào lò vi sóng.

Chuyện này không quan trọng, tôi cũng chẳng lấy thế làm phật lòng vì đã biết cách vượt qua những vụ kiểu đó rồi. Khi nào tâm trạng Henri xấu, tôi sẽ chuẩn bị món anh yêu thích, và lúc ấy anh sẽ biết đến nơi đến chốn. Mà này, mặt khác tôi cũng phải hỏi trước để biết xem đó là món gì, và nhân tiện liệu ta có thể tìm ra món đó ở tiệm Picard không.

Vậy là Roxane đã tới nhà tôi ăn tối, còn Henri, khi biết tôi đang sửa soạn nấu món gì, đã cố gắng thoát thân bằng cách gọi Sacha ứng cứu (đó là bạn chí cốt của anh). Nói rằng chuyện đó thật ngu ngốc, nhưng anh đã báo trước tối nay sẽ sang nhà cậu bạn thân ăn tối.

Quan trọng gì đâu! Vậy thì tôi sẽ mời Sacha tới nhập hội với chúng tôi! Anh bạn của Henri không cần mời đến lần thứ hai. Tội nghiệp, không phải ngày nào anh ấy cũng có cơ hội thưởng thức một món nấu sẵn tại nhà. Sacha abitbol, bạn thuở nhỏ của Henri, sống một mình và, với một cái xoong trong tay, anh ấy trở nên nguy hiểm hơn tôi nhiều.

Gã độc thân chai sạn ba mươi bảy tuổi này, cuộc đời anh xoay quanh bốn cực: các cô gái, công việc biên tập câu hỏi cho các chương trình trò chơi truyền hình, các cô gái, và thoát khỏi bà mẹ ám quẻ cứ liên tục gọi điện không ngừng.

Khi tôi bê ra món mì lasagne cá ngừ vĩ đại đang bốc khói nghi ngút mà nhìn thấy anh ấy xoa tay, phấn khích đến chảy nước miếng, thì đó chính là phần thưởng lớn nhất dành cho tôi.

Giữa lúc Margot đang chừa lại mì trong đĩa, chỉ ăn pho mát nạo rắc bên trên, Héloïse lại đòi mì lasagne trộn bơ không thêm xốt cà và cá ngừ thì Henri, cái con người bạc bẽo ấy, đã đề nghị gọi pizza. Trước cái thở phào nhẹ nhõm của Roxane, người mới vài phút trước còn giải thích rằng cô nàng chỉ nếm một chút xa lát thôi vì đang ăn kiêng. Mặc kệ họ. Sacha và tôi cứ đánh chén

thỏa thích!

Buổi tối trôi qua trong bầu không khí hết sức dễ chịu vì có món tráng miệng là táo trộn bột xốp, mà cái món này thì ai nấy đều thích mê.

Một khi cả đám đã yên vị trong phòng khách để nhấm nháp cà phê (với Margot đang nằng nặc đòi Henri cho phép con bé được uống hết tách), tôi đề nghị cho cả hội xem băng video ghi lại kỳ nghỉ mới nhất của chúng tôi. Nhưng khi cúi xuống để nhét băng vào đầu đọc, tôi bỗng nhìn thấy cuốn băng hoạt hình Tex Avery với dải băng sổ tung mắc lại bên ngoài.

Hơi ngạc nhiên, tôi gọi các con gái ra.

Tôi (nhẹ nhàng). - Ai gây ra chuyện này, và nhất là tại sao không ai cho mẹ biết là các con đã phá hỏng đầu video?

Héloïse (sững lại). - Con không biết ạ.

Tôi (không thích nghe nói dối). - Đồng ý, và bây giờ nói cho mẹ biết sự thật đi: ai đã gây ra chuyện này?

Héloïse (sợ sệt). - Con thề với mẹ là con không biết!

Tôi (sẵn sàng bỏ qua). - Con chắc là con không biết chứ, hay con không muốn nói cho mẹ biết?

Héloïse. - Con cam đoan với mẹ là con không biết ạ, mà nếu như biết thì chắc con cũng quên rồi!

Roxane trách tôi, bảo tôi đừng chuyện bé xé ra to với mấy trò nghịch dại của bọn trẻ. Cô nàng biết mình đang nói gì. Đồ đạc trong nhà Roxane thứ gì cũng chỉ thọ chưa đầy sáu tháng.

Tôi dẫn bọn trẻ ra phòng tắm để chúng đánh răng, lúc đi ngang qua chỗ Henri không quên khởi động một trong những cuộc thi trứ danh của chúng tôi, cuộc thi mang tên “cứ thử coi”.

Trò “cứ thử coi” là vừa đẩy nắm tay vào cằm đối phương vừa nói “cứ thử coi”. Người sau cùng có thể làm vậy với đối phương sẽ là người thắng cuộc.

Nên biết rằng một cú thụi bất ngờ khiến bạn lệch cằm được tung ra đúng lúc bạn đang ăn, đang xem ti vi hay đọc sách, sau những tràng cười, có thể nhanh chóng gây ra bầu không khí bực tức, biến trò chơi thành cuộc đấu tay đôi nơi không ai muốn là người dừng bước đầu tiên. (Sau cùng, tôi luôn là người chiến thắng. Mà thực ra là không, không phải luôn luôn: phân nửa thời gian, Henri mới là người giành phần thắng.)

Đã nằm vào giường nhưng Margot vẫn xin tôi để điện sáng thêm chút nữa:

- Please to you! Please to you einsteing pickibou! (Con bé đang học tiếng anh ở trường.)

Nhưng tôi từ chối, lúc này đã quá giờ đi ngủ. Tôi tắt đèn sau khi phủ lên hai đứa những nụ hôn ồn ã (chắc kiếp trước tôi là động vật giác mút hay sao đó).

Trong phòng khách, cuộc trò chuyện đến hồi rôm rả. Nhất là cuộc trò chuyện giữa Henri và Sacha.

Roxane, mắt nhìn vô định, đang nhấm nháp một ly (thứ tư? thứ năm?) vang trắng với vẻ buồn chán cùng cực. Vậy nên tôi điệu cô nàng vào bếp để lau khô giúp chỗ bát đĩa tôi đang rửa.

Bởi bọn tôi chỉ còn lại hai người với nhau - hai gã đàn ông đang tranh thủ dịp đó lén chuồn vào phòng riêng để cùng xem một đĩa Star Wars, cô nàng bèn thổ lộ tâm tình.

Roxane đã trải qua một tuần lễ điên rồ vì muốn tự chứng tỏ rằng mình vẫn còn hấp dẫn, và kết quả thật thảm hại. Cô nàng sẽ giống Carlos với dấu son môi trên mặt đến mức không bao GIỜ có được thành công với nam giới nữa. Không ai muốn nhận những nụ hôn to tướng như thế.

Không hề ảo tưởng, cô nàng biết điều còn lại mình cần phải làm: tậu về một chiếc váy dạng tạp dề không tay, ghi danh vào một câu lạc bộ đánh bài bridge, mang tất lỡ đến đầu gối cùng những đôi giày chỉnh hình, và để mặc cho mình mọc rễ lên. Ít ra thì, Roxane giải thích với tôi, cô nàng sẽ gắn bó mật thiết hơn với hình ảnh đang có trước đàn ông.

Roxane (thở dài não nuột). - Cậu hiểu mà, Déborah, tớ chỉ muốn đùa vui một chút với trò quả bom gợi cảm, để nhắc bản thân nhớ hiệu ứng mà trò đó tạo

ra... Nhưng cái thời sa đọa hoàng kim của tớ qua thật rồi... (Cô nàng mỉm cười.) Tiếc là phải nói sống sượng như thế, nhưng tớ đã hỏng hẳn rồi... (Cô nàng ngồi xệp xuống một chiếc ghế đẩu rồi ôm đầu vẻ thiểu não.)

Tôi không biết phải bắt đầu từ đâu nữa. Vừa siết nhẹ vai để cô nàng tựa vào mình, suýt chút nữa tôi thú nhận những trò mà tôi và Daphné từng làm. Nhưng Sacha đã xuất hiện kịp thời, để cảm ơn tôi vì đã chuẩn bị món mì lasagne thật ngon lành.

V ì đang chuẩn bị về nên anh đề nghị đưa Roxane về nhà.

Cô nàng đáp:

- Không, tôi ổn mà, cảm ơn anh, tôi sẽ gọi một chiếc taxi, vừa nói cô nàng vừa bắt đầu bấm bấm điện thoại.

Sacha cố nài, tôi cũng cố nài (giờ đã quá nửa đêm và đàn bà con gái đi một mình trên phố như thế sẽ không an toàn cho lắm), thế là Roxane đành nhượng bộ.

Và Sacha đã đưa cô nàng về.

5. Quần chíp hay quần đùi?

Phụ nữ cần một lý do để làm tình, đàn ông thì chỉ cần có chỗ.

Billy CRISTAL.

- Chờ đã, qua đêm với Sacha thật sao?!

Tôi không tin. Daphné lại càng không. Roxane ngước mắt nhìn lên và cố nén cười như thể trong chuyện này chẳng có gì bất thường đến thế.

- Thôi nào các nàng, hai cậu không định chuyện bé xé ra to đấy chứ...

Noémie cười phá lên.

Noémie là chị họ tôi. Một cô nàng ba mươi tóc vàng cắt ngắn, lúc nào cũng chải bới kiểu vừa ngủ dậy (nhưng cực kỳ nữ tính), chị ấy sống bằng nghề chụp ảnh làm bưu thiếp.

- Dào ôi... (Noémie nhún vai làm duyên.) Tớ đã bắt anh chàng chạy nhiều rồi, cũng phải tới lúc anh chàng đuổi kịp tớ chứ...

Tôi phát cáu.

- Đúng thế, nhưng mà dù sao đó cũng là bạn thân nhất của Henri. Lúc nào cũng gặp anh ấy trong nhà. Hơi giống như một người anh trai vậy. Ý em là, một người anh trai mà em không muốn bợp tai, không giống như Jonathan. Còn chị là chị họ của em, thế mà chị lại xơi tái anh ấy. Chuyện này... em không rõ nữa... Như kiểu loạn luân ấy...

Noémie ôm vai tôi thân tình.

- Ối ối ối! Déborah đúng là quý bà "Tôi cả ghen tới mức không chịu chia sẻ ngay cả những người đàn ông không thuộc về tôi"!...

Chỉ quá đà chút nữa là chị đã khiến tôi phật ý.

- OK, nói cho cùng, những gì em phát biểu...

Một cậu bồi bàn hối hả xuất hiện, tay lăm lăm cuốn sổ, sẵn sàng ghi chép. Nhà hàng chúng tôi dùng bữa tối nay quả rất đẹp. Mặc dù hơi kiểu cách. Với lối bài trí muốn tỏ ra bắt kịp xu thế chung nhưng cuối cùng chỉ được công nhận là thiếu bản sắc riêng. Và nhóm phục vụ bàn khiến thực khách có cảm giác mình đang làm phiền họ khi họ hạ cố nhìn vào mắt mình. Tôi đã kể ra những món ăn được đặt tên hết sức hoa mỹ chưa nhỉ? Thực khách không chỉ có cảm giác đang thưởng thức món rau được nữ hoàng anh phong tước ("Hoa hồng Tình yêu và các Cánh hoa Tiên tửu" để chỉ món cà chua trộn pho mát mozzarella ngu ngốc, như vậy cũng hơi quá phải không?...), mà thêm vào đó còn phải huy động tối đa các nơ ron thần kinh để giải mã thực đơn. Để khỏi nhìn thấy một đĩa ốc sên xào tỏi trong khi cứ đinh ninh đã gọi một suất gan bê om mỡ. Tóm lại, chúng tôi đang bơi trong bầu không khí Paris đậm đặc. (Xin nói rõ rằng chính Roxane đã chọn nhà hàng này. Nếu là tôi ấy à, tôi sẽ dẫn cả bọn đến một nhà hàng chuyên đồ Ấn tuyệt ngon. OK, đến đó chúng tôi cũng sẽ không hiểu mình đang gọi món gì, nhưng mà ít ra ta cũng có thể đổ lỗi cho khác biệt ngôn ngữ.)

Daphné là người đầu tiên trong bọn phát ra một tràng "hưưưưmmmm..." đầy do dự khi nhìn danh sách món, hệt như một bé gái đi lạc đang chăm chú nhìn một tấm bản đồ đường bộ.

Roxane, đang mải giải mã tập thực đơn cầm trên tay, liền quyết định hết sức nhanh gọn.

- Vậy thì... tôi sẽ dùng... hưưưmm... một đĩa cá hồi xông khói. (Đúng thế, ta dịch trực tiếp luôn nhỉ, ta sẽ không ấp úng một câu dài cả bốn cây số trong khi anh bồi bàn chỉ nguệch ngoạc lên mặt giấy một con số đơn giản...)

Tôi (vẻ tự tin). - Còn tôi thì chưa biết...

Noémie (liếc nhanh một cú hiệu quả lên các món được đề xuất). - Tôi dùng một canh đậu phụ, cảm ơn.

Tôi (lẩm bẩm, vẫn đang cắm cúi đọc). - Tôi thì... ừm... A, tôi vẫn chưa biết...

Roxane (đang đọc đi đọc lại thực đơn). - A! Không không! Hủy món cá hồi xông khói đi! Thay vào đó tôi sẽ dùng xa lát rau diếp xoăn và hồ đào.

Tôi (chúi mũi vào thực đơn). - Tôi... phù... ôi chà, tôi vẫn chưa biết chọn gì. Chưa thấy món nào bắt mắt hết...

Roxane nói với cậu bồi bàn:

- Anh để nước xốt của món xa lát rau diếp xoăn riêng ra giúp nhé. Để riêng cả...

Tôi vẫy vẫy tay cắt ngang lời cô nàng, nhẹ cả người vì rốt cuộc cũng tìm ra:

- Đây rồi! Tôi sẽ dùng một xa lát dê nóng.

Cậu bồi bàn sốt ruột, như thể cậu ta còn có những khách hàng khác phải phục vụ:

- Nhà hàng chúng tôi hết pho mát dê rồi.

Tôi thở dài vẻ chán nản.

- Phù... vậy thì... dào ôi... một xa lát cà rốt nạo vậy. Đừng nói với tôi là chỗ các anh không có cà rốt nạo giữa cái đám từ ngữ khó hiểu này đấy nhé, nếu không thì tôi đành ăn bánh mì miễn phí trong giỏ kia thôi.

Và để chứng tỏ mình nói nghiêm túc, tôi xé mẩu bánh mì dài, vừa nhai vừa nhìn cậu ta chằm chằm vẻ đầy quyết tâm. Người đàn ông, quá xúc động để có thể chịu đựng ánh mắt của tôi lâu hơn, bèn quay sang Daphné vừa đặt quyển thực đơn xuống sau khi đã thuộc lòng.

- Vậy cho tôi một xa lát kiểu nice, nhưng nhớ... ghi rõ lại nhé... không cá, không hành không ớt nữa, thay ô liu đen bằng ô liu xanh, rồi thêm thật nhiều dưa chuột bao tử vào nhé.

Bồi bàn (một bên lông mày rõ ràng đã nhướn cao hơn bên kia). - Nhưng chị ơi... Như thế thì còn gọi gì là xa lát kiểu nice!

Daphné ưỡn cái bụng nhọn hoắt của mình lên:

- Cậu muốn gọi là gì thì gọi, nhưng đừng trái lời tôi: tôi đang mang thai đấy.

Cậu bồi bàn vừa rời khỏi bàn chúng tôi vừa lắc đầu, và rốt cuộc cả bọn lại có thể tiếp tục chuyện trò.

Đã sẵn chủ đề để buôn tiếp nên chúng tôi đều phấn khích.

Roxane (nhấm nháp đồ uống). - Tớ chỉ có một yêu cầu duy nhất thôi: kể đi. Vì cậu vẫn còn cơ hội có được một đời sống tình dục hưng phấn nên hãy cho đám bạn gái cùng hưởng thụ đi.

Noémie nhìn quanh một lượt với nụ cười láu lỉnh trên môi.

Noémie. - Đúng vậy. Không tệ chút nào...

Daphné (gặm bánh mì). - OK, vậy căn cứ vào cách cậu tóm tắt thì đừng kể nữa. Chuyển thẳng sang các chi tiết nóng hổi xem nào.

Tôi (quan tâm). - Phải đó, Sacha cứ luôn miệng khoe mình là thần tình yêu mà, có thực là anh ấy tài giỏi đến mức ấy không?

Noémie (đặt hai tay lên bàn, với một cảm hứng lớn lao). - Cũng đúng thôi. Đã nhắc đến đó thì...

Buổi tối chơi bài poker tại nhà Sacha.

Đám đàn ông ngồi quanh chiếc bàn phoóc mi ca kê chính giữa căn hộ một phòng. Bầu không khí vẩn nhẹ khói thuốc đã từ lâu không được đối lưu. Thực ra là không được thông khí kể từ lần gần nhất mẹ Sacha ghé qua. Chính vì thế mà căn hộ hơi bốc mùi ẩm mốc, nhưng chuyện đó cũng chẳng khiến ai phiền hà.

Henri (nói chuyện điện thoại di động). - Vậy thì tôi tóm tắt lại nhé: một bánh bốn pho mát với một suất phụ đơn kem tươi và suất phụ đúp pho mát Emmental, một bánh phương Đông với suất phụ đúp xúc xích ớt hành, một bánh tex-mex với suất phụ đúp xốt ớt đỏ, với một bánh Sicile với suất phụ đúp...

Miguel (nói với Henri). - Không, suất ba! suất ba! Henri. - Xin lỗi, với suất phụ ba cá trồng, và tráng miệng là...

Miguel (kích động). - Chà chà, các ông bạn thân mến... tôi cảm thấy tràn đầy sinh lực rồi đây. Ai muốn hình phạt đầu tiên nào?

Tom vớ một nắm khoai tây chiên rồi bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến, không mảy may bận tâm về những miếng rớt trên áo len. Miệng đầy ứ, Tom đáp:

- Thôôôôi điiiiii, ông làm tôi phát rầu lòng rồi đấy. Tối nay tôi sẽ cho ông thua.

Miguel, chắc chắn về vận may của mình, xoa xoa tay:

- Chà chà, đàn gà béo mầm... ta sẽ vặt sạch lông tụi bay!

Sacha bắt đầu xào bài, chia làm hai rồi tung thành hình vòng cung rất điêu luyện

- Hoan nghênh kỹ thuật...

Tom (ranh mãnh). - Ông làm tôi xúc động quá đi mất! Tin tức mới nhất từ mẹ ông là gì thế?

Sacha. - Không, nhưng mẹ ông đang mặc lại quần áo trong phòng tôi rồi đấy. Bà ấy gửi lời chào ông.

Tom (cười bò). - Đồ chó, thôi đi...

Miguel (giơ ngón cái và ngón út giả làm điện thoại).

- Alô, tín dụng Cofidis hả? Có yêu cầu tín dụng từ anh bạn

Henri của tôi nhé, anh ta sắp nợ tôi kha khá tiền mà...

Henri. - Cái thằng vô duyên tệ.

Sacha (quăng bài hết sức điệu nghệ). - Tôi đang chia rồi đây.

Noémie. - Thế thôi nhé, nói gì thì nói tớ cũng chẳng chờ đợi gì ở gã này đâu.

Tôi (mơ màng). - Ai mà biết được? Nhỡ anh ấy suy sụp thì sao? Ít ra chị cũng sẽ gặp lại anh ấy chứ?

Noémie. - Ừ thì... chị cũng không rõ nữa...

Daphné (hứng khởi). - nhưng mà kể đi xem nào!! Tôi. - Chị biết không? Em sẽ hỏi thăm tin tức xem sao. Tối nay Henri ghé qua nhà Sacha chơi bài mà. Đợi Henri về em sẽ bắt anh ấy khai tuốt tuột những gì Sacha tâm sự về chị, rồi em sẽ gọi cho chị ngay. Này, mà em cũng không thèm đợi đâu, em sẽ gọi cho Henri ngay bây giờ.

Noémie (cố ngăn tôi gọi điện). - Không! Không được, thôi ngay, xấu hổ chết được!!

Tôi (một tay áp điện thoại di động vào tai, tay kia chặn đứng những đợt tấn công dồn dập của Noémie).

- Alô, anh à? Vâng, em đây! Mọi chuyện ổn chứ anh yêu?... Không... không, em sẽ không gọi cho anh cả buổi tối đâu, em chỉ muốn hỏi anh chuyện này chút thôi... Vâng, sẽ chỉ mất đúng một phút thôi!... Nhưng để em nói đã nào! Vâng, đúng thế, sau đó anh cứ việc tắt điện thoại (nói với lũ bạn gái: “Suỵt, hắn đang bực mình đấy”). À mà, anh có biết chuyện tối qua Sacha và Noémie qua đêm cùng nhau không?... Thế ạ! Ra là thế đấy! Vâââng, anh thấy đấy, em có gọi cho anh để nói những chuyện tầm phào đâu, anh nhỉ? Tốt rồi, vậy anh có thể thử thăm dò Sacha xem sao không, để anh ấy kể cho anh nghe chuyện đó xảy ra như thế nào ấy? Không, thề đấy, sau đó em không kể lại cho Noémie biết đâu... Ôi không, nhưng mà chị ấy đang đứng ngay cạnh em mất rồi! Em chạy vào toa lét rồi mình nói chuyện tiếp nhé! (Tôi đặt ngón tay lên miệng ra hiệu cho cả lũ im lặng.) Vâng... không, chỉ để biết thôi, chuyện kỳ cục thật đấy... ồ vâng, em sẽ kể cho anh từ đầu chí cuối! (nhận ra mình vừa nói gì, tôi chối đây đẩy bằng cách khoát tay với các cô bạn theo kiểu “tớ nói quá lên ấy mà, không có chuyện đó đâu”.) Được rồi, nhất trí vậy nhé, giờ anh tắt máy luôn đi. Nếu lỡ có gặp phải việc gì, em sẽ yêu cầu bệnh viện gọi số nhà riêng của Sacha để báo anh biết tin! Vâng, nhé anh nhé... hôn anh. (Tôi tắt máy rồi nhìn Noémie.) Cô nàng tóc nâu chính hiệu của em ơi, thông tin đang trên đường đến rồi đó!

Roxane (sốt ruột). - Vậy tối qua hai người đã làm gì?

Cậu bồi bàn bước tới, đặt trước mặt chúng tôi vài cái đĩa. Trong lúc chờ cậu ta thao tác xong, chúng tôi người này nhìn vào đĩa của người kia với đôi chút thèm thuồng.

Đợi cho cậu ta đi khỏi, chúng tôi liền tiếp tục chuyện trò và nếm thử mấy món rau lạnh.

Noémie thổi thìa xúp cho nguội.

- Hắn gọi điện bảo vừa đưa một anh bạn về gần phố nhà tớ và sẵn tiện muốn ghé qua nhà tớ uống một tách cà phê...

Roxane cười khẩy:

- Vớ vẩn kinh! "Anh bạn" đó chính là tớ chứ đâu, anh ta đưa tớ về quận XVI trong khi cậu ở tận đầu kia thành phố... quận XIX!

Noémie. - Xin nhớ cho là tớ cũng đã nghi ngờ cái lý do sặc mùi mờ ám đó...

Tôi (tò mò). - Đến lúc nào thì anh ấy mới nhảy xổ vào chị?

Noémie. - Cô đùa hay sao thế? Hắn nhát chết đi được! nhưng cũng chính vì thế mà chị mới gục đó. Vẻ mặt của một cậu trai dễ bị tổn thương, hơi vụng về... Bọn chị đã nói chuyện đến... ít nhất là hai giờ sáng...

Tôi (bối rối). - Vậy là... Anh ấy hẳn phải mết chị lắm. Thường thì mỗi khi kể cho bọn em nghe những cuộc chinh phục, anh ấy trông chẳng khác nào Rocco Siffredi[22] vừa tiêm vitamin C...

Henri (với nụ cười tươi rói). - Thế nào hả anh chàng cáu bẳn? Hình như hôm qua ông vừa ghé thuyền vào bến

Noémie hả?

Sacha (cười bí hiểm). - Hê hê hê... Miguel (quan tâm). - Hả?

Tom (đặt tiền). - Mẹ ông sẽ ghen cho mà xem... Sacha (hạ bài). - Này, ông kẹp cái này vào mông đi!

Nó sẽ dạy cho ông cách nói năng về mẹ tôi!

Tom (cười xòa). - Thằng khốn, chơi đi chứ!

Câu chuyện của Noémie hấp dẫn đến nỗi chúng tôi hầu như quên cả ăn món kiêng khem (xa lát).

Noémie. - Thực ra là không đâu. Nếu tính điểm khoản hôn, tớ cho hắn điểm... hừm... tám trên mười.

Tôi. - Tại sao không phải là mười điểm?

Noémie. - Hắn không nín thở được lâu.

Tôi (ngạc nhiên). - Không nín thở được lâu lại chỉ được điểm tám á?

Noémie. - Khoan đã Déborah, đó là một điểm cực cao rồi đấy!

Tôi (tò mò). - Vậy theo chị, ví dụ như điểm hai thì sẽ thế nào?

Noémie. - Hừm... Sẽ là một gã như trong phim, môi chỉ hơi mở hé, không có màn cháo lưỡi vì gã không biết là phải đưa lưỡi ra...

Daphné (bẻ tay răng rắc). - Tớ cũng biết một anh chàng điểm hai đấy! Loại đàn ông vừa hôn vừa rỏ dãi, đến mức sau khi hôn cậu buộc phải lén chùi sạch cằm...

Tôi. - Ọe...

Noémie (giọng chuyên gia). - Không, tớ cho như thế vẫn còn được điểm ba hoặc bốn. Một gã điểm hai thực sự, đó là loại đàn ông đẩy lưỡi thẳng vào cổ họng bạn, như một cây phất trần tìm cách cù amiđan của bạn, và chuyện đó khiến bạn có phản xạ buồn nôn...

Roxane (vỗ đầu gối cái đét). - a phải rồi, thể loại này tớ cũng biết! Rồi còn

cả thể loại không chịu đánh răng khiến hơi thở bốc mùi đến mức bạn phải tìm cách thở qua lỗ tai gã...

Noémie (nhăn mặt). - Thể loại tuyệt đối tệ hại là đây: gã vừa khỏi viêm thanh quản nhưng vẫn cố hôn bạn, mặc cho lưỡi bạn sẽ chạm phải thứ dịch nhầy...

Roxane và tôi. - aaaaaaaaaaaaaaahhhhhh! Daphné (cười khẩy). - Cậu tởm quá đi!

Noémie (sành sỏi). - Chưa được nửa điểm, đó là những gã vừa hôn người ta vừa sờ nắn ngực như thể đang vắt sữa bò hoặc nhào bột bánh...

Tôi (nhìn cả hội vẻ mỉa mai). - Thế đấy! Tớ phát ái ngại cho các cậu nếu các cậu chưa bao giờ biết đến một chàng điểm mười trên mười... Người biết sử dụng lưỡi mình cho đúng cách, biết điều tiết nhịp độ, sức ép, biết đính kèm những nụ hôn bằng ánh mắt sâu thăm thẳm, bằng những cú chạm mũi, bằng những cái nhay nhay môi đầy khoái lạc, bằng cách lùa tay vào tóc và những ngón tay lướt nhẹ quanh khuôn mặt...

Daphné (nhảy dựng lên như bị ong chích). - Ô có chứ! Gaétan vẫn thường hôn đúng như vậy đấy!

Roxane (chạm tự ái). - Nếu không biết chắc Nicolas thủy chung, tớ dám thề rằng cậu phải hôn lão rồi thì mới có thể miêu tả chính xác kỹ thuật của lão đến thế!

Noémie (đúng mực). - Trừ cái khoản nín thở ra thì

Sacha làm đúng như vậy đấy.

Tôi (giễu cợt). - Sao cả đám bọn mình lại may mắn thế nhỉ...

Tom thảy vài tờ tiền xuống bàn.

- Tôi đặt thêm năm củ đây.

Henri không ngần ngại đến một giây, làm theo luôn.

- Tôi theo.

Miguel, đẩy tiền của mình về phía cái đống nho nhỏ vừa hình thành, nở một nụ cười rộng ngoác đến khả ố, được giả định là để tạo lòng tin cho mọi người.

- Vậy còn cô nàng Noémie thế nào? Mông to hay ngực bự?

Mải chơi bài, Sacha cởi phăng áo phông ra rồi lơ đãng gãi rốn.

- Ngực hơi nhỏ, nhưng mông chắc nịch, chân thon... chà chà. Bên trong có cả đai đeo tất nhé, và đủ thứ. Một cô nàng bốc lửa thực thụ.

Miguel (ấn tượng). - Thật hả? Henri (châm chọc). - Thật sao?

Sacha (điềm tĩnh). - Tôi nói rồi đấy thôi, một cô nàng bốc lửa thực thụ.

Miguel Corral de Bustos vớ một nắm đậu phộng bỏ vào miệng nhai rau ráu, trí tưởng tượng đang hoạt động hết công suất. Rõ ràng, việc kết hôn với một phụ nữ xinh đẹp không ngăn nổi gã huyễn hoặc điên cuồng về những cuộc phiêu lưu của các ông bạn còn độc thân.

Tom Berger, đẹp trai nhất hội, đứng dậy đi lấy bia. Gã một mực cố chấp không chịu thỏa hiệp về sự cân đối xét trên phương diện giải phẫu mà đối tượng các cuộc chinh phục của gã hẳn phải sở hữu, bằng không sẽ bị đánh trượt không thương tiếc. Chứng hói muôn năm, nó sẽ nhắc cho gã biết mình là ai.

Sau khi uể oải sập cửa tủ lạnh, gã quay về bàn rồi chia cho mỗi người một lon bia, trừ Henri không thích bia đang nhấm nháp whisky.

Tom. - Riêng tôi, gặp phải mấy nàng ngực nhỏ là té ngay.

Sacha. - Ông đang đánh đồng số lượng với chất lượng đấy, bạn thân mến ạ.

Tom. - Làm gì có chuyện.

Sacha. - Loại rũ xuống là dưa hấu.

Tom. - Loại không đầy nắm tay là trứng áp chảo. Miguel (cười khả ố, quay sang bảo Henri). - Chắc ông không phải buồn phiền với Déborah đâu nhỉ, cô nàng có cặp...

Henri (nhìn Miguel chằm chằm bằng ánh mắt sắc lạnh). - Cặp gì?

Miguel (ấp úng). - Cặp... đợt giảm cân. Việc ăn kiêng của cô ấy hiệu quả chứ?

Henri (đã bớt căng thẳng). - Hiệu quả, cô ấy giảm cân rồi. Nhưng không giảm bằng ông đâu.

Tôi vén tóc Noémie lên, tò mò bởi những gì đang nhìn thấy.

- Ôi trời... chị có vết gì dưới tai đây? Chị bất cẩn va vào đâu à?

Noémie. - Ừ. Tôi va phải một cái miệng đấy.

Tôi. - Khoan đã, tới mức này thì đâu phải là hôn, là vết côn trùng đốt mới đúng!

Daphné có vẻ bị ấn tượng mạnh:

- Chà chà... cái gã Sacha này ghê thật! Chắc là cậu không phải buồn chán rồi...

Noémie tiết chế:

- Cậu tỉnh lại đi. Hắn hôn tớ chỉ vì muốn tháo móc áo lót tớ ra thôi. Nhưng vì mãi không tháo được nên hắn dính lấy cổ tớ suốt năm phút liền để rảnh tay đánh vật với mớ dây dợ đó. Rốt cuộc, hắn đã làm hỏng của tớ cái áo lót và cổ tớ thì có vết như bị áp sắt nung thế này đây.

Roxane. - Hắn làm hỏng của cậu một cái áo lót hả? Đắt tiền không?

Noémie. - Khôôôông... Cậu nói thế nào ấy chứ, lúc đó tớ có đợi ai đâu, tớ mặc mấy thứ đồ lót cũ vải bông làng nhàng thôi...

Tom. - Nên nhớ, mấy cái đai giữ tất luôn ở đó để bù cho vụ ngực nhỏ... hiệu

gì ấy nhỉ?

Sacha (hờ hững). - Hừm, tôi đoán là... Aubade. Có lẽ là La Perla.

Cả lũ đàn ông con trai (với những tiếng huýt đầy ngưỡng mộ). - E hèm... không tệ chút nào! (Miguel vỗ hai tay lên mặt bàn và bắt chước tiếng chó sói tru.)

Sacha (với một nụ cười nhếch mép đầy vẻ hạ cố). - Mấy ông đừng ghen tị làm gì. Rồi một ngày nào đó các ông cũng rơi vào hoàn cảnh tương tự thôi. Khi nào mấy ông lớn hẳn rồi ấy.

Miguel (nuốt ực một ngụm bia). - Vậy thì nói tôi nghe đi: cô nàng... (Đảo đôi mắt dâm đãng mà một nhà văn có xuất thân tử tế cũng không tài nào miêu tả nổi.)

Sacha gieo mình xuống ghế và bật cười, lắc đầu, như thể chỉ riêng việc phải hồi tưởng lại cái đêm cuồng dại vừa trải qua cũng đủ khiến gã kiệt sức rồi.

Sacha. - Nghe đây ông bạn, chuyện rất đơn giản. Cô nàng đó hăng tiết vịt lắm, đến mức có lúc tôi nhắm mắt lại và ngỡ như có tới ba cô nàng.

Henri (cười ngoác miệng). - Ôi trời, bình tĩnh thôi ông bạn. Ông quên là ông đang nói về chị họ của vợ tôi rồi hả? Rồi tôi lại giận bản thân vì đã không chọn đúng người!

Sacha (dịu đi một cách khó hiểu). - Vậy thì lúc nào ông muốn chúng ta đổi vậy. Ông thừa biết là tôi kết Déborah còn gì... cả mẹ tôi cũng quý cô ấy.

Henri (giờ thì đã kém phần tinh quái hơn hẳn). - Không, cảm ơn. Cứ việc giữ lấy chiếc lò vi sóng của ông, tôi thì tôi giữ lấy tia mặt trời của mình.

Miguel (vỗ tay hoan hô). - Khá lắm...

Henri (khiêm tốn). - Tôi sẽ dạy cho ông, nhóc ạ.

Roxane. - Rồi sao? Hắn ta thế nào khi trên giường?

Noémie. - Trời... Nằm thẳng cẳng luôn. Cậu còn muốn hắn thế nào nữa?

Roxane. - Củ chuối thật.

Noémie. - Đúng là có một chuyện, nhưng mà... thôi, tớ không thể kể được. Thế thì xấu hổ cho hắn lắm.

Tôi (rơi cả dĩa). - Kể đi! Kể đi mà!!

Noémie (ngập ngừng). - Chú ý nhé, chuyện này rùng rợn đấy...

Daphné (không chịu nổi nữa). - Nói toẹt ra xem nào!!

Noémie. - Ừ thì... hắn mang theo một cái. Tớ suýt ngất khi hắn lấy nó ra khỏi cái túi thể thao... chú ý nhé các nàng, quái đản lắm.

Roxane, Daphné và tôi nhìn nhau, đều nghĩ đến cùng một thứ.

Miguel (ngưỡng mộ). - Bạn thân mến ơi. Giờ thì ta có thể kết luận rằng ông thực sự đảm bảo rồi đấy.

Tom. - Lần này thì ông thắng to rồi nhé. Sacha (ưỡn ngực vênh váo). - Thì đó. Henri. - Mùi gì?

Sacha. - Rượu nho. Sô cô la Mon Chéri, loại tôi thích. Tom (vơ một nắm khoai tây chiên). - Trò này hơi xưa rồi, nhưng vẫn đẳng cấp lắm.

Tôi. - Ít ra thì chị cũng không phá lên cười vào mặt anh ấy chứ?

Noémie. - Không, mặc dù chị cũng phải can đảm lắm mới nhịn được cười đấy.

Roxane (rụng rời). - Sô-cô-la. Tớ không tin nổi. Hoa thì OK, thế nhưng... sô cô la ư? Hắn thấy cậu quá gầy hay sao?

Noémie. - Sau đó cái đồ tham ăn ấy chén sạch. Thậm chí không để lại cho tớ lấy một viên! Thật may là tớ ghét cay ghét đắng sô cô la.

Henri vừa chăm chú nhìn những lá bài đang cầm trên tay vừa gãi cằm. Hắn có vẻ lưỡng lự. Cuối cùng, hắn buột miệng:

- Các ông nói xem... khi người ta có một bộ ba và một đôi thì gọi thế nào nhỉ?

Vẻ chán ngấy, Miguel quẳng đám bài đang cầm trên tay xuống bàn.

- Ù rồi...

Tom càu nhàu rồi ngả bài. Hắn đứng dậy để vặn to tiếng ti vi đang tường thuật một trận bóng đá, hắn đã liếc mắt theo dõi kể từ đầu trận. Sacha, miệng ngậm một điếu thuốc, gãi đầu, cân nhắc các lá bài, nhìn Henri rồi thở dài, cũng đành quẳng bài xuống bàn.

Henri bật cười thỏa mãn, chìa ra đôi bảy thảm hại, rồi vơ lấy tiền bỏ vào túi:

- Một ván ù là tốt rồi, cảm ơn. Tôi chỉ muốn xem cái ngày tôi được một ván ù nó là như thế nào...

Sacha vỗ trán, rụng rời trước sự ngu ngốc của bản thân. Một bản hòa tấu những lời rủa sả vui vẻ vang lên từ khắp mọi nơi, trong khi Henri đếm tiền và cười hê hê luôn miệng...

Noémie. - Về mặt ngoại hình thì chẳng có gì để nói rồi, đó là một gã đẹp trai. Hắn có những thanh sô cô la... hừm...

Tôi cười lăn:

- Henri của em thì chẳng có các thanh sô cô la đâu. Kem đánh dậy thì có đấy!

Daphné, đoàn kết, thở dài:

- Gaétan, với cái bụng như thế, thì đúng là chết đói...

Noémie vừa nhấm nháp một miếng nhỏ đậu phụ trắng vừa tiếp:

- Không, gã Sacha này đúng là ổn đấy. Tớ đã kể cho các cậu nghe hắn có cái lúm đồng tiền duyên ơi là duyên ở cằm chưa nhỉ?

Tất cả mọi người đều thấy mềm lòng. Mấy cái lúm đồng tiền trên cằm thì quá duyên ấy chứ.

Ván bài tiếp tục, quyết liệt hơn bao giờ hết.

Henri (nói với Tom). - Công việc của ông ổn không? Tom. - Dào ôi... tàm tạm.

Henri ném cho hắn một cái nhìn có thể thâu tóm khoảng nửa giờ trò chuyện của đám phụ nữ.

- Nếu ông cần giúp một tay thì đừng ngại nhé. Tom đáp lại bằng cùng một ánh mắt đó:

- Cảm ơn ông.

Cùng các cô bạn, chúng tôi vừa thống kê những điều chúng tôi cho là không thể chịu nổi ở một gã đàn ông. Thể loại gàn dở hoặc có những dấu hiệu đặc biệt khiến bạn quyết định phải tránh xa gã ngay từ buổi tối đầu tiên. Chúng tôi mất tới ba tờ giấy ăn mới liệt kê đủ.

Thật lý tưởng, để tiêu diệt cảm giác thèm ăn. (nên nhớ là chuyện này khá tiện vì cả lũ chúng tôi đang cùng ăn kiêng.)

Không theo một trật tự nào:

- Loại kể lại tường tận chuyện đời mình như thể bạn là người chép tiểu sử hoặc bác sĩ tâm lý của gã, ngắt lời bạn không thương tiếc để lại nói về gã ngay khi bạn thử chen ngang.

- Loại dùng dĩa rạch trên đĩa ăn vì cầm không đúng kiểu, màng nhĩ bạn nổi gai giống như khi nghe thấy âm thanh phát ra từ một viên phấn quá khô miết trên bảng đen.

- Loại có vệt dãi trắng ởn nơi khóe miệng mỗi khi nói.

- Loại gãi hai hòn bi với vẻ thản nhiên như thể đó là cẳng tay hay gáy gã vậy.

- Loại kể chuyện cười rồi tự cười lăn lộn.

- Loại nói chuyện với ngực bạn.

- Loại thả một quả bom sinh học rồi nhìn quanh vẻ ngây thơ vô tội, lại còn hỏi "mùi gì thế nhỉ?".

- Loại mải mê trả lời tin nhắn vừa nhận được trong khi bạn đang thổ lộ với gã một chuyện hết sức cảm động.

- Loại cực kỳ thích động chạm, không ngừng sờ mó nắn bóp để xác nhận rằng, về mặt thể xác, bạn vẫn đang ở đối diện hắn.

- Loại muốn trộ bạn và thêm thắt thật nhiều chi tiết đặc biệt vào lý lịch trích ngang của mình đến mức không còn đáng tin nữa.

- Loại chọn một tiệm ăn nhanh để đưa bạn tới ăn tối rồi luôn miệng ca ngợi với bạn mối liên hệ khó tin giữa chất lượng và giá cả của nơi đó.

- Loại nuôi móng tay ngón út chuyên để ngoáy lỗ tai.

- Loại luôn kết thúc bằng câu cửa miệng: "Tóm lại, là tôi thì tôi sẽ nói..."

- Loại hiểu rõ phụ nữ đến mức tống cổ không thèm vòng vo chàng trai tặng bạn một bông hồng, để sau đó ra mặt vênh váo vì đã giúp bạn thoát được một tay bán hàng rong bám dai như đỉa.

- Loại kể với bạn về vợ cũ của mình cả buổi tối, và không ngừng so sánh bạn với cô ta, ngay cả khi gã có ý khen ngợi bạn chăng nữa.

- Loại đi giày mọi. Tệ hơn nữa là loại giày mọi gắn quả tua. Trên cả mức tệ là những đôi giày mọi màu trắng gắn quả tua. Tuyệt đỉnh tệ là những đôi giày mọi màu trắng, bóng và gắn quả tua.

- Loại giải thích với bạn rằng gã muốn có một bức ảnh của bạn để đưa cho Ông già noel, để ông già biết chính xác món quà gã muốn nhìn thấy dưới gốc cây thông.

- Loại hỏi bạn rằng ngực bạn là thật hay giả.

- Loại cười nhạo kiểu tóc của bạn, trong khi bạn đã mất cả buổi chiều ở tiệm làm đầu.

Có vẻ như Sacha miễn nhiễm với mọi loại đặc trưng nêu trên. Hay lắm. Vậy thì anh ấy xứng đáng góp mặt trong số những bạn trai tiềm năng của chúng tôi.

Tiếng phát thanh viên truyền hình hét vang. Vừa có chuyện gì đó xảy ra.

Tom liếc về phía màn hình, nhảy phắt lên, đập tay ầm ĩ rồi thét lớn:

- Vaaaaaaaaào!! Mẹ cha lũ ngu này, thế là chúng ghi bàn rồi!!

Sướng điên lên, gã nhảy nhót tưng bừng, tay chân vung loạn xạ như thể đang cố so găng với đèn chùm.

Các gã khác đang ngồi quanh bàn chơi bài poker đều ngẩng đầu lên rồi làu nhàu ra chiều hài lòng. Môi nở nụ cười ngây ngô, các gã xem lại bàn thắng đang được quay chậm. Người ta chỉ còn nghe thấy tiếng bình luận hùng hồn của một nhà báo đang xúc động: "Ô lala lala!"

Tom quay trở về chỗ ngồi sau khi vui sướng đập tay với Henri. Rồi mỗi gã lại nêu ý kiến cá nhân về việc nên giữ lại cầu thủ nào, loại bỏ cầu thủ nào trong đội.

Daphné. - Mà nếu không thì chi tiết này sẽ gây khó chịu đây: quần lót ngắn hay dài?

Noémie (kinh hãi). - Dàààààài, các cậu tưởng tượng được không!

Roxane. - Biết đâu đấy, nhưng quần lót dài bó hay... rộng?

Noémie. - Trời... tớ có để ý lắm đâu...

Roxane và tôi (đồng loạt quay sang nhìn nhau). - Thế thì bó rồi.

Lúc này ti vi đang phát quảng cáo. Trên màn hình là một cô nàng tuyệt mỹ đang vừa gội dầu Tinh chất Thảo mộc dưới vòi sen vừa thốt ra những tiếng

rên rỉ ngất ngây. Ma lực của quảng cáo. Trên thực tế, để kêu la như trong quảng cáo thì chỉ cần rót dầu gội luôn vào mắt là đủ. Đảm bảo là gào thét.

Miguel (mắt sáng rực). - Bố khỉ, em gái này ngon thế...

Tom (phấn khích). - Chuẩn luôôôôôn... Henri. - Được rồi, hai ông có chơi không đấy?

Sacha. - Em gái này, vấn đề là em muốn bao giờ và ở đâu thôi.

Miguel nhún vai, vẻ như muốn nói: "Anh bạn ơi, cứ việc mơ đi, em ấy cần là cần một gã như tôi kia", cả câu này nằm gọn trong một động tác nhún vai duy nhất.

Gã kín đáo cởi chiếc vest đã mặc cả buổi tối ra để lộ chiếc áo sơ mi nhàu nhĩ mặc bên trong. Tom ngay lập tức nhận ra điều ấy liền trêu ngươi:

- Ôi trời Miguou ơi, áo sơ mi của ông... vợ ông đang đình công hay sao ấy nhỉ?

Miguel ngượng nghịu lùa tay vào mớ tóc lưa thưa.

- Ờ... không, chỉ là cô ấy... ờ... không có thời gian thôi... Tom (nói với Sacha). - Ông thấy chưa ông bạn, mấy mụ đàn bà ấy mà, nếu không biết cách uốn nắn ngay từ đầu thì sau này ông tàn đời ngay.

Sacha. - Ừm, tôi quá tử tế với đàn bà con gái ấy chứ. Mẹ tôi lúc nào cũng bảo tôi như vậy.

Henri (ra bài). - Tôi tố con mười.

Tom. - Lại nữa à, sẽ là em gái trong quảng cáo kia chứ tôi không nói đâu...

Henri (nháy mắt). - Ừm, em gái ấy tha hồ vò nhàu của tôi bất cứ thứ gì em ấy muốn...

Cả bọn cười khùng khục khoái trá, kể cả Miguel.

Rồi Tom duỗi dài chân dưới gầm bàn và cởi thêm thắt lưng. Gã đã đánh

chén no căng rốn. Miguel ợ một tiếng rõ to, sặc mùi cá trồng. Henri lén gửi cho tôi một tin nhắn để nói rằng anh yêu tôi.

Miguel (người luôn tin vào thuyết định mệnh). - Dào ôi... đàn bà rặt một lũ nhiễu sự. Chuyện đúng là thế đấy, quy định sẵn trong gien rồi chứ không phải đùa.

Sacha (đồng cảm). - Ông bạn nói chí phải.

Henri (hạ bài xuống mặt bàn). - Tôi đi ngủ đây. Tom. - Tôi cũng vậy.

Miguel. - Cũng thế luôn.

Sacha (ngả bài ra rồi cất tiền đặt vào túi). - Nhất định rồi, các nàng ấy đã nói tôi nghe hết rồi!

Một tia ngưỡng mộ xen chút ghen tị lấp lánh trong mắt các ông bạn ngồi quanh.

Miguel (quan tâm). - Nói xem nào, ông sẽ gặp lại cô nàng heo con ấy chứ? Mà cô nàng có ngon lành không đã? Đêm hôm trước cô nàng đã đạt chứng chỉ... giường chiếu chứ? Huhuhuhu... (Cười ngờ nghệch.)

Tom (vừa nói vừa phát vào vai Miguel). - Trò chơi chữ của ông khá đấy, nhất là từ một gã thậm chí còn chưa lấy được chứng chỉ... Nghịch cát!

Henri (nhăn mặt). - Chứng chỉ... cái đầu ông, mấy câu xỏ xiên của ông ấy thì có mà chứng chỉ... cái đầu ông.

Miguel (quay sang Tom). - Tôi ăn tiếp ít bánh baklawa nữa đây, còn ông?

Tom cố tìm một câu trả lời dí dỏm, nhưng không tìm ra nên đành đáp:

- Tôi thì không.

Sacha (cười khẩy, gom tiền thẳng lại thành chồng). - Xong rồi chứ? Có lẽ tôi sẽ gặp lại cô nàng. Vào một tối nào đó cảm thấy khó ở trong người. Gọi lại cho cô nàng cũng chỉ vì không muốn gánh trách nhiệm về một vụ tự sát thôi...

Henri (mỉa mai). - Chỉ một vụ tự tử thôi sao?

Sacha (đan tay sau đầu, vẻ hoan hỉ). - Thế thôi ông ạ. Một khi đã nếm phải Sacha thì không bao GIỜ cai được nữa đâu!

Noémie. - Ban đầu, tớ phải thú thực là chẳng nên trò trống gì. gần như là thất vọng nữa cơ. Thế rồi đến khi rốt cuộc hắn cũng cởi được áo lót của tớ ra thì đúng là không thể tin...

a ha, thôi xong, cuối cùng thì Noémie cũng kể những chi tiết nóng hổi trong cái đêm cô nàng ở cùng với Sacha!

Chúng tôi căng tai ra, dao dĩa đặt hết xuống, tôi thì tay đỡ lấy cằm, nhưng ánh mắt vẫn không thể rời khỏi những bàn xung quanh. Với tôi, quan sát mọi người khi họ đang ăn uống chính là thú tiêu khiển.

Tôi dõi theo họ từ khi họ bước vào nhà hàng như bước vào một lãnh thổ đã chinh phục thành công. Đàn ông đi trước, giống kiểu con đực hùng dũng dẫn con cái của mình vào một đồng cỏ sinh thái để tha hồ đánh chén thỏa thuê. Tôi thấy họ cao ngạo liếc những kẻ đã có mặt từ trước trên lãnh thổ mà họ sắp sửa vây hãm. Nếu không gian phù hợp với vòng ba cao quý của họ, những người đó liền thay đổi thái độ, trở nên nhã nhặn và tự cho phép mình đặt mông xuống.

Những kẻ ga lăng nhất trong số họ còn kéo cả ghế cho người phụ nữ cùng đi ngồi trước, cho phép họ ngồi xuống mà không phải tiêu tốn quá nhiều năng lượng khi gắng sức (vì mỡ sẽ cải thiện khả năng thụ thai những đứa trẻ mà họ dự định sẽ tạo ra sau đó, nội trong buổi tối).

Khi thực đơn được mang ra, rất thú vị nếu được theo dõi thái độ của người đàn ông với bồi bàn. Trên đó thể hiện toàn bộ nét dí dỏm mặn mà trong tính cách của anh ta. Kẻ đối xử với bồi bàn tới ghi món như một nô lệ hạng bét của bét (trong khi vẫn xơn xớt cười nói với người phụ nữ cùng đi) có lẽ chỉ trong vài ngày nữa sẽ dùng chính cách đó mà đối xử với cô nàng, khi hắn đã kết thúc cái trò vờ tỏ ra mình là người hài hước.

Hai mươi phút sau, khi các món đã được mang lên, mỗi người sẽ tức khắc quên đi sự tồn tại của người kia.

Chính lúc ấy, màn diễn mới có thể thực sự bắt đầu. Như thể bị đĩa thức ăn đầy ngất thôi miên, họ lùi lại để ngắm nó cho thật kỹ, rồi lại gần và, cánh mũi rung lên vì xúc cảm, chăm chú nhìn những thứ để trong đĩa với vẻ thán phục. Không ngần ngại xoay đĩa để có thể chiêm ngưỡng vẻ hoàn hảo của nó dưới góc nhìn tốt nhất (chỉ có họ mới biết là góc nào).

Giây tiếp đó, nhờ phản xạ sinh tồn xa xưa, họ đánh chén ngấu nghiến những thứ có trong đĩa, để kiểm tra xem lựa chọn họ đưa ra có chuẩn xác không. Thường thì họ sẽ được yên lòng. Trong trường hợp chưa yên lòng, họ sẽ không do dự nếm luôn món của người ngồi cạnh. Nhất là khi trong đĩa của người ngồi cạnh có món khoai chiên.

Tôi thích quan sát cách mọi người đưa thức ăn lên miệng. Động tác này tiết lộ toàn bộ năng lực gợi tình của họ. Lúc họ thưởng thức một chiếc sandwich, tôi thấy buồn cười khi chứng kiến sau mỗi miếng họ lại xem xét hình dạng của cái bánh. Thị giác đã trở thành tác nhân kích thích giúp họ ngon miệng, họ lấy đà với một tia cuồng dại trong mắt như muốn nói: "Ôi-kích-động-quá-kích-động-quá-đi... NGOOOÀM!" rồi họ vừa nhai vừa kiềm chế để không rên rỉ cảm xúc đó thành lời. Ngày còn bé, ta có thể vừa nhảy lò cò vừa ăn bữa quà chiều ngon lành khôn tả. Nhưng giờ lớn rồi, ta không thể làm vậy nữa.

Đôi khi quá tàn nhẫn.

Một anh bồi bàn đi ngang qua bê một khay chất đầy đá nghiền bên trên là vỏ hàu xam xám. Cách mọi người thích thú trước những món chẳng mấy ngon lành như "hải sản" không ngừng khiến tôi bị cuốn theo. Khi nghĩ đến việc, xét về mặt kỹ thuật, lũ tôm chính là loài côn trùng của biển, ta bèn quan sát chúng bằng một ánh mắt khác lúc bóc lớp vỏ màu hồng tương đương với cánh loài gián. Chưa kể những con hàu tương đương với... với gì mới chính xác nhỉ? Chất nhớt của nước triều à? Lòng trắng trứng sống của đại dương? Cứ theo đà này thì có lẽ người ta phải nói về bệnh trĩ của thế giới biển cả khi ngồi trước một đĩa nhím biển? Tôi tự hỏi.

Và biết nói gì về những kẻ đi ăn thành từng nhóm? Cái cách họ ganh đua nhau từng tiếng cười đơn giản là khiến người ta kinh ngạc. Họ cười nhiều đến nỗi ta có cảm tưởng cuộc đời họ chưa bao GIỜ hạnh phúc như giây phút đó. Thực ra, điều này đúng với kẻ nào cười nhiều nhất. Như thể họ đang

tham gia vào một cuộc thi xem ai có chất giọng vang trong nhất hay ai nịnh bợ đối phương giỏi nhất.

Ngay cả khi cuộc họp tổng kết diễn ra sau đó khi đã ngồi vào xe sẽ thật nặng nề và độc địa ("Cậu thấy Alex không, những trò ngu si mà cô ta đã tung ra hàng đống suốt buổi tối nay ấy?"), thì trong lúc chờ đợi người ta vẫn cứ cười phá lên, mặt mày rạng rỡ và khoe răng hết cỡ. Này, bàn đằng kia đã gần xong bữa. Tôi thích vẻ mặt ngơ ngác của một vài người khi nhà hàng phục vụ món tráng miệng. Cùng ánh mắt rối rít biết ơn họ gửi tới cậu bồi bàn, như để cảm ơn cậu ta từ tận đáy lòng vì món quà ứng tác này, thay vì thở dài trước ly kem ba viên có giá bằng cả ba lít kem mua ở siêu thị...

Noémie. - Kể ra gã này cũng là một quảng cáo sinh động cho những gã khác còn gì.

Cô nàng quay sang nhìn tôi, đợi tôi xác nhận. Tôi (giật bắn người). - Ơ, ai cơ, Sacha hả?

Noémie. - Ôi không, Miguel ấy chứ! Nãy giờ cô không nghe chị nói gì hay sao?

Tôi. - Có chứ, có nghe, trời ạ. Em có bỏ sót mẩu nào đâu. Anh chàng Sacha đó đúng là ngựa nòi thuần chủng đấy. Chuẩn luôn!

Tom dập thuốc, nhìn các lá bài đang cầm trên tay rồi mỉm cười vẻ thỏa mãn, chậm rãi lắc đầu. Henri nhấp một ngụm whisky, đặt ly rượu xuống rồi miết một bên lông mày vẻ suy tư. Miguel, áo sơ mi phanh cúc, lơ đễnh gãi đám lông ngực và lấy một lá bài khác. Sacha đưa cho Miguel một lá. Lúc này ti vi đã tắt. Thi thoảng vang lên vài lời nhát gừng hoặc làu nhàu. Không một gợn buồn phiền nào lơ lửng trong không khí.

Khỏi phải nói, các gã trai đang thực sự trải qua một buổi tối vui vẻ.

6. Đã mặc size 44 thì không khoe rốn

Bạn biết mình xấu xí khi tới gặp bác sĩ nội tiết mà ngón tay ông ta lại đặt trong miệng bạn.

Rodney Dang ERFIELD.

Lẽ ra chúng tôi nên nghi ngờ rồi mới phải.

Một hôm Roxane ghé nhà Daphné - lúc này đang mang bầu to tướng - và tuyên bố:

- Xong rồi! Tớ vừa tẩy sạch sẽ rồi! Tớ cảm thấy tự do và mới mẻ như gái chưa chồng ấy!

Tôi (kinh hãi). - Gì cơ? Cậu đi cắt tử cung à?! Roxane. - Ôi không, ngốc ạ. Chỉ là tẩy lông toàn bộ vùng bikini thôi mà.

Ấy vậy mà chúng tôi vẫn chưa nhận ra rằng sự thay đổi này thật đáng báo động.

Tệ nhất thì cô nàng cũng có gặp chuyện gì đâu, ngoại trừ chứng cảm cúm cơ quan sinh sản? Tôi bằng lòng với việc ngăn trí tưởng tượng của mình bay xa hơn để khỏi buồn nôn, còn Daphné hỏi cô nàng có thấy khó chịu đau đớn gì không. Nhân tiện, càng tới gần ngày dự sinh thì Daphné càng bị ám ảnh bởi việc lượng hóa cơn đau ở vùng bụng dưới mà một con người có thể chịu đựng được.

Sau đó, chúng tôi đã nói bậy bạ một chút.

Ôi, chẳng có gì nghiêm trọng đâu. Chúng tôi chỉ làm cô ấy mệt nhoài với bộ quần áo siêu ôm mới.

Có nghĩa rằng, được rồi. Ngay cả khi cực kỳ xinh đẹp đi chăng nữa, người ta

cũng không hở rốn khi mặc đồ size 44. Nhất là nếu cái rốn được nói đến có xu hướng lẩn trốn dưới một ngấn mỡ nhỏ.

Và điều ấy đã khiến chúng tôi lâm vào cảnh ngộ này.

Trọn một ngày chạy từ bệnh viện này đến bệnh viện kia.

Trong một bệnh viện, Daphné sinh hạ một thằng cu Gontran Zébulon Chimchone Marciano-Schwarz hói trụi thùi lụi, với những ngón tay mũm mĩm và cái mũi tẹt nhất thế giới. Ca sinh nở đã diễn ra vô cùng suôn sẻ. Không kể việc gây tê màng cứng chỉ có tác dụng ở một bên chân. Và cả việc chồng Daphné là Gaétan trở nên khó mà chịu đựng nổi khi cứ thế lao xồng xộc vào khắp mọi nơi với máy quay lăm lăm trên tay vì muốn ghi lại khoảnh khắc tươi đẹp này suốt tám tiếng đồng hồ. Kết cuộc là thay vì ghi lại giây phút cậu nhóc chào đời, anh ta lại quay phải đoạn vỡ ối, hai chân Daphné giạng ra trên bệ đỡ, từ đó phụt ra một luồng nước ối trúng vào giày anh ta.

Chuyện đó khiến Gaétan trở nên kỳ cục. Tôi nghĩ anh chàng hoàn toàn không ngờ tới chuyện này. May thay, Gaétan chẳng còn phim mà quay nữa, thế nên anh chàng sẽ không phải lưu giữ kỷ niệm bằng hình ảnh về những thứ trút từ dạ dày mình ra khi xanh ngắt như tàu lá tựa vào tường của phòng phẫu thuật. Theo tôi, nữ bác sĩ tâm lý sắp gánh nhiệm vụ giúp họ hồi phục cuộc sống tình dục ngay từ bây GIỜ sẽ là một phụ nữ giàu có.

Tại bệnh viện kia, mặc dù việc cho ra đời một sinh linh mới đã hoàn thành từ nhiều GIỜ qua nhưng chính vào lúc này những tiếng rên xiết mới bắt đầu nổi lên.

- Aaaaaaaggggrrrrừ... cái... cái đồ mụn mủ Êbôla tẩy dở rỉ nước mầm mống nhiễm độc phóng xạ phân bò kia!!...

- Ơ...

- Ôi... còn ngươi, phải rồi ngươi... đồ cặn bã lai giữa cá đột biến không vảy rò Fanta Cam ra khắp nơi kia... ưm... Aaaaa...

- ... Ơ, Roxane?

- Grrrrrừ... đồ xấu tính bị rễ dẻo phủ đầy gỉ mốc khía rách kia... ĐÍT NGƯƠI

BỐC MÙI THỐI HOẮC, NGƯƠI XẤU XÍ TỪ ĐẦU ĐẾN MÔNG!!! GIỜI ƠIIIIII!!...

- Chị ơi, bạn tôi bị làm sao vậy?

Cô y tá đo huyết áp cho Roxane hành động như thể đang thao tác một con rối bị tháo khớp, không hề bực bội chút nào về những điều vừa nghe thấy. Bên cạnh cô ta còn một nữ hộ lý đang xếp lại gối cho Roxane trong khi cô nàng giãy giụa yếu ớt mà không có vẻ gì thấy lạ với chuyện vừa xong.

- Chị đừng lo, cô y tá bảo tôi. Bạn chị chỉ đang trong giai đoạn tỉnh thuốc mê thôi. Một hai tiếng nữa là cô ấy sẽ quên hết.

Hai người phụ nữ đi khỏi, để lại tôi một mình trong phòng, mặt đối mặt với quý cô Hyde[23].

Tôi khẽ khàng lại gần giường bệnh, nhẹ nhàng đưa tay vuốt tóc Roxane nhưng làm vậy cũng không ăn thua, tôi vẫn bị ấn tượng bởi cả đám bông băng đang biến cô nàng thành một phụ nữ vô hình. Và rõ ràng là lắm lời hơn.

Sau những phút dài, cuối cùng Roxane cũng bình tĩnh lại.

Cô nàng thì thầm trong trạng thái vẫn còn đờ đẫn:

- Charlotte... tôi muốn Charlotte dâu tây của tôi... trả tôi Charlotte đi, những nhân trứng cá khốn khổ...

Tôi nhìn Roxane, không thể biết liệu cô nàng đang đòi con búp bê thường chơi ngày bé hay đói bụng. Thực lòng, tôi không biết phải làm gì. Trừ việc ba chân bốn cẳng chạy trốn và mong chồng Roxane sẽ tới chăm sóc cô nàng (hơ, nói cho cùng thì đấy là việc của anh ta kia mà!).

Nhưng tôi thở dài rồi kéo ghế ra ngồi. Bó hoa mang theo khiến tôi vướng víu, thế nên tôi đặt nó xuống tấm trải giường, cầm lấy tay Roxane rồi ve vuốt nhẹ nhàng.

Cô nàng ngốc quá đi mất.

Xinh đẹp như vậy mà cô nàng còn đến đây, đến cái bệnh viện dành cho những người mang bệnh, làm gì nhỉ?

Ban nãy khi đi trong hành lang, tôi đã gặp một phụ nữ có làn da căng, sáng và trong suốt đến mức trông cô ta như vừa bị ướp xác trong lúc còn đang sống.

Bị xóa mất, dấu vết của nhiều thập niên cười giòn giã. Bị bào mất, cái mũi thừa hưởng từ họ đằng nội. Bị sửa mất, đôi gò má khiến cô ta trông giống hệt bà mẹ. Người phụ nữ này trông trẻ hơn, nhưng cái giá phải trả là đôi môi sưng mọng vì silicon và đôi mắt bị kéo căng, như dán bằng băng dính lên thái dương khiến cô ta giống một con mèo bị túm cổ xách lên.

Đồng ý, vấn đề này không còn thời sự nữa, nhưng những nếp nhăn nho nhỏ đi kèm nét mặt chứng tỏ tôi đang tồn tại, tôi đã sống, tôi đã sống sót, có vốn sống phong phú và nhiều kỷ niệm, vẫn khiến tôi hết sức hài lòng. Nếu không còn nét biểu cảm về bất cứ thứ gì nữa thì tôi sẽ lấy làm phiền lòng. Tôi rất muốn đổi kiểu tóc, thay đổi quần áo, đồ trang điểm, tôi rất muốn chơi thể thao, tôi rất muốn ăn kiêng, để cảm thấy thoải mái hơn trong thân thể mình, nhưng tôi không thể thay đổi thân thể mình được.

Tôi yêu quý cô nàng biết mấy, Roxane của tôi, với vòng ba và cặp hông đồ sộ.

Người luôn thừa sức xinh đẹp hơn chúng tôi bất chấp mười lăm ki lô thừa, chừng nào cô nàng vẫn rạng ngời tự tin và cá tính. Ở bên cạnh Roxane, dẫu khổ người có nhỏ hơn hai size nữa cũng chẳng ích gì, bọn tôi vẫn cảm thấy mình xấu xí gấp bốn lần. Cô nàng đâu cần làm tất cả những chuyện này, thật ngốc. Cô nàng chỉ cần một vị bác sĩ biết lắng nghe, thay vì khâu khâu vá vá cô nàng lại thế này.

GIỜ thì Roxane nằm bẹp ở đây và gọi búp bê tới cứu, thay vì người chồng mà cô nàng đã trót nói dối là sẽ sang nhà mẹ đẻ nghỉ ngơi chừng hai tuần lễ.

Kiểu như để dành cho anh ta một bất ngờ thú vị.

Để chinh phục lại anh ta, đúng vậy. Để chinh phục lại một gã mà cô nàng khẳng định là mình đã phát ngán. Alô? Có phải tổng đài SOS "tôi-không-

biết-mình- muốn-gì" đấy không? Đây là một ca khẩn cấp.

Chúng ta đang thực sự sống trong một thế giới nơi ta không còn biết nhìn nhận và trân quý thứ mình đang có. Những kẻ độc thân mơ về cuộc sống lứa đôi, còn các cặp đôi lại thở dài nuối tiếc tự do đã mất. Các cô gái tóc quăn muốn tóc mình thẳng lại, và các nàng tóc thẳng rễ tre lại mơ có tóc xoăn. Các nàng gầy gò muốn có da có thịt, còn các nàng mũm mĩm lại muốn tiêu bớt mỡ... Dù có phải cố gắng bắt chước những người khác, tại sao không bắt đầu bằng cách noi theo những người đang tự giác chấp nhận?

Đây là một ý hay. Này nhé, ngay ngày mai, tôi sẽ nêu gương cho các con: tôi sẽ ngừng ăn kiêng và mặc kệ chuyện đầu tóc. (Hoặc giả tôi chỉ tránh nạp thêm đường và chải duỗi tóc bằng lược vuông thay vì lược tròn... được rồi, để xem. Cũng phải dần dần từng bước chứ...)

Tôi tò mò cúi xuống, rồi hơi nhấc tấm chăn đang đắp trên người Roxane lên.

Nhìn xem, chính xác thì cô nàng đã biến mình thành gì thế này... Mỡ thừa, đúng vậy... Tất cả những việc này chỉ vì cô nàng không kéo được khóa váy lên nữa. Thay vì tậu cho mình một chiếc size lớn hơn, cô nàng lại trả khoản tiền có thể mua được cả một cửa hàng cho chi phí phẫu thuật can thiệp... Ngực... Có vẻ như đã được nâng lên, bởi trước giờ chúng vốn phẳng lì... Mũi... Mũi thì sao?! Nhưng mũi cô nàng vốn tuyệt đẹp cơ mà, với phần sống mũi hơi gồ lên tí chút!! Ôi không, chỉ nên dừng lại ở đó thôi chứ. Nếu người ta rút bỏ tất cả những điểm nhỏ không hoàn hảo vốn làm nên nét đặc sắc của một gương mặt thì còn đâu là nét duyên quyến rũ nữa?... Hoặc giả cô nàng đã sửa sang lại đôi mắt... Với những thứ bông băng này ta chẳng thể nhìn thấy gì hết.

Bàn tay cô nàng siết nhẹ tay tôi. Ánh mắt tôi dừng lại trên bàn tay đó.

Những ngón tay của cô nàng thật hoàn hảo, hoàn hảo tới cả những mảnh da không chê vào đâu được đang đùn lên quanh móng tay. Cái kỹ thuật dùng một que gỗ giữa những mảnh da có bề rộng khoảng nửa mi li mét ấy khiến tôi rụng rời. Những mảnh da mà chỉ một người thợ đồng hồ bị ám ảnh và được trang bị một dụng cụ lai giữa kính lúp và kính hiển vi mới có thể nhìn ra. Đã có người mất nhiều ngày trời mới nhận ra bàn tay mình thiếu đi một ngón. Vậy thì một mảnh da...

Được rồi, GIỜ thì ổn rồi đấy hỡi Déborah. Cậu sẽ thôi không ta thán lẩm cẩm nữa chứ? Nói cho cùng thì cậu đang thổi phồng mọi chuyện lên đấy! Tân tiến đi, dù chỉ trong hai phút thôi! Mọi người không nhất thiết mong có đôi bàn tay tài xế xe tải chỉ để giữ vẻ "tự nhiên"! Tốt hơn là cậu nên noi theo. Mà này, ngay cả Henri cũng trách cậu thiếu nữ tính còn gì.

gì cơ? Bởi cậu nghĩ rằng một bà mẹ trong gia đình sẽ thấy tiện lợi khi ăn mặc theo kiểu Loana[24] chạy đi chạy lại cả ngày trời ư?

Đồ rỗi hơi! Roxane dư sức làm vậy!

Có lẽ, nhưng nghề của cô nàng là xinh đẹp kia mà. Cậu phải công nhận cô ấy xuất thân từ nghề người mẫu chứ.

Xời! Thật là xấu tính! Thực sự thì cậu biết được gì nào? Cậu chẳng là gì khác ngoài một kẻ ganh ghét khó ưa. Thực ra cậu cũng rất muốn phẫu thuật hút mỡ bụng phải không? Chỉ là cậu không dám thôi. Thôi nào, đồ nhát cáy!

Thật vớ vẩn! Mạo hiểm chấp nhận gây mê tổng quát chỉ bởi tôi không đủ dũng khí đi đánh tan mỡ hoặc làm tiêu mỡ bằng cách nhịn sô cô la Mars hay ga tô Yabon, và rồi còn gì nữa nhỉ?

Nhưng cậu thấy băn khoăn ở điểm nào với vùng da dưới cánh tay khiến một vài người cảm thấy mặc cảm đến độ muốn phẫu thuật để giải quyết dứt điểm?!

Ơ nhưng mà dù sao tôi cũng có quyền nêu chính kiến chứ nhỉ! Vả lại tôi không khẳng định mình tìm ra chân lý cơ mà!

Hừm hừm. (Tôi thầm dặng hắng.)

Được thôi. Tôi nghĩ tôi nên buộc bản thân ngừng ngay những cuộc tranh luận nảy lửa trong tâm trí mình, nếu không tôi sẽ trở nên điên điên khùng khùng mất.

Roxane, tỉnh lại đi nào, khỉ thật! Không có ai quanh đây để gàn tôi hết!

Roxane khó nhọc mở một mắt, rồi mở nốt mắt kia. Cô nàng nhìn tôi mà

dường như không nhận ra tôi. Rồi cô nàng bừng tỉnh, mắt cô nàng sáng rỡ, cô nàng mỉm cười với tôi.

Tôi (âu yếm.) - Nào nàng béo của tớ, cậu cảm thấy thế nào?

Roxane. - Dào ôi... chẳng thể nói là khỏe khoắn được. Tớ đau khắp mình mẩy...

Tôi. - Chuyện thường ấy mà. Thuốc mê đang mất dần tác dụng. Vài tiếng nữa cậu mới thực sự phải nếm mùi.

Roxane. - Thích thật đấy...

Tôi. - Và tất cả những chỗ bầm tím này... Chắc chắn cậu sẽ vẫn bị biến dạng trong nhiều ngày tới.

Roxane. - Cảm ơn bạn yêu quý. Bản tính nhạy cảm của đao phủ ở cậu khiến tớ thấy dễ chịu.

Tôi (nhẹ nhàng vén gọn một lọn tóc đang vương trên trán cô nàng). - Sẵn lòng phục vụ cậu...

Roxane định ngồi tựa vào gối. Tôi đỡ cô nàng ngồi dậy.

Tôi. - Cậu làm gì với mũi của cậu vậy? Chuyện này không nằm trong dự kiến đấy chứ?

Roxane. - Tớ chỉ muốn nắn lại phần vách mũi vốn hơi bị lệch khiến tớ không thể thở được bình thường... Chính vì vậy mà tớ đã tới gặp một bác sĩ phẫu thuật... Thế rồi cái sảy nó nảy cái ung...

Tôi. - Và cậu đang ở đây với bộ mông nho nhỏ tròn vo và bộ ngực vểnh tới tận a-mi-đan.

Roxane. - Thì đấy. Như trước kia.

Tôi thở dài. Ngay cả khi vóc dáng còn thanh mảnh thì cô nàng vẫn sở hữu vòng ba đồ sộ. Đó là dấu ấn riêng của cô nàng trong nghề người mẫu. Có phần giống những chiếc răng mọc khấp khểnh của Laeticia Casta.

Tôi. - Tớ cảm thấy một ngày mua sắm đang thành hình, với cái bụng phệ mềm nhẽo đằng kia. Cậu có biết rằng trong khi cậu cho ra đời đống mỡ sần thì cô nàng Daphné đã tống xuất ra nhóc gontran nặng hai cân chín không?

Roxane (mủi lòng). - Thằng nhỏ thế nào? Tôi. - Chà, nhỏ thôi.

Roxane. - Tớ phải gặp Daphné để chào mừng nàng ấy đến với vương quốc của xác ướp và những kẻ ngủ đứng, với những đêm thức trắng đang chờ nàng ấy phía trước...

Tôi. - Được thôi, nhưng thưa bà Jackson, trong lúc chờ đợi, ít ra bà cũng cần phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng để lại sức cái đã, thay vì lấy lại lương tri của bà.

Roxane khẽ lắc đầu, nằm dài ra dựa mình vào gối rồi lại thu mình lại để kéo chăn lên tới cằm.

Tôi đặt một nụ hôn lên ngón tay mình để lướt nhẹ tay trên má cô nàng, rồi khẽ khàng rời khỏi phòng bệnh.

7. Tớ chỉ có thể thổ lộ cùng cậu

Mỗi khi không có bạn gái, tôi liền tẩy lông một bên chân, làm vậy khi đi ngủ tôi có cảm giác đang nằm cùng một phụ nữ.

Garry SHANDLING.

TRÍCH NHẬT KÝ CỦA GAÉTAN MARCIANO:

Nhật ký thân mến,

Tớ chỉ có thể thổ lộ cùng cậu thôi, ngày con trai tớ chào đời là một trong những ngày đẹp nhất đời tớ, nhưng cũng là một trong những khoảnh khắc kinh khủng nhất. Có một vài ký ức ta những muốn xóa bỏ khỏi trí nhớ, chính bởi chúng đang nung đốt mắt ta. Nhưng ta lại không thể. Vậy thì mặc xác. Vì thế, vì không muốn ghi lại nên bạn tâm tình trung thành ơi, cậu hãy hiểu cho rằng tớ sẽ không thổ lộ cùng cậu khoảng thời gian mà tớ muốn mãi mãi quên đi đó đâu. Ngay cả khi đó là tình máu mủ chăng nữa. Đành vậy. Hôm nay tớ đã nhìn thấy bao nhiêu là máu, không biết liệu tớ có bao giờ hồi lại được sau cơn choáng này không. Còn em bé thì dính dớp và xấu xí thậm tệ khi lọt lòng, ôi... Kinh tởm. Trông như một con rùa không mai nhúng vào lọ mứt ấy. Như cậu vừa thấy đấy bạn thân mến, tớ vừa về đến nhà đây. Gần hai mươi tiếng qua tớ chưa ăn gì, người ngợm bẩn thỉu, mệt phờ, tớ chỉ muốn ngủ cạnh Daphné và trở lại trong vòng tay nàng ba tháng về trước, khoảng thời gian nàng trở nên tham lam vô độ nhờ các hoóc môn. Nhưng tớ ngỡ đã hiểu ra rằng mọi chuyện sẽ không thể như trước được nữa... Tóm lại, không phải là ngay lúc này, ngay lúc này thì không, chứ sao nữa. Tớ cảm thấy cô đơn tột cùng trong căn hộ rộng thênh trống trải này. Tối nay tớ rất muốn sang ngủ nhà bố mẹ tớ, nhưng họ tới bệnh viện phụ sản mất rồi. Không có cách nào để họ rời khỏi phòng thằng cháu trai mới lọt lòng. Daphné đã lịch sự khẳng định rằng bố mẹ tớ không hề quấy rầy nàng, nhưng tớ thấy rõ, qua ánh mắt giận dữ nàng ném về phía tớ, rằng nàng đang nói dối. Cậu có hiểu không? Bố mẹ tớ đã quên khuấy là họ cũng có một thằng con trai!!

Tớ đang ở đây, cô đơn, bị mọi người bỏ rơi.

8. Người đàn ông này không hiểu gì về các sắc thái

Vấn đề với phụ nữ, đó là họ không bao GIỜ nhấc bệ bồn cầu lên.

Simon NYE.

Điều gây khó chịu ở một người đàn ông, đó là ta khó mà đi mua sắm cùng họ được.

Đã có những cuộc mua sắm tại siêu thị Carrefour mà anh thực hiện với tốc độ 300km/h, khư khư tay nắm xe đẩy hàng như thể đang điều chỉnh tay lái một chiếc xe đua. Vậy là ta vừa mới kịp đọc các thành phần cấu tạo của vài ba sản phẩm thì anh đã kịp cướp phá tan hoang xong quầy đồ uống, quầy hóa mỹ phẩm, bắp rang bơ, chế phẩm sữa và mì.

Khi Henri cần sắm quần áo mới, anh bước vào một cửa hàng, vơ lấy một quần jean, một bộ vest, hai áo sơ mi, ba quần đùi, và hấp, thế là xong. Thời gian tiêu tốn, kể cả ở quầy thu ngân: mười phút.

Mối bận lòng duy nhất (nhưng lớn) với thứ logic khắt khe của anh: anh mong chờ tôi cũng làm tương tự!

Tôi nghĩ người đàn ông này đã quên tính đến một vài chi tiết không hề nhỏ nhặt ví như: tôi là phụ nữ, và vì thế tôi hiếm khi mặc những bộ đồ đồng màu (hành động kỳ quặc duy nhất của anh: “Cưng ơi, em thích kết hợp cái kẻ nhỏ màu trắng hay kẻ nhỏ màu xanh với bộ vest màu đen này?”).

Tôi đã nói rõ rằng người đàn ông này không hiểu gì về các sắc thái rồi nhỉ? Anh thường bối rối trước những cụm từ như “nâu ánh vàng”, “trong mờ”, “lấp lánh ngũ sắc” hay “ánh xà cừ”. Với anh thì chỉ cần diễn đạt bằng những màu cơ bản, đỏ, xanh, vàng, theo nghĩa hẹp của từ, là đủ. Nghĩa là một cái cà vạt không bao GIỜ có màu đỏ son, vàng nghệ, đỏ tím, hồng điều, tía hay

hồng ngọc. Với anh thì nó chỉ là ĐỎ. Nếu người bán hàng giới thiệu cho anh một chiếc sơ mi màu hoa cà trong khi anh nhờ anh ta tìm một chiếc màu xanh, anh sẽ nhìn sang tôi để tôi dịch những lời kẻ xa lạ đó vừa nói, kẻ cả đời không có mục đích nào khác ngoài việc làm mất thời gian của anh.

Tôi thậm chí còn chưa đề cập đến sự tồn tại của những loại vải khác ngoài sợi bông hay lụa, làm vậy là vô ích (đúng thế, bởi sự khác biệt giữa một chiếc váy ngủ sợi bông thoải mái và một chiếc váy lụa mát lạnh thì anh lại biết rõ...).

Tôi có cố gắng chỉ bảo cho anh không? Thậm chí là không. Việc gì phải mất thời gian để dạy nghệ thuật về thị hiếu cho một kẻ được lập trình để chơi trò tàu điện? Tôi thà đi mua sắm với lũ bạn gái cho xong.

Đôi khi tôi đi cùng mẹ, nhưng mọi chuyện sẽ phức tạp hơn.

những cuộc dạo chơi của chúng tôi, khi tôi muốn mua thứ gì đó, thường giống như những màn cãi vã trước bàn dân thiên hạ.

- Nhưng mẹ đi đâu thế, để con trả tiền những thứ con chọn đã...

- Không, không, để đấy mẹ trả. Lần sau con hẵng tự xoay xở!

- Ôi không, mẹ ơi, mẹ đi qua quầy thu ngân đi!

- Ôi không, coi kìa, mẹ là mẹ con cơ mà, cứ để mẹ trả đi, chỉ lần này thôi!

- Con biết mẹ thương con nhưng mẹ ơi, con không muốn, mẹ hiểu không???

- Ra thế! Con đừng trêu tức mẹ, nếu không mẹ không bao GIỜ đi cùng con nữa đâu!!!

- Ơ Kìa!

- Cô thanh toán giúp. (Bà đưa tiền cho nhân viên thu ngân.)

- ...

- ...

- Được rồi, cảm ơn mẹ.

- Có gì đâu con yêu (mỉm cười hoan hỉ).

Nói cách khác, tôi chỉ có hai lựa chọn, hoặc trở thành một đứa bất hiếu trong mắt cô thu ngân, hoặc cảm thấy mình thật thảm hại khi để mẹ phải bao bọc mình như hồi mới lên năm.

Không, tôi thực sự nghĩ mình muốn đi cùng hội bạn gái hơn.

Margot và Héloïse đang trong phòng. Tôi nghe thấy Margot nói một mình:

- Cái này, cái này cắt này... Đây nữa, cái này giao này... Đây nữa, cái này giao này...

Tôi hét lên từ phòng khách:

- Bé con đang làm gì thế?

Con bé đáp:

- Không có gì ạ, con đang chơi ô chữ.

Vậy hả? Chỉ vừa học mẫu giáo mà con bé đã học được cách chơi ô chữ hay sao? Con gái tôi quả là thần đồng! Tôi chạy vào xem, và thấy con bé đang vạch những đường chéo dài giao nhau trên trò chơi ô chữ của tạp chí truyền hình.

- Thôi nào, tới đây các con. Đến GIỜ thay đồ rồi. giọng con gái lớn của tôi vang lên từ đằng sau:

- Tuân lệnh thưa sếp!

Nghĩa là cần phải khởi hành sớm. Sáng nay, chúng tôi sẽ dẫn theo con cái đi mua sắm. Mà khi tôi nói "đi mua sắm" thì rõ ràng đó là một từ đao to búa lớn. Cứ hình dung là chúng tôi vào một dãy quầy hàng bán lẻ của nhiều hãng, để đi nhanh hơn.

Chúng tôi tới đó, dắt theo Héloïse và Margot nhà tôi, nhóc gontran nhà Daphné, rồi cả Cerise và Bérengère, hai đứa út sinh đôi nhà Roxane. (Ba bản sao đầu đang học ở trường. Chúa ban phước lành cho Charlemagne[25]. Nếu ông không nảy ra cái ý tưởng điên rồ ấy thì chính các bà mẹ sẽ phát điên lên mất.)

Với cái bầy đoàn lít nhít phải trông coi này, tốt hơn hết là khởi hành không lần lữa để tránh bị kẹt cứng giữa đám đông.

Vừa đến nơi, vừa trao nhau những nụ hôn nghi thức thì những tràng cười ngặt nghẽo đã rộ lên. Hình như Daphné bị rò rỉ... sữa trên ngực áo. Và cô nàng còn chưa hay biết gì.

Vừa đẩy nhóc Gontran trong một dụng cụ hẳn là do một kỹ sư làm việc tại Nasa thiết kế, bởi lẽ nó khó gấp lại đến thế kia mà, Daphné vừa say sưa ngắm một quầy bán đồ trang sức rực rỡ màu sắc chính hiệu mỹ ký.

Tôi quyết định không cư xử nhẫn tâm như Roxane mà sẽ báo cho cô nàng biết.

- Này... Daphné.

- Hừm...? Gì thế?

- Cậu bị rò kìa.

- Hả?

- Hai bịch sữa của cậu... rò rồi kìa.

- Bịch sữa nào... ồ. Á? ÔIIII.

Cô nàng khép vội vạt áo vest để che chiếc áo sơ mi đang ướt sũng một mảng, và cả lũ chúng tôi đi theo cô nàng, tựa như một người đàn ông duy nhất, tới toa lét. Thế nên phải phân tán cái đoàn người này ra. Chiếc xe đẩy đôi của Roxane, bên trong có cặp song sinh hai tuổi, theo sau xe đẩy của Daphné. Mục tiêu: dừng lại đi tiểu cả lượt, chưa đầy năm phút sau khi tới nơi. Để không bị phanh lại bởi những tiếng lóe xóe của lũ nhóc trong suốt quãng thời

gian mua sắm mà chúng tôi hy vọng, với một chút may mắn, có thể dành được cho nhau.

Sau đó, thẳng hướng tầng bán đồ bơi.

Mỗi khoang vỏn vẹn một mét bốn mươi phân hiện diện ở nơi này đều cần một bộ đồ bơi mới. Roxane và Daphné cần vì khuôn ngực hai nàng ấy đều đã thay đổi, còn tôi cần vì mấy bộ cũ của tôi đều có niên đại từ thời đồ đá cũ.

Phương pháp chúng tôi áp dụng hết sức đơn giản nhưng tài tình: phải tìm thật lâu mới có thể phát hiện ra bộ phù hợp. Chỉ riêng việc cân nhắc những nhân tố không thể thiếu với sự tương thích giữa hình dáng bộ đồ và vóc dáng của chúng tôi cũng đã đủ để coi là một nghiên cứu thị trường rồi.

Không chọn áo ngực dạng tam giác khi ngực to, thậm chí nếu bộ đồ bơi đó trông xinh xắn bắt mắt hơn nhiều so với những bộ khác và ta lại còn chắc chắn trong quá khứ mình đã từng mặc một bộ tương tự. Đúng là ta đã từng có một bộ đồ tương tự, nhưng khi đó ta mới mười ba và sở hữu một bộ ngực cỡ 85 A chĩa ra trêu ngươi.

Không chọn loại có phần trên độn nhiều nếu ta muốn làm gì đó, chẳng hạn như bơi, chứ không phải chỉ diễu qua diễu lại bên mép hồ bơi. Miếng mút hút đầy nước và ta sẽ trôi đi vì bị chính bộ ngực của mình kéo.

Không chọn loại quấn băng nếu ngực đã xệ sẵn, nếu không ta sẽ lãnh hậu quả ngực bẹp gí xệ tận rốn sau ba lần nhảy xuống bể.

Về phần quần bơi... giữa quần lọt khe đòi hỏi những cặp đùi phải có hình thoi như đùi ếch, nếu không sẽ thành lố bịch, với quần tam giác mà ta mặc vào trông chẳng khác nào mặc trộm của đứa con gái lên chín, và quần đùi ôm shorty khiến ta giống hệt quỷ lùn...

Chỉ còn lại một lựa chọn duy nhất: bộ đồ bơi một mảnh.

Tốt thôi, phải ưa chuộng xì tai da hai màu với da phần mặt rám nắng và phần thân trắng ởn. Nhưng trong chừng mực ta không định rời chiếc khăn quấn ngoài cho dù có tìm ra bộ đồ bơi nào chăng nữa, chuyện vốn chẳng thay đổi được gì đáng kể.

Thật đúng lúc, tôi vừa tìm được một chiếc vừa nén được bụng, vừa gò được lưng thật thẳng, vừa nâng được vòng ba, lại còn tôn vòng một nữa chứ. Chắc là nó bị nhỏ hơn hai cỡ, nhưng vì tôi đang tính tăng cường chế độ giảm cân từ GIỜ đến kỳ nghỉ hè nên chuyện đó không thành vấn đề.

Hai đứa trẻ, lục lọi trong những giá treo hàng, tiếp tục lấy cho tôi xem những bộ đồ bơi hợp ý chúng hoặc có khả năng tôi sẽ chọn. Tất tật đều hoặc kẻ sọc, hoặc phát quang hoặc có in hình đầu cướp biển. Tôi giải thích với chúng rằng đó không hẳn là xì tai của mẹ, rồi quay vào một phòng thử đồ để thử chiếc áo bơi màu đen trơn tuyệt vời của mình.

Rõ ràng tôi là người cuối cùng tìm ra chiếc áo bơi trong mơ. Trong các khoang thử đồ hai bên, Roxane và Daphné đã bắt đầu buổi diễn thử bikini rồi. Bọn trẻ đang túm tụm vây quanh chúng tôi, điều này khiến nhiệm vụ của chúng tôi trở nên phức tạp hơn đôi chút vì phải một tay giữ cái áo bơi đang mặc dở, còn tay kia phải giữ tấm rèm cứ chực mở toang ra sau mỗi tiếng hú hét của chúng.

Tôi chỉ vừa kịp cởi áo vest đang mặc trên người ra thì Daphné, đang diện cái áo của bộ bơi hai mảnh chỉ đủ che chắn qua loa hai miếng lót thấm sữa, ùa vào khoang thử đồ nơi tôi đứng.

- Cậu thấy rồi chứ?! Chỉ cần ưỡn ngực lên là tớ ép ngạt người đối diện giữa hai bầu ngực này đấy!

Tôi cố gắng xoa dịu cô nàng:

- Tranh thủ đi nàng, tranh thủ đi... Đến lúc hết sữa chúng rũ xuống mới nghiệt ngã cơ...

Nhưng không ăn thua, Daphné không thèm nghe tôi mà rạng ngời tự hào trước (hay đúng hơn là sau) cặp tuyết lê khổng lồ căng tràn sữa kia. Cô nàng quay lại khoang thử đồ của mình, miệng lẩm nhẩm hát “boys, boys, boys...”. Tôi mỉm cười và tiếp tục trút bỏ quần áo.

Bỗng nhiên, một tiếng “Ê” rền rĩ vang lên từ khoang của Roxane.

Héloïse và Margot giật thót khi tôi ló đầu qua ri đô để xem xảy ra chuyện gì. Thực ra, một cô bán hàng đã tự cho mình cái quyền mở phăng ri đô khoang

của Roxane, khiến cô nàng tơ hơ với hai cánh tay không đủ để cố giữ chút danh tiết còn sót lại.

Đúng lúc cô nàng sắp sửa lên tiếng trách cứ thì cô bán hàng đã nhanh chóng chặn cô nàng lại để hết lời ca ngợi cặp đùi hoàn hảo của cô nàng đã tôn chiếc áo bơi đến mức miễn chê.

- Thật không-thể-tin-đươơơợc! Trông như nó được thiết kế dành riêêêêng cho chị vậy!

Cảm động, Roxane trấn tĩnh hẳn và bắt đầu chăm chú soi mình trong gương. Cô nàng liếc qua vai, vừa tìm cách quan sát kỹ vòng ba vừa thì thầm "Hừm?... Cô nghĩ vậy sao?...", miệng hỏi nhưng thái độ đã có vẻ tin chắc lắm rồi.

Tôi co rúm người trong góc sâu nhất của khoang thử đồ, đứng nép sát tường và hy vọng cô bán hàng sẽ không nhận ra sự hiện diện của mình bên trong khoang. Nhưng làm vậy là chưa tính đến sự có mặt của lũ trẻ nhà tôi, chúng chán quá nên đã chui ra ngoài chơi đùa ầm ĩ với cặp song sinh nhà Roxane.

Không nên chần chừ mất thời gian nữa. Nếu cô bán hàng đặt bàn tay lên một thớ vải của tấm ri đô che khoang thử đồ này, tôi sẽ lao vào nhổ sạch bách lông mày cô ta bằng miếng băng dính niêm đũng quần tôi đang mặc thử. Tôi nhanh chóng cuống cuồng ngọ ngoạy chân tay để thoát ra khỏi chiếc áo bơi một mảnh chật chội đang mặc trên người rồi chui vào chiếc quần jean ấm áp như tổ kén khoái lạc quen thuộc.

Cô bán hàng khẽ gạt tấm ri đô che khoang của tôi. Quá muôôộn rồi!

Tôi đang khoác lại áo vest với một nụ cười hoan hỉ. Có thể ta sẽ bàn luận công khai về những thứ phủ ngoài vòng ba của tôi, cô ả vô duyên ạ, nhưng hôm nay thì chưa đâu.

Một khi cả bọn đã sẵn sàng và tụi nhỏ đã tập hợp lại theo hiệu lệnh còi của các mẹ, chúng tôi nhằm thẳng hướng tầng trên để thử những thứ quần áo phù hợp với vóc dáng mới (với tôi thì là vóc dáng trong tương lai).

Chúng tôi di chuyển bằng cầu thang máy với rất nhiều trò nhào lộn hòng giữ chắc mấy chiếc xe đẩy.

Chúng tôi đang đi lên thì cô gái đứng ngay đằng trước tôi quay sang rỉ tai cô bạn cùng đi, tay chỉ ra phía sau lưng:

- Này, cậu thử liếc sang hai giây xem liệu tớ có bị vết gì không nhé? Tớ đang mặc quần string mà...

Tôi đang mơ hay sao. Cô gái này mặc chân váy màu trắng ôm sát, bên trong là quần string bất chấp đang đến tháng. Mặc chân váy màu trắng vào đúng thời điểm này của chu kỳ, phải tin ở đời thôi. Nhưng... quần string ư? Cô nàng muốn khêu gợi ai với thứ đó kia chứ? Một con ma cà rồng à? Tiếc là Roxane không nghe thấy câu nói vừa rồi vì quá bận rộn với việc giữ tay đẩy cho chiếc xe đôi được thăng bằng, trong khi tôi giúp cô nàng bằng cách đỡ phía đối diện. Lẽ ra cô nàng phải thấy buồn cười lắm. Nhưng GIỜ thì không, cô nàng sẽ không chế giễu bọn con gái mặc quần string nữa kể từ khi cô nàng lại có thể diện chúng. Đồ hư đốn.

Khi tới gian hàng "quần áo đẹp" thì giữa hai cô nhóc của tôi nổ ra một cuộc tranh cãi. Tôi cố gắng xoa dịu cả hai bằng những "suỵt", "nhưng hai đứa phải bình tĩnh lại chút đi", "chuyện kết thúc rồi, phải không nào?" Mà chẳng ăn thua.

Héloïse (gào lên): - Nhưng mẹ ơi, chính Margot gây sự trước đấy chứ, em ấy thậm chí không muốn con chạm vào tay gontran trong khi bản thân em ấy cứ chơi với gontran suốt thôi...

Margot (cũng gào lên cùng lúc). - Không phải thế đâu ạ, Héloïse là đồ dối trá bẩn thỉu, chính chị ấy không cho con chạm vào Gontran trong khi con chỉ muốn nựng em ấy, mà trước hết...

Héloise (nước mắt lưng tròng). - ... Tại sao Margot lại nói con là đồ dối trá, chuyện đó không đúng, mà còn nữa, ban nãy Margot cho con hình Pokemon, bây GIỜ lại lấy lại của con, đó là bằng chứng cho thấy chính em ấy mới là đồ dối trá, bởi vì cho người ta rồi mà còn lấy lại thì khác nào ăn cắp...

Margot (òa khóc nức nở nhằm giành thế áp đảo).

- Huhuuu nhưng con có cho Héloïse hình Pokemon của con đâu, con chỉ cho chị ấy mượn thôi, rồi chị ấy không muốn trả lại...

Tôi vừa nắm tay hai cô con gái vừa bước vội trên những lối đi chất đầy quần áo. Mỗi đứa trưng dụng một bên tai tôi như thể đó là cái micro. Tôi cảm thấy não mình như đang tách thành hai nửa bán cầu riêng biệt để cố ráp nối mớ âm thanh hỗn tạp này. Không thể lắng nghe hai đứa cùng lúc, cũng không thể hiểu chúng muốn gì, ngoại trừ việc chúng muốn khiến tôi phát khùng. Tôi chỉ còn một việc duy nhất phải làm: đến lượt mình cũng gào lên.

- STOOOP!! Mẹ chịu hết nổi rồi, stop, suỵt, mẹ không muốn nghe gì nữa, hai đứa im đi.

Hai đứa nín bặt, đứa nọ chờ đợi hình phạt thích đáng dành cho đứa kia và ngược lại.

- Được rồi, về chuyện gontran, GIỜ thì em ấy ngủ rồi, vậy là vấn đề được giải quyết, không ai được vuốt tay em ấy nữa. Còn về tấm hình Pokemon này... Đưa cho mẹ nào.

Héloïse lấy tấm hình từ trong túi áo ra đưa cho tôi. Tôi hơi cúi xuống để nhìn thẳng vào mắt Margot.

- Con cho chị hẳn, hay chỉ cho mượn thôi?

Margot nhăn nhó, rồi đáp tỉnh bơ "con không biết nữa". Tôi gặng hỏi thêm. Rốt cuộc con bé cũng thừa nhận là phải, con bé đã cho chị hẳn, nhưng chỉ để chơi ở nhà thôi. Tôi giải thích cho con bé hiểu nếu là vậy thì không ổn chút nào, rằng cho là cho, lấy lại sẽ là ăn cắp, rồi tôi yêu cầu con bé xin lỗi chị. Với cá tính mạnh mẽ vốn có, Margot khoanh tay lại rồi xổ ra một tràng:

- Được thôi, em xin thứ lỗi cho chị đấy! Như thế đã được chưa? NÀO, EM XIN THỨ LỖI CHO CHỊ!

Héloïse và tôi nhìn nhau cười rinh rích. Margot không bao GIỜ nói được những câu xin lỗi cho ra hồn. Nhưng không hề gì, con bé đã thành khẩn, méo mó có còn hơn không.

Kể ra chuyện cũng đã ổn thỏa, hai đứa lại là chị em thân thiết. Tôi thấy chúng đang chia nhau món kẹo chua đến ghê răng mà cả hai cùng ưa thích (tôi đã có lần nếm thử một viên: lưỡi tôi thiếu chút nữa thì tan chảy). Chúng

đồng thanh mở miệng gọi “Mẹ ơi...”. Héloïse hét lên như sấm rền “Schweppe lon đúp ạ!!”, nếu tôi hiểu đúng quy tắc ngôn ngữ mà lũ nhóc này hay dùng, thì điều đó có nghĩa là: vì chúng nói một câu cùng lúc, chúng sẽ phải im thin thít và đứa nào mở miệng trước coi như thua. quá may cho tai tôi không còn bị tra tấn nữa.

Mười lăm phút sau, đến lượt Daphné đùng đùng lên cơn.

- Không có size vừa với tớ!!

Những lời khoác lác về bộ ngực ngoại cỡ đã biến mất, mỹ nhân đang phải đối diện với thực tại cuộc sống nghiệt ngã: trong những cửa hàng truyền thống thì đào đâu ra quần áo dành cho người mập.

Ở Pháp, nếu vượt qua ngưỡng size 42, người ta không còn xứng đáng được khoác quần áo lên người nữa.

Một vài xưởng tử tế vẫn cho ra lò những bộ quần áo size 44, nhưng chỉ hạn chế ở vài kiểu dáng dành cho mùa hè, khi những người chuyên size 42 muốn mặc rộng rãi để tránh nóng.

Sự bất công ấy vừa phũ phàng đập vào mắt Daphné, bám riết lấy và khiến cô nàng tức điên. Hoặc cô nàng giảm hết số ki lô thừa này và lấy lại cân nặng như trước khi bầu bí trong thời gian ngắn nhất, hoặc cô nàng sẽ buộc phải sống chung với kiểu váy vải len thô như tu sĩ, hay với kiểu áo thụng truyền thống của dân châu Phi.

Không nên kéo dài cực hình lâu hơn nữa làm gì, dù Roxane đang dương dương tự đắc trong chiếc váy ngắn vô cùng quyến rũ vừa tìm được, chiếc váy tôn bật những đường cong hoàn toàn mới mẻ của cô nàng.

Tốt hơn hết là rời khỏi gian hàng này, nếu không hẳn Daphné sẽ nổi khùng lên và mất sữa.

Chúng tôi xếp hàng cùng Roxane, cô nàng đang chờ thanh toán chiếc váy vừa thử và cố vực dậy tinh thần cho cô bạn chủ hàng sữa bất hạnh kia.

Roxane. - Cậu biết đấy, sau khi tớ phẫu thuật xong, phản ứng của Nicolas không hề giống như tớ vẫn hình dung...

Tôi. - Dĩ nhiên là Nicolas bất ngờ rồi, người cậu xanh lè trông chẳng khác nào một nàng Xì trum.

Roxane. - Ý tớ là lão ấy cảm thấy thất vọng kia. Lão ấy... Lão ấy thú thật là thích tớ như trước hơn.

Tôi. - Như trước á? Ý cậu là như thời hoàng kim lúc cậu còn sải bước trên sàn diễn?

Roxane. - Không, không, sau khi sinh bọn trẻ ấy. Lão ấy thấy tớ mảnh mai thì cũng tuyệt đấy, và Nicolas không phải người duy nhất nghĩ vậy! Nhưng nếu tớ mũm mĩm thì hình như còn khiêu khích hơn...

Đại để (nếu tôi có thể nói vậy), môi trường thời trang đã khiến cô nàng biến dạng.

ngực bạn lớn ư: trông như khúc dồi. Hông bạn nở ư: phải thay đổi. Bên trong chân váy size 36 phần bụng dưới của bạn hơi phình ra khiến người ta có thể lờ mờ nhận ra ư: một trăm năm mươi động tác gập bụng mỗi ngày, hoặc là ra đứng đằng sau quầy mà làm lụng bạc mặt.

Chồng cô nàng khẳng định: cần giải thích cho các thanh thiếu niên đang ra sức giảm cân rằng phụ nữ khiến đàn ông mơ tưởng thường là những người tô điểm cho các tạp chí sexy bằng chính đường cong nở nang của họ. Đó không phải một gã đối xử phân biệt với người gầy, có điều anh ta khoái thân hình tròn ung ủng của người tuyết hơn là vóc dáng mảnh mai yêu kiều của audrey Hepburn. Đó chính là một người đàn ông ám chỉ rằng thiên hạ cho phép mỗi phụ nữ cảm thấy xinh đẹp với diện mạo của mình, không phải với diện mạo trong một bức ảnh đã chỉnh sửa mà thiên hạ áp đặt cho cô ấy như một hình mẫu bắt buộc.

Daphné. - Hừm... Nghe hợp lý đấy. Vậy tại sao cậu còn phẫu thuật hút mỡ khắp thân mình như thế?

Roxane suy nghĩ.

- Bởi vì tớ không cảm thấy dễ chịu. Cảm giác không còn nhận ra cơ thể mình nữa sau tất cả những lần bầu bí ấy. Cả khát khao được quyến rũ nữa... Vả lại

nếu chồng tớ nói như thế với tớ từ trước, có lẽ tớ đã không làm vậy...

Tôi (hoài nghi). - Ừa. Trong một lúc, cậu suýt nữa đã thuyết phục được tớ. Nhưng rốt cuộc lại không. Trở về số cân cũ của cậu đi, sau đó chúng ta sẽ xem xét tiếp nhé đồ phản nghịch.

Roxane bĩu môi kiểu một nhà chiến lược truyền thông vĩ đại, ngầm công nhận rằng dĩ nhiên cô nàng sẽ chẳng đời nào làm vậy.

Daphné thúc nhẹ cùi chỏ sang tôi, kèm theo đó là một cái hất hàm để nhắc tôi chú ý cảnh tượng đang diễn ra trước mắt. Mắc cười quá, tôi bấm nhẹ cánh tay Roxane để cô nàng cũng chú ý quan sát (cái đó gọi là hệ thống đánh Moóc xúc giác).

Đứng trước lũ chúng tôi là một cô bé hình như đã "quên mất" ví, sổ séc và thẻ tín dụng ở nhà (chiếc túi đang khoác trên vai cô bé có lẽ chỉ chất đầy cá xác đin đóng hộp hay chùm cà chua: đôi khi người ta lơ đễnh đến mức đó khi sắp xếp đồ dùng cá nhân...).

Người đàn ông đứng bên cạnh và có vẻ như là bạn trai của cô đang đề nghị cho cô vay tiền để cứu nguy người yêu. Cô bé vờ như không nghe thấy, vẫn gặm ngón trỏ gập lại để tìm một giải pháp. Vậy là anh bạn trai đề nghị chiếu lệ, hoàn toàn không nêu lý do, nếu cô bé muốn thì anh ta sẽ tặng cô đôi bốt da kia.

Lần này thì cô bé nghe thấy ngay, cứ bám lấy cổ anh người yêu mà nhảy nhót:

- Thật chứ?! anh tặng cho em ư?! Ôôôôôi... Cảm ơn anh, cảm ơn anh, cảm ơơơn!!

Ánh mắt cả ba chúng tôi hướng sang nhau là một tia sáng báo hiệu người ta có thể cười phá lên bất cứ lúc nào, chúng tôi đang khó khăn lắm mới nhịn cười nổi. Rồi Roxane buột miệng thốt lên:

- Không thể tin được, chúng ta vừa chứng kiến một vụ cướp có vũ trang...

Cô bé không thèm đếm xỉa tới chúng tôi vì mải bận rộn dõi theo tấm thẻ tín dụng mà anh bạn trai đưa cho nhân viên thu ngân với vẻ nhẫn nhục.

Đoàn chúng tôi cần dừng chân một lát ở gian bán nước hoa. Để xịt thử vào cổ tay những loại hương thơm mới xuất hiện vụ xuân-hè này, nhưng chúng tôi sẽ không mua mà vẫn trung thành với những loại dùng từ nhiều năm nay.

Để tránh cho cổ của bọn trẻ không bốc lên một thứ mùi hổ lốn của cả trăm lẻ một loại hương thơm khác nhau, tôi đề nghị chúng xịt trực tiếp các loại nước hoa lên giấy thử đựng trong những cái lọ bé xíu. Vừa nhìn thấy chúng tôi, một cô bán hàng có vẻ ngoài hết sức cầu kỳ liền tiến tới, nửa nhã nhặn, nửa như bị làm phiền bởi khung cảnh hỗn độn mà cô ta hình dung là bọn trẻ sắp bày ra. Bởi lẽ hai chiếc xe đẩy đã bắt đầu tạo ra những đám ùn tắc trên các lối đi quá hẹp của gian hàng. Vừa nghe cô ta thốt ra câu: "Tôi có thể giúp gì cho quý khách được không?", Roxane liền đập lại ngay, giọng vừa ngọt ngào vừa man trá:

- Tôi thì không cần, nhưng có hàng chục người nghèo túng bên ngoài kia, họ sẽ rất vui nếu được nghe lời đề nghị này đấy.

Cô nhân viên bán hàng chớp chớp mắt vài giây mà chưa hiểu lắm, rồi vờ như thể không nghe thấy liền sà xuống một con mồi khác dễ bảo hơn đang đi ngang qua. Tội nghiệp cô bé. Cả ngày cứ phải hỏi han như vậy chắc cũng phát ngán, rồi sau đó lại một thân một mình trở về căn hộ Paris chật hẹp của mình.

Đúng vậy, tôi biết cô ta sống một mình, vì đôi xăng đan cô ta đi là loại hở mũi, và tôi đã thấy cô ta có một bộ móng chân kiểu Pháp.

Bộ móng chân kiểu Pháp, đó là dấu hiệu đặc trưng ở các thiếu nữ độc thân. Đúng thế đấy, có gã đàn ông nào lại chấp nhận ngủ cùng một cô nàng có bộ móng chân dài đến thế, nhiều khả năng sẽ rạch nát bắp chân anh ta suốt cả đêm?

Thứ đó chính là một sáng tạo điển hình của các chuyên viên thẩm mỹ để thu lợi nhuận về thẩm mỹ viện mà họ mở ra. "Vậy thì nói xem, ginette, ngoài móng tay ra người ta có thể sửa móng kiểu Pháp được chứ? Chà! Mà nếu người ta sửa cả móng chân kiểu đó thì sao? Mà không sao, sửa kiểu đó không biến chân người thành chân khỉ đâu... Vả lại tệ nhất thì các chị em cũng chỉ việc giấu bộ móng ấy bên trong tất chân là xong, đúng không, cần quái gì. Được rồi, rồi còn gì khác nữa nhỉ? Thế nào kia? Răng á? Cậu muốn

chúng ta lăng xê mốt vẽ móng kiểu Pháp lên răng ư? Không têêêệ... Dù sao chăng nữa, chỉ cần một khách hàng yêu cầu dịch vụ đó là các khách hàng khác sẽ thấy xu thế này thời thượng ngay ấy mà, vậy thì... Nào, qua đây đi, chuột bạch, nhớ vén môi cho rộng ra đấy nhé...”

Tôi lại gần một giá bày hàng và nhìn thấy nước hoa Hypnôse đựng trong một cái lọ xinh xắn.

Sau khi đã xịt một phát lên giấy thử, tôi hít hà...

- Hừm, thơm quá đi mất!

Tôi chìa mảnh giấy cho Margot, con bé cũng hít và thấy thơm. Thêm bốn mét nữa, tôi đổ gục trước nhãn hiệu Promesse... Một nhát xịt:

- Xem này Héloïse, loại này hương hoa hồng! Héloïse chìa lại cho tôi một mảnh giấy thử con bé vừa xịt lên rồi bảo:

- Mẹ xem này, loại này cũng thơm cực kỳ ạ!

- Ừ nhỉ, con nói đúng đấy! Nhãn hiệu gì vậy?

Con gái tôi nhìn lọ nước hoa, đọc nhãn rồi trả lời:

- Loại Thử ạ.

Bé con của Daphné làu nhàu, khó chịu với tất cả những thứ mùi này vì chẳng mùi nào tựa như món sữa mát ngọt của mẹ. Vậy là cả đoàn chúng tôi cũng lục tục rời khỏi gian hàng nước hoa luôn (tình đoàn kết giữa phái nữ với nhau buộc ta phải làm vậy).

Khi ra khỏi khu thương mại, tôi bị cả cánh cửa kính đập vào giữa mặt.

Hai nhóc tì mải tranh luận sống còn để biết giữa vụn bánh và giọt nước thứ nào bé hơn nên đã quên khuấy mất mẹ chúng. Tôi vừa mắng hai đứa vừa xoa xoa cái mũi đau điếng:

- Này! nhất định không chịu giữ cửa cho mẹ đấy hả! Lần sau hai đứa nhớ giữ cửa cho mẹ đấy nhé!

Trở về nhà sau một ngày mua sắm mệt nhoài.

Tôi thả đống túi ngay ở lối vào, mệt rũ. Như mọi khi, tôi vẫn chưa mua được gì hết. Trái lại, trên đường về nhà, tôi dừng chân nghỉ tại cửa hàng Du Pareil au Même để mua quần áo trẻ em. Rồi ghé qua siêu thị Monoprix mua mấy loại pho mát bốc mùi cho Henri, anh rất khoái pho mát bốc mùi.

Vả lại, anh vừa về nhà sau GIỜ làm là tôi nhảy xổ vào anh.

Vừa giúp anh cởi áo vest, tôi vừa bắt đầu kể cho anh nghe ngày mình vừa trải qua bằng một câu dài không dứt trong khoảng mười phút, không bỏ sót bất cứ chi tiết nào. Rồi sau phần tóm tắt, tôi chuyển sang bình luận về các tình huống đã trải nghiệm, kiểu "DVD tặng kèm". Khi rốt cuộc nước bọt đã cạn, tôi bảo anh kể cho tôi nghe ngày vừa qua của anh.

- Ôi dào, chẳng có gì đặc biệt...

Anh mở tủ lạnh, phát hiện ra mấy loại pho mát đang bốc mùi và nụ cười lại nở trên môi.

Tôi cố nài. Câu anh vừa nói đâu phải tóm tắt của một ngày. Chỉ vừa đủ tường thuật một GIỜ đầu tiên của giấc ngủ thôi.

Anh càu nhàu:

- Phuuuù... Anh đã trải qua một ngày tệ hại ở chỗ làm rồi, khi ở bên em anh rất muốn quên đi... Anh không kể lại cho em nghe nữa, như thế quá bằng sống lại cái ngày tệ hại đó lần thứ hai.

Và vậy đấy, đàn ông là thế. Tôi cũng không hiểu ra làm sao nữa.

Bởi lẽ chính lúc ấy, Henri cầm đĩa pho mát tiến thẳng vào phòng ngủ của chúng tôi mà đánh chén. Và đĩa pho mát đó bốc mùi chân thối. Nhất là khi trong các loại tôi mua về còn có loại Maroan nữa chứ. Loại pho mát này cực kỳ đơn giản: cứ hình dung một người nghèo khổ vô gia cư đã ba tháng nay không tắm rửa gì. Cứ hình dung rằng người này, trong quãng thời gian ba tháng ấy, còn có thú vui là đi ủng cao su mà không đi tất, trong tiết trời bốn mươi độ dưới bóng râm. GIỜ thì hãy hình dung rằng hai bàn chân người này

lại còn cực lắm mồ hôi, lúc nào cũng ẩm ướt mà người này vẫn cứ ròng rã ngâm chân trong đó. Rồi đến cái ngày người này tháo ủng ra, và bạn ngửi thấy hết sức chính xác mùi pho mát Maroan.

Nên nhớ rằng tôi chưa từng có kinh nghiệm đi hít ngửi chân của bất kỳ ai đi ủng cao su để dựa vào đó mà đưa ra mô tả trên. Như thế này là tôi cũng đã chịu đựng đủ thứ mùi chân trong đời mình rồi, cảm ơn nhiều. Mà không, đây cũng không phải ám chỉ kín đáo tới thằng em Jonathan của tôi. Bởi trên thực tế, vì đã ở chung phòng với nó suốt thời niên thiếu, tôi có thể đảm bảo thằng em mình có đôi bàn chân ít bốc mùi nhất thế giới. Đúng thế đấy. Hoặc giả, nếu ghé mũi thật sát mà cố gắng tìm kiếm, ta có thể ngửi thấy mùi mứt kẹo thoang thoảng, mùi mật ong, mùi hoa trinh nữ, hết sức thú vị. Một nét quyến rũ thực sự đối với các fan nữ (thật may là tôi không thuộc số đó).

Dĩ nhiên là khi nào đọc được những dòng này, em trai tôi sẽ không quên điền một tấm séc cho Déborah assouline với giá trị lên tới bốn con số và không bắt đầu bằng số không. Cảm ơn trước nhé.

Trong khi chờ đợi, tôi phải nhanh chóng tìm cách lôi kéo sự chú ý của Henri để đĩa pho mát quay trở lại nhà bếp, tôi sẽ làm anh rối lên theo cách không ai biết cũng chẳng ai hay.

- Em chuẩn bị bồn tắm cho anh nhé, anh yêu?

- Hả? Ừm, cảm ơn em... (Có thế chứ!)

- Có cần bọt không ạ?

- Ừ, đồng ý, nhiều bọt, nhưng em đừng cho vào bồn mấy cái thứ nồng nặc chất khử mùi toa lét đấy...

Vào đến nơi, tôi cúi xuống bồn tắm, đậy lỗ thoát nước, mở vòi rồi điều chỉnh nhiệt độ nước.

- Anh chẳng biết gì cả, nhóc ạ. Anh có muốn em cho vào bồn loại tạo bọt dưỡng ẩm-thư giãn hay tinh dầu làm dịu bề mặt da bổ sung các protein trái cây không?

- Cứ cho anh loại nào sẵn có ấy, thế là được.

Tôi thở dài, dốc chút sữa tắm vào bồn, rồi vừa khuấy nước vừa ngước mắt nhìn lên vẻ chán ngán.

9. Lẽ ra tôi phải nghe theo con tim mách bảo

Nếu Dracula không thể soi mình trong gương thì làm sao đầu tóc hắn ta lại luôn bóng mượt như vậy chứ?

Steven WRIGHT.

- Thế nào, cậu tìm ra chưa?

Không, có vẻ như Daphné chẳng tìm ra gì hết.

Cô nàng chúi mũi dò xét động cơ xe với chiếc đèn pin nhỏ xíu dạng đeo chìa khóa phải đến mười lăm phút rồi, chỉ để bới tung đám dây dợ và để chiếc áo sơ mi đang mặc lấm lem dầu mỡ.

- Xin lỗi nhé các nàng, tớ nghĩ bọn mình phải gọi cứu hộ giao thông thôi, kế đến là vẫy taxi.

Lẽ ra tôi phải nghe theo lời mách bảo của con tim. Aaaaah, lẽ ra tôi phải nhất nhất nghe theo lời mách bảo của con tim.

Tối nay, tôi đâu có muốn ra ngoài. Mấy cô nàng vui nhộn này đáng yêu thật đấy, nhưng không gì giá trị bằng một buổi tối đông đủ bốn người với anh yêu và các con. Vấn đề là cuối tuần này, ông bà ngoại rủ lũ nhóc nhà tôi về chơi. Còn Henri thì nhập hội với các chiến hữu của anh để chơi một chầu bowling đêm. Anh cũng tử tế mời tôi ghé qua tham gia. Phải đưa ra lựa chọn quả là tiến thoái lưỡng nan. Hoặc xỏ đôi giày ướp hương nấm mốc để tự biến mình thành một cây cải bắp bị bệnh nấm gốc, ném những quả bun kiểu gì cũng sẽ rơi tọt vào đường rãnh, hoặc là đi ăn cùng lũ bạn gái, nghĩa là buộc phải rời khỏi tràng kỷ nơi tôi đang nằm dài hết sức dễ chịu. Tôi khoái mặc pyjama rồi nằm ườn ra đó, vừa xem ti vi vừa tết scoubidou (không biết đan lát gì là nản vậy đó...). Nhưng mấy cô nàng bám dính như keo kia cứ nài nỉ.

Và vốn mềm yếu nên tôi đành nhượng bộ.

Thế rồi chúng tôi ở đây, giữa lúc đêm hôm khuya khoắt, trên một cung đường tối om: ba nàng ngốc chúi đầu vào xem xét động cơ xe, tự hỏi không biết hỏng hóc ở chỗ nào.

Ngay lúc đó, bỗng dưng tôi nhận ra quang cảnh này cần đến những cỗ xe ngựa biết bao. Xe lôi cũng vậy, nếu đã đến mức này. Không phải xe đạp, dĩ nhiên rồi. Đạp xe trong thành phố quả là hành động điên rồ! Cái mốt đạp xe trong nội đô Paris, tóc tung bay trong gió, nhanh nhẹn luồn lách giữa xe buýt và xe tải với phế quản đầy ặc khí thải, chính là một mối nguy vô thức. Vậy nên cần phải tìm một phương tiện có thể bảo vệ cái đầu, cặp mông và hạn chế việc hít đầy phổi những chất độc hại. Phương tiện này có tồn tại đấy, và nó mang tên là ô tô.

Những cái ô tô không phải lúc nào cũng ổn. Bằng chứng đây.

Hạ cánh tại nhà Daphné, cô bạn mẫn cảm của tôi không đánh giá quá cao việc anh chàng lái xe cứu hộ hỏi

Tại sao cả bọn lại thích trả tiền thuê xe cứu hộ hơn là tìm tới trạm xăng cách đó hai trăm mét. Không hề bối rối, cô nàng tuôn ngay hàng tràng về những gã đàn ông gia trưởng bẩn thỉu cứ nghĩ mình trên cơ phụ nữ khi ngồi sau tay lái nhưng khi đối diện với một em bé khóc oe oe thì lại không tài nào thay nổi một cái bỉm. Gã trai, đinh ninh rằng cô nàng đang cầm một cái bỉm, đã làu nhàu rồi biến mất, để mặc chúng tôi tự đẩy xe.

Bình xăng được đổ đầy nhưng chúng tôi lại muốn kết thúc ngày hôm đó ngay tại nhà nữ tài xế. Nói gì thì nói chúng tôi cũng sẽ không tới nhà hàng trong bộ dạng nhàu nhĩ và lấm bụi thế này...

Hai tiếng sau, tôi nằm soài trên tràng kỷ nhung màu be của Daphné, nhấm nháp một ly vang, ủ ê xem chương trình ti vi. Bà chủ nhà ngồi ngay cạnh tôi, đầu hơi cúi để soi chiếc gương nhỏ mở sẵn trên mặt bàn thấp. Dùng hai ngón trỏ, cô nàng ấn nhẹ hai tròng mắt để gỡ kính áp tròng ra. Xong xuôi, cô nàng chớp chớp mắt vẻ nhẹ nhõm rồi đeo cặp kính cận gọng đen vào.

Roxane thích thú với một ý nghĩ vừa lướt qua tâm trí:

- Dạo này Gaétan có thường xuyên gặp bố mẹ cậu ta không?

Daphné đóng hộp đựng kính áp tròng lại:

- Thường thì không, chỉ từ lúc bọn tớ có em bé thôi. Họ gần như là đổi gác luân phiên ấy.

- Sao cậu dám để thằng bé cho Gaétan trông nom, cậu cai sữa cho thằng bé rồi sao? Tôi hỏi một cách logic.

- Không, tớ hút sữa ra chứ! Sau đó tớ trữ lạnh bình sữa và hấp, tớ được yên thân trong vòng nhiều GIỜ đồng hồ. Còn cậu, Henri thế nào?

- Dào ôi, tớ có cho đồng chí ấy bú nữa đâu... Đồng chí ấy làm tớ đến nứt hết cả...

- Cậu trả đồng chí ấy về nhà vú nuôi rồi hả?

- Không, tối nay đồng chí ấy đi chơi công viên rồi, với những quả ki nặng cỡ năm cân... (Tôi nhấp một ngụm rượu vang.) Thế còn chồng cậu, Roxane?

- Đang đi công tác vài ngày. (Cô nàng tháo đôi giày cao gót ra rồi vừa xoa bóp hai bàn chân vừa thở dài khoan khoái.)

Daphné. - Một mình, hay là...?

Roxane. - Thế là thế nào, “một mình, hay là”? Daphné (lúng túng). - Không, không, có gì đâu,

Không có gì.

Roxane (tò mò). - Cứ nói ra xem nào. Cậu đang nghĩ gì, nghĩ là anh ta lừa dối tớ chứ gì?

Daphné (càng lúng túng). - Tớ nói vậy à? Ôi không, tớ có nói thế đâu, hoặc là tớ nói nhịu đấy... Này, ý tớ có định nói thế đâu, phải không Déborah?

Tôi (chẳng hiểu mô tê gì sất). - Nếu cậu đã nói vậy thì chắc là không rồi.

Roxane bắt đầu bồn chồn vặn xoắn một sợi chỉ nhỏ trên ống tay áo pull vải cachemire, lông mày cau lại nhưng trán vẫn phẳng lì do những mũi tiêm Botox. (Thôi xong rồi, chuyện này đã vượt ngưỡng chịu đựng của Roxane: cô nàng cảm thấy mếch lòng.)

- Rõ ràng là trong mắt mọi người, bất cứ ai cũng có khả năng phiêu lưu tình ái trừ tớ ra, có đúng vậy không?

- Phù... làm gì có chuyện ấy, đừng nhìn nhận mọi việc như vậy chứ nàng, cậu cứ chuyện bé xé ra to, Daphné xoa dịu nhưng chẳng ích gì.

- Được, Roxane bực bội thốt lên. Tớ hiểu rồi. Được lắm.

Daphné đứng dậy ra ngồi ở bàn phòng khách, gãi gãi gáy vẻ không được tự nhiên, trong khi tôi cố gắng đùa với Roxane bằng giọng "nhưng cái nàng Daphné này ngốc nghếch lắm mà" vẻ đồng lõa. Cô nàng nói hớ đặt ly nước ép trái cây vừa nhấp môi xuống rồi như chợt nhớ ra điều gì, lại đứng phắt dậy mở cánh tủ com mốt ngay cạnh chỗ mình ngồi. Khi quay ra, cô nàng cầm trong tay một hộp sô cô la nhân mứt quả hạnh rồi đặt cạnh ly nước quả. Cô nàng mở hộp bốc lấy một viên rồi đưa lên miệng.

Roxane và tôi lặng đi nhìn cô nàng với dòng chữ phát quang rành rành trên trán "thế còn chế độ kiêng khem của cậu?". Cô nàng cao giọng đáp:

- Tớ đang cho con bú cơ mà. Tớ có thể.

Thưởng thức viên kẹo tan với vẻ mặt nhăn lại ngây ngất, cô nàng khoát tay mời chúng tôi đến nhập bọn. Không chút chần chừ, chúng tôi xúm lại quanh bàn rồi hau háu bốc kẹo trong cái hộp cô nàng đang chìa ra, bất giác nhớ lại cái thời xa xưa khi mình cũng đang trong thời gian cho con bú.

Tôi (miệng đầy kẹo). - On á à on...

Roxane (khoái trá hít hà mùi thơm của sô cô la trước khi ngấu nghiến nuốt chửng). - Tớ đã kể với các cậu là ngày xưa tớ từng hẹn hò với... hự (thiếu chút nữa thì cô nàng mắc nghẹn)... Chàng ta tên gì ấy nhỉ, cái gã góp mặt trong xê ri phim nói về các bệnh nhân ấy... À mà, các cậu biết đấy thôi. george...

Daphné. - Clooney?!

Roxane (đang nuốt). - Phải rồi, đúng thế đấy. Chính gã.

Chúng tôi ngừng nhai một lượt.

Một tay tôi vỗ nhẹ lên cổ tay kia (bàn tay phải tôi đang cầm một miếng sô cô la) thay cho tràng vỗ tay khâm phục. Roxane liếc nhìn Daphné đầy tự mãn, lần này thì Daphné đã hiểu ra và càng nhấn mạnh vẻ mặt bị choáng ngợp của mình.

- Tớ dám chắc rằng nếu có số điện thoại mới của cậu và có việc ghé qua Paris, chàng sẽ năn nỉ để cậu hẹn hò lần nữa cùng chàng, tôi nói với vẻ kích động. (Tôi làm thế không quá chối chứ nhỉ?)

Daphné bèn thốt lên:

- Này, tớ có một ý! Rồi cô nàng đứng dậy lao ra phòng ngoài.

Tôi giậm chân:

- Ôi không! Cậu không định cho bọn tớ nghe lại mấy cái đĩa than 33 vòng của Marie-Paule Belle hay annie Cordy đấy chứ...

- Không, tớ có thứ này hay hơn kia! cô nàng đáp vọng ra.

Cô nàng trở lại với một túi đựng vô số nhang và cả lô nến ngắn màu vàng nhạt. Những que nhang được thắp lên và đặt trên bàn phòng khách chẳng mấy chốc đã tỏa ra những đụn khói dài màu trắng sữa.

Trong khi Roxane và tôi tiếp tục tôn vinh tuyến sữa bằng những vốc to kẹo sô cô la ngon tuyệt, Daphné bày nến thơm ra khắp phòng. Rồi cô nàng chuyển lọ hoa và điện thoại bàn đang chễm chệ trên chiếc bàn một chân xuống đất, kéo bàn ra giữa phòng khách.

Cô nàng chen ngang giữa lúc chúng tôi đang liếm các ngón tay, ra hiệu chúng tôi dịch ghế gần lại chiếc bàn một chân. Chúng tôi làm theo dù chưa hiểu nguyên do, cô nàng lại còn tắt hết đèn đóm nữa chứ.

Không khí lập tức trở nên huyền bí. Thậm chí còn đáng sợ nữa.

Tôi. - Cậu biết đấy, nếu cậu cảm thấy cần chợp mắt một chút thì bọn tớ sẽ ra về, cậu lên giường ngủ luôn đến sáng mai cũng được...

Daphné (hài lòng). - Các nàng ạ, không gì khác ngoài một buổi thuận thông linh thế này có thể tìm ra câu trả lời cho mọi câu hỏi của chúng ta!

Tôi đứng phắt dậy vì cảm thấy bất an:

- Thế nào kia? Ôi không, ôi không không, xin lỗi nhé, nhưng không.

Roxane (phấn khích). - nhưng có chứ, ý tưởng này thú vị mà! Tại sao lại "không"?

Tôi. - Tớ không thể làm vậy, là do... ơ... đạo của tớ cấm chuyện đó.

Roxane cầm tay kéo tôi ngồi xuống:

- Gì kia, tôn giáo của cậu cấm cậu là kẻ nhát gan sao? Thôi nào, lại đâây...

Tôi miễn cưỡng di chuyển lại gần cái bàn nhỏ, không quên than vãn chuyện hai cô nhóc tinh quái đó sẽ khiến mành rèm bắt lửa với những trò nghịch dại này. Tôi vẫn khăng khăng với lý lẽ cuối cùng "có phải bất hạnh không khi gần bốn mươi tuổi đầu (bảy năm nữa thôi) rồi mà còn phải tham gia vào những trò ngu dại thế này", nhưng không thể khiến hai cô nàng đổi ý. V ì họ còn thúc giục tôi bằng câu "Ôi thôi nàooo" khiến cho ai nấy trông vào đều nhầm tưởng tôi đang phá hoại bầu không khí chung, tôi đành thở dài và miễn cưỡng làm theo những chỉ dẫn của Daphné.

Giống như hai cô nàng ấy, tôi xòe rộng hai lòng bàn tay để khẽ chạm vào lớp gỗ mặt bàn phía trước. Rồi tôi nhắm mắt, tự trách mình vì đã không đi thể hiện liên tiếp những cú strike và giành chiến thắng oanh liệt trước Henri trước một công chúng kích động sẽ hô vang tên tôi sau mỗi trận thắng. Phù, không, dù thế nào thì tôi cũng không bao giờ có thể đánh bại anh trong môn đó. Ngay khi tôi lấy đà để ném một quả bun, anh liền đứng áp sát sau lưng tôi và thì thầm vào tai tôi tên của một trong những người yêu cũ của anh. Và tôi ném trượt ra ngoài. Mánh đó lần nào cũng phát huy tác dụng.

Tôi chỉ là một người đàn bà yếu đuối.

Daphné (tập trung, nói bằng giọng trầm ấm). - Bớ hôôồn, người có ở đó khôôôông?

Tôi (mở to mắt kinh hãi). - Hồn gì? Hồn nào? Ô hay, phải nói rõ ra chứ! Đừng có gọi lung ta lung tung đấy!

Daphné. - Ái chaaaà... Nhất trí. Đọc thử niên giám của thế giới bên kia xem nào.

Roxane. - Hình như dì tớ có căn đồng cốt đấy. Thế nếu mình liên lạc với dì ấy thì sao?

Daphné. - Tuyệt quá! Dì ấy mất lâu chưa?

Roxane. - À không, dì ấy đã mất đâu, chỉ già lụ khụ thôi.

Daphné. - Cậu đã nghe nói đến điện thoại chưa hả cô ngốc?

Roxane. - nhưng dì ấy bị lãng tai! Dì ấy chẳng nghe thấy gì đâu!

Tôi. - Tớ có một ý thế này! nếu cậu liên hệ với một ông già hiền từ vô hại... tớ không biết nữa, Merlin hay phù thủy xứ Oz...

Daphné. - Hoặc ông già noel. Được rồi, làm ơn im miệng, nhắm mắt và mở các luân xa của hai cậu ra, chúng ta tiến hành thôi.

Chúng tôi lại đặt tay vào vị trí.

- Bớ hôôồn... ơ... hiền từ, người có ở đó khôôông? Chiếc bàn một chân bắt đầu hơi lung lay.

Tôi (hoảng hốt). - gì thế?! Cái gì thế?!

Daphné (thì thào, mắt vẫn nhắm nghiền). - Suỵt, chắc chắn là Léonard de Vinci vừa hiển linh đấy. Tớ hiểu ông ấy lắm mà. Trước GIỜ chúng tớ vẫn duy trì kết nối tâm linh.

Tôi. - Cậu giỡn mặt tớ hay sao thế?

Daphné (mắt vẫn nhắm nghiền, nói khẽ). - Không, không, tớ cam đoan với cậu, ông ấy thường xuyên ghé thăm tớ mà. Này, nhìn nhé (với một giọng trầm khàn): Bớ hôôồn, người có phải là Léonard bạn tôi không?

Cái bàn bỗng rung khẽ trong khi tay chúng tôi chỉ chạm hờ vào nó.

Roxane (kích động). - này, chuyện cậu kể đáng tin đấy chứ!! nếu cậu thử liên hệ... ờ... Elvis thì sao?

Daphné. - Không, được ưa chuộng quá. Ông ấy sẽ không bao giờ trả lời đâu.

Roxane. - Vậy thì... ờ... hượm đã, tớ đang tìm một người nào đó đẹp trai... ờ...

Daphné. - Không muốn làm cậu thất vọng đâu, nhưng trong tình cảnh hiện tại của các ông ấy thì chuyện đó không còn thực sự quan trọng nữa rồi...

Tôi đứng lên và đắc thắng giơ lên một đồng xu hai euro.

Tôi. - Ahaaaaa!!

Daphné. - *Damned.* Tớ nhầm.

Hơn hớn hãnh diện với nụ cười ngoác miệng, tôi ngồi xổm xuống cạnh cái bàn đang lung lay để nhét đồng xu xuống dưới chân bàn cập kênh vì hơi bị hụt. Rồi tôi cố lay chuyển cái bàn, GIỜ thì nó đã hoàn toàn bất động.

Tôi. - Thế đó, nàng mập của tớ, nếu nghĩ là có thể gài bẫy một fan cuồng của Conan Doyle thì cậu đã chọn phải công việc khó khăn nhất trần đời rồi đấy.

Daphné. - OK, tớ công nhận là quả thật cậu đã nhớ được một hai mánh từ sách của các thành viên Castor Junior[26]. Vậy còn những giấc chiêm bao, cậu có tin những giấc chiêm bao không?

Roxane. - Tớ thì tớ tin.

Daphné. - Tin vào những giấc chiêm bao ấy hả? Roxane. - Không phải những giấc chiêm bao, mà là... vào thuật tâm linh kia. Sự hóa kiếp, các linh hồn, giới phù thủy, tất cả những thứ đó.

Daphné. - Tớ cũng tin vào giới phù thủy. Vả lại tớ từng có mối thâm giao với một phù thủy ngày còn ở cữ. Nếu cậu muốn tớ sẽ thu xếp cho cậu một cuộc gặp.

Roxane chỉnh lại ghế và ngồi lại thật ngay ngắn. Đầu nghiêng nghiêng, cô nàng trợn đôi mắt to dày cộp mascara chẳng khác nào hai con ốc nhồi:

- Nào... tới đây. Làm ơn đi. Tớ khoái ý tưởng này lắm.

Daphné và tôi liếc nhau bằng ánh mắt đầy ngụ ý "tội nghiệp, cô nàng thậm chí còn không thể lừa dối chồng mặc cho bao vất vả gian nan như thế", rồi chúng tôi ngồi xuống, nhìn cô nàng và mỉm cười đầy thương cảm.

Daphné. - Tốt lắm. Giờ thì không đùa cợt nữa nhé. Tôi. - OK, tớ sẵn sàng rồi đây.

Roxane. - Tớ cũng vậy.

Bầu không khí đột nhiên giống với thời điểm vài giây trước khi phóng một tên lửa vũ trụ. Ngay cả khi, nói một cách trí tuệ, chúng tôi đang ở trong quỹ đạo rồi.

Daphné (với giọng ồm ồm mà cô nàng nghĩ là gây được ấn tượng). - Bớ hôôồn, người có ở đó khôôông? (Im lặng.) Nếu đang ở đóóóó, hãy gõ một tiếng.

Im lặng kéo dài.

Từ cổ họng Roxane phát ra một âm thanh giống tiếng cười rúc rích cố kìm nén.

Về phần mình, tôi khó khăn lắm mới làm chủ được các cơ mặt đang rung bần bật và có nguy cơ vỡ òa thành một tràng cười vang dội chỉ trong chốc lát. Cần nhất là tôi và cô nàng không được nhìn nhau, bằng không chúng tôi sẽ cười phá lên mất.

Bỗng nhiên vang lên một tiếng gõ nhẹ đâu đó. Tôi nhảy dựng lên:

- Cái gì thế?

Daphné nhìn chúng tôi, bình thản:

- Roxane phải không? Cậu đã thúc đầu gối dưới gầm bàn?

Roxane nhìn hai chúng tôi hết người này đến người kia rồi cười khẩy:

- OK, tớ hiểu rồi, tối nay lũ chúng mình tha hồ giỡn chơi. Như thế hợp với tớ đấy!

Chúng tôi lại thoải mái ngồi vào vị trí. Lần này, tôi không nhắm tịt mắt nữa mà theo dõi hai nàng linh cẩu để vạch mặt nàng nào gây ồn nhất.

Daphné nhắc lại câu hỏi, và sau khoảng một phút, chúng tôi lại nghe thấy tiếng gõ.

Đến mức này thì chuyện đã không còn buồn cười như trước. Tôi là người đầu tiên mất kiên nhẫn.

- Được rồi, Daphné, cậu vô duyên quá thể! Đã thống nhất là không đùa nữa cơ mà!

Daphné nổi cáu:

- Ơ kìa, thôi cái kiểu đó đi! Thề với cậu là lần này không phải tớ!

- Ừa, cái kiểu...

- Déborah, thề với cậu là tớ đã thôi không đùa nữa rồi! Tin tớ đi! này, tớ sẽ làm một điều chưa từng làm trong đời: tớ thề trên đầu chàng phi công trẻ nhà tớ. Giờ thì cậu tin rồi chứ?

Daphné không bao giờ đùa với đầu chàng phi công trẻ nhà nàng. Nàng có vẻ thành thực.

Dẫu sao chúng tôi cũng quyết định lùi ghế ra sau, để chân chúng tôi không thể vô tình sượt qua chân bàn.

- Bớ hôôôồn... ờ... Người có đồng ý trả lời các câu hỏi của chúng tôi không? Nếu có, hãy gõ một nhịp.

Chẳng cần đợi lâu đã nghe vang lên tiếng gõ, to rõ hơn những lần trước.

Daphné vẫn kiên cường nhưng tay cô nàng đang nổi da gà.

Roxane (sốt ruột sốt gan). - Bớ hồn, có phải Nicolas đang lừa dối tôi không? Nếu đúng, hãy gõ một tiếng.

Một phút dài dằng dặc trôi đi trong không gian tĩnh lặng ngột ngạt.

Thế rồi chúng tôi nghe vang lên một tiếng "boong".

Một tiếng duy nhất.

Tột đỉnh kinh hoàng. Roxane đứng phắt dậy:

- Thôi nào các nàng, đùa thế đủ rồi đấy. Chuyện chẳng có gì vui cả, tớ lượn đây.

Tôi giữ Roxane lại, ấn cô nàng ngồi vào chỗ cũ, cảm động bởi một linh hồn lý tính đến mức gần như phi thường.

- Nghe này, dĩ nhiên là có sự lý giải hợp logic cho toàn bộ chuyện này. Có lẽ máy giặt bên nhà hàng xóm đang trục trặc động cơ và phát ra một tiếng động mà chúng ta hiểu như câu trả lời. Daphné nhỉ, có thể là như vậy phải không?

Daphné suy nghĩ. Rồi cô nàng đứng phắt dậy.

- Cậu đi đâu thế? tôi lên tiếng.

- Kiểm tra khắp nhà. Nhiều khả năng Gaétan về sớm và trêu bọn mình một mẻ cũng nên.

Tôi không đề nghị đi cùng Daphné vì còn đang mải trấn an Roxane trong lúc

nép mình vào cô nàng. Sau nhiều phút dài như cả thế kỷ, Daphné quay trở lại. Cô nàng đưa ra phán quyết: đã lục soát khắp nơi nhưng căn hộ trống không, chỉ có ba chúng tôi mà thôi.

Không khí trở nên ngột ngạt, nhất là với thứ ánh sáng chập chờn tỏa ra từ những ngọn nến đang thoang thoảng hương va ni tổng hợp. Để biết rõ đầu đuôi ngọn ngành, cô nàng quyết định dẫu sao cũng phải gọi điện thoại tới số cố định của bố mẹ chồng để gặp chồng cho bằng được.

Đích thân chồng Daphné nhấc máy. Đúng là anh đang ở nhà bố mẹ đẻ. Anh chàng còn tranh thủ báo cho Daphné biết là mình quên không đổ xăng đầy bình như đã hứa với vợ và nhắc vợ phải chú ý đổ xăng ngay. Nhưng Daphné mải băn khoăn đến mức không thèm giận dỗi với sơ suất của chồng. Cô nàng gác máy vẻ lo âu.

- Chúng ta làm gì bây giờ?

Roxane ngẩng lên, buột miệng:

- Ngay lúc này, tớ đang băn khoăn không biết nên ly dị hay gọi tổng đài SOS Trừ tà. Vậy nên trước khi đưa ra bất cứ quyết định nào, cho phép tớ kiểm tra tính xác thực của thông tin đã nhé.

Chúng tôi quay trở lại chỗ ngồi trong tâm trạng không mấy tin tưởng. Tôi lôi điện thoại di động ra, định bụng sẽ gọi một cuộc chớp nhoáng cho Henri để điều anh tới đón tôi sớm chừng nào hay chừng ấy, nhưng di động của anh không liên lạc được. Hẳn là anh không bật máy. Tôi hít một hơi thật sâu, rồi chúng tôi run rẩy chìa tay ra.

Roxane mở màn:

- Bớ hồn, nếu thật là hồn ở đó, hãy cho biết tôi có mấy đứa con?

Im lặng. Rồi năm tiếng gõ khẽ vang lên trong không trung, nghe như tiếng chiếc đồng hồ treo tường của một trang viên bị ma ám điểm mười hai giờ đêm.

Được rồi, thế này thì không thể là tiếng máy giặt được. Hoặc giả cái máy giặt này đang chạy chế độ vắt, nhưng là chế độ vắt siêu nhanh, chỉ năm nhịp.

Nên nhớ, với công nghệ hiện hành thì chuyện này hoàn toàn có thể xảy ra, tôi dám chắc. Lạc quan hơn nữa, thậm chí ta có thể hình dung đó là người hàng xóm tầng dưới đang thúc cán chổi lên trần nhà vì chúng tôi làm ồn nãy giờ. Không, toàn bộ chuyện này nghe không đáng tin lắm nhỉ? Ngay cả tôi cũng không hề tin.

Bỗng nhiên, một khung ảnh nhỏ đang treo trên tường hành lang dẫn vào phòng khách rơi xuống vỡ tan khiến cả lũ chúng tôi nhảy dựng lên gào rú ầm ĩ.

Trong những hoàn cảnh khác, phản xạ đầu tiên của tôi sẽ là đi tìm một cái chổi rồi quét dọn giúp chủ nhà, để không ai giẫm phải mảnh kính vỡ. Nhưng kỳ lạ thay, tôi còn không thể rời khỏi chỗ ngồi.

Daphné cũng không đứng dậy. Mặt mày tái nhợt nhưng cô nàng vẫn đủ sức đặt ra câu hỏi cuối cùng. Tôi toan lao tới dùng yếm dãi của quý tử nhà Daphné để bịt miệng cô nàng nhưng cô nàng đã nhanh hơn một bước.

- Bơơớ hồn, ờ... rõ ràng người là một linh hồn nhân từ phải không? Nếu đúng, hãy gõ một tiếng.

Tiếp đó là một quãng dài im ắng, im ắng tới mức cô nàng toan hỏi lại.

Rồi một tiếng gõ vang lên. Chúng tôi hít thở. Roxane đang mở miệng định hỏi thêm thì bỗng khựng lại vì nghe thấy tiếng gõ thứ hai. Hai tiếng gõ. Chúng tôi không dám thở tiếp, máu đông đặc lại.

Mặt cắt không còn giọt máu và toàn thân như hóa đá, chúng tôi lần lượt buông tay nhau ra. Roxane toan đứng dậy, quyết tâm ra về hơn bao giờ hết. Nhưng ngay lúc ấy, tiếng cười điên dại vang lên khắp căn phòng. Một tiếng cười phát ra từ cõi hư vô khiến tóc tai lông lá (với những kẻ nào còn chưa tẩy lông chân) chúng tôi dựng đứng.

Bấy giờ hắn mới xuất đầu lộ diện.

Một dạng yêu ma, trăng trắng và mờ mờ ảo ảo, chậm rãi tiến về phía chúng tôi.

Chúng tôi nhảy dựng lên, bấu lấy tất cả những vai những lưng trong tầm với,

chúng tôi đồng loạt gào hét đến lủng phổi, hét chói lói đến mức cửa sổ pha lê nhà Daphné sẽ vỡ hết ráo, nhưng may thay, thực tế là nhà Daphné không có cửa sổ làm bằng chất liệu ấy.

Ngay lúc đó, tấm trải giường hạ xuống và từ phía sau hiện ra mái tóc bù xù của Régis, em trai Daphné.

Đang cười gập cả bụng. Nó đang ôm bụng cười không thành tiếng, tay chỉ thẳng vào lũ chúng tôi, mắt giàn giụa nước sau tràng cười man dại.

Chúng tôi vẫn chết sững thêm vài giây trước khi tim đập trở lại rồi xổ ra một tràng rủa sả, miệng rủa tay vớ được thứ gì là ném vào mặt nó thứ đó.

Nó xoay xở che chắn thân mình trong khi bà chị gái cầm hộp bánh pizza cũ nện nó thẳng tay mà không buồn quan tâm đến đám vụn bánh đang rơi rào rào theo từng cú đập.

Daphné (gào thét điên cuồng). - Sao lại thế được cơ chứ?! Tại sao?! Tại sao cậu lại chơi cái trò biến thái ấy hả?! Ban nãy cậu nấp ở đâu? Tôi đã tìm khắp nhà mà có thấy ai đâu!!

Régis. - Ái! Ái! Dừng tay, đừng có nhằm vào đầu người ta chứ! Tôi núp dưới giường chị mà! Ái uiiiii!

Tôi toan tiến lên một bước để ngăn Daphné đang bị chạm nọc không gây thương tích cho em trai.

Ồ, mà rốt cuộc lại không, tôi sẽ đợi thêm chút nữa. Vì Roxane đang bẻ quặt cánh tay Régis ra sau lưng. Thằng nhóc đần độn này đã khiến chúng tôi sợ xanh mắt một phen, đến nỗi tóc bạc rủ nhau mọc thêm hàng đống. Cơn tam bành của Daphné và chúng tôi nguôi ngoai khi một giọt máu nhỏ ra từ mũi của con ma nhà hát rởm. Régis, với cái mũi rịt tạm miếng bông được chị gái (bao dung độ lượng) dúi cho, đành phải kể cho chúng tôi nghe đầu đuôi câu chuyện.

Qua thông tin có được từ mẹ mình - người được Daphné gọi điện thông báo trước khi rời khỏi nhà, Régis cứ đinh ninh chị gái và anh rể sẽ vắng nhà cả tối. Cậu chàng liền dùng chìa khóa phụ để vào nhà chơi Playstation. Dàn game này lại được đặt trong phòng ngủ của hai vợ chồng Daphné.

Khi nghe thấy tiếng chúng tôi về sớm, với trình độ IQ của một cậu em trai trong gia đình, cậu chàng liền tắt đèn và núp dưới gầm giường để tạo bất ngờ cho cả bọn. Khi hiểu ra chúng tôi chuẩn bị làm gì, cậu chàng đã quyết định đùa một chút bằng cách gõ xuống sàn gỗ phòng ngủ.

Roxane. - Nhưng... vụ khung ảnh rơi xuống cũng là do cậu bày trò sao?

Régis (vô cùng hãnh diện, trong bộ dạng mũi vẫn đang rịt bông). - Vầng!

Tôi. - Cậu làm thế nào vậy? Cậu có bén mảng vào phòng khách này đâu, nếu không kiểu gì chúng tôi chẳng nhìn thấy cậu.

Régis. - Em nấp trong hành lang. Một sợi dây thun, một vé tàu điện ngầm gập tám, hàng GIỜ luyện tập ngắm bắn trong các tiết học, và mánh ấy đã thành công!

Daphné (cảm thấy cơn điên lại dâng lên). - Nhưng tại sao cậu lại bày ra cái trò đó hả thằng dở người?!

Régis (bỗng dưng nghiêm túc). - Tại sao em lại bày ra cái trò ấy hả? Chị muốn biết tại sao em lại bày ra cái trò ấy phải không?

Daphné (phun cả mưa xuân cách bản mặt Régis hai centimet từ phía trên). - Ừ đấy!

Régis. - Chị còn nhớ hồi hai đứa còn bé và vẫn sống chung với bố mẹ không?

Daphné. - Có nhớ, thì sao nào?!

Régis. - Chị có nhớ cái lần em mặc quần đùi lê la gần tràng kỷ không? Cái lần chị tuồn vào dưới mông em cái gối cắm kim khâu mẹ thường cất trong hộp kim chỉ ấy, trong khi em thì đang đà ngồi xệp xuống? Vậy thì cứ hỏi đi, những vết sẹo ở mông em đây sẽ trả lời cho chị...

10. Cặp đôi, đó là cánh tay thép xỏ chiếc găng tình yêu

Hãy áp tay vào mặt chảo nóng một phút, bạn sẽ ngỡ đã qua một GIỜ. Hãy ngồi cạnh một thiếu nữ xinh đẹp một GIỜ, bạn sẽ ngỡ mới qua một phút. Tính tương đối chính là vậy.

Albert EINSTEIN.

Henri không khen ngợi Régis, thậm chí là không hề.

Chỉ tại những trò đùa ngớ ngẩn của Régis mà từ nay trở đi, anh phải chia sẻ mọi buổi đêm với một mẩu băng dính-người bám nhằng nhẵng không rời. Thứ đó hẳn sẽ là một sự chung đụng xác thịt dần hiện ra như chiếc ba lô nặng trịch ghép vào cột sống của anh, toàn bộ chuyện này bắt đầu đè nặng lên anh (theo cả nghĩa bóng lẫn nghĩa đen). Vậy nên anh không kiệm lời khi nói ra tất cả những điều tốt đẹp mà anh không nghĩ về lũ bạn gái của tôi cùng những buổi tối kỳ cục của họ.

Chính thế, đây là một trong những điều tôi thấy đặc biệt khó chịu ở anh. Cái cách anh quyết định điều gì là vui trong khi tỏ thái độ vô cùng thiên vị.

Thí dụ, ti vi vừa được bật lên trong phòng tôi đang ngồi, tôi đã buộc phải theo dõi xê ri phim truyền hình dở tệ phát vào đúng GIỜ đó (thực ra nói thế là sai, bởi tôi luôn ngóng đợi tập tiếp theo). Trái lại, người đàn ông thường tuyên bố mình ước mơ cuộc sống không ti vi lại có thể, không chút ngại ngần, bật lần lượt sáu đĩa DVD phim *Chiến tranh giữa các vì sao* mà anh đã xem đi xem lại hàng trăm lần. Tôi cứ mà liệu hồn nếu cả gan chế giễu hai tên khùng ăn mặc như thể mù màu đỏ và bốp chát với những thanh kiếm laser trong tay (tôi không rõ bóng đèn nê ông trong bếp nhà mình có phải một loại vũ khí nguy hiểm không), bởi anh liền giải thích cho tôi nghe đến hơi thở cuối cùng rằng tôi ngốc nghếch biết bao. Rằng *Chiến tranh giữa các vì sao* đề cập đến triết học, đến cuộc chiến trên quy mô toàn cầu của cái Thiện

chống lại cái Ác, đến những con người thuộc hàng nghìn chủng tộc khác nhau có thể cùng chung sống, blablabla... (Tôi vờ như lắng nghe anh nhưng trong đầu thì nhẩm lại danh sách những thứ cần mua và lên đường ngay khi anh nói xong.)

Tôi thì bản chất tử tế nên không cho phép mình chỉ trích hay hốt hoảng trước mức độ gây choáng trong những cuộc chuyện trò giữa họ với nhau (họ phải ba hoa về đám con gái, đám con gái hoặc đôi khi là về những cô tình nhân mỗi khi gặp nhau, lần nào cũng vậy).

Ấy thế mà tôi có thể phát hoảng lắm chứ. Nhưng không. Đôi khi anh cũng có nhu cầu gột rửa trí óc thoái triển của mình mà, để gột sạch những ý nghĩ đen tối. Thế thì tại sao tôi lại không có quyền làm vậy? Đúng là tôi đang có một câu trả lời, nhưng nó quá kinh khủng: bởi vì sự thể là như vậy.

Cặp đôi, đó là cánh tay thép xỏ chiếc găng tình yêu.

Để tạm hòa hoãn trong cuộc cãi cọ này, Henri rủ tôi chơi một ván bài uno nhưng tôi từ chối. Không còn thời gian mà lãng phí lãng nhách.

Chắc các bạn đã biết chơi bài uno, cái trò chơi bài trứ danh mà người chơi đua nhau đánh hết bài sao cho càng nhanh càng tốt ấy?

Thực ra, rốt cuộc tôi đã hiểu tại sao chơi với anh lúc nào tôi cũng thua.

Henri nắm được vô số kỹ thuật cho phép anh "thắng" mà không cần rút quân bài bất kỳ. Thật may mắn, tôi đã có thể vạch trần những thủ đoạn này qua các ván bài, và thậm chí có thể liệt kê ra vài mánh. Xem này:

- Henri rút từ những quân bài đang cầm trên tay ra một lá mà anh không định dùng rồi lén giấu dưới đùi. Điều này sẽ khiến bộ bài thiếu một lá. Rồi khi cần, anh vẫn có thể rút nó ra trong ván kế tiếp.

- Không bao GIỜ được để anh chia bài: anh sẽ tự chia cho mình bảy lá và chia cho tôi tám lá.

- Henri tự tin quăng xuống những lá 6 thay cho những lá 9 hoặc thậm chí những lá bài không giống nhau khi trò chơi đang diễn ra hết sức nhanh, và dĩ nhiên là tôi không nhận ra chuyện đó.

- Đôi khi anh thừa nhận mình chơi gian một chút, rồi anh nói: “Thôi được rồi, anh không đùa nữa.” Bấy giờ anh thu hết bài đã chia cho anh và tôi để xào rồi chia lại. Nhưng trên thực tế, anh làm vậy chỉ vì bài anh đang xấu sẵn.

- Anh quăng xuống hai lá bài kẹp díp thay vì một lá.

- Khi phải rút một lá bài, anh giơ tay về phía chồng bài phải rút, bàn tay đó đã nắm sẵn một lá trong bài của anh. Rồi anh vờ như rút một lá trong khi thực tế anh chẳng rút lá nào hết.

Giữa độ khéo bịp khi chơi bài poker và độ hoạt bát khi gài tôi trong trò uno, ta sẽ dễ dàng hiểu tại sao tôi không bao GIỜ cá cược với anh. Tệ nhất cũng chỉ đôi khi cố gắng gian lận giống anh để tìm cách gây ấn tượng.

Tất cả đều thức thời.

“Này anh ngốc? Có muốn chúng ta chơi... à quên...

‘Muốn em đè bẹp anh’ trong trò uno không? Muốn em cho anh một hình phạt, một trận đòn, một cái tát không?” Và đó, để khiến đối thủ của mình mất tập trung hơn nữa, tôi thường lượn qua trước mặt anh, vẻ hoàn toàn tin chắc vào thành công tất yếu của mình, rồi vừa hát lầm rầm vừa ngoáy mông: “That’s the way aha-aha I like it aha-aha...”.[27]

Buộc phải thừa nhận rằng, nhờ những phương pháp chơi gần như ảo thuật của mình, anh vẫn rất thường xuyên là người kết thúc ván chơi bằng cách hét váng lên ranh mãnh: “That’s the way aha-aha I like it aha-aha...”

Vậy nên tối nay, chúng tôi thà lời qua tiếng lại còn hơn chơi bài.

Tôi chỉ cần được lắng nghe đôi chút, nhưng đó là điều mà anh không biết cách làm nếu không cảm thấy buộc phải áp đặt cho tôi quan điểm của riêng anh. Vậy nên cuộc tranh luận ngày càng chuyển biến theo chiều hướng xấu. - Hôm qua em đã ngồi cà phê với Daphné, ôi trời, em không thể chịu nổi cô nàng nữa...

- Ôi đúng là đàn bà con gái, tất cả đều phiền phức quá đi. Bọn em toàn bực

bội với mấy cái tiểu tiết, suốt ngày phê phán mọi thứ, canh chừng và nói xấu lẫn nhau: "Cái cô ả đó đã mua đãi em một tách cà phê giá một euro rưỡi, trong khi em dù sao cũng đãi cô ta một ly cam ép năm euro rưỡi, đồ keo kiệt bẩn thỉu..."

- Em á?! Nhưng em chưa từng...

- ... Bọn em bủn xỉn, đạo đức giả, hay bắt bẻ và không ngừng hòn bấc ném đi hòn chì ném lại còn gì! Nhìn Sacha và anh xem, thậm chí nếu Sacha mắc khuyết điểm chăng nữa, thậm chí có những thứ ở cậu ta khiến anh tức giận, thế nhưng đó vẫn là bạn thân nhất của anh từ nhiều năm nay và anh gắn bó với cậu ấy. Trong mối quan hệ giữa hai bọn anh, anh có năm chục ngăn kéo khác nhau, mỗi ngăn dành cho một trạng thái cảm xúc...

- Khoan đã...

- ... Chắc chắn bọn anh cũng có lúc cãi vã, nhưng trong trường hợp đó, anh mở ngăn "cãi cọ" ra, khi nào kết thúc anh đóng nó lại và quên luôn. Còn em với các bạn em thì chỉ có hai ngăn kéo: "Bạn" và "con ngốc". Mỗi khi em có chuyện với một cô bạn, cô nàng sẽ bị chuyển thẳng sang ngăn "con ngốc" và không ra khỏi đó được nữa. Đàn bà con gái thật quá khó chịu...

- Đủ rồi đấy, em có thể nói được chưa? Daphné không thể ưa nổi anh, em không biết tại sao, cô nàng tin chắc rằng em đang lãng phí thời gian với anh, và chính vì thế nên...

- Đừng chơi với Daphné nữa, cô ả ngốc nghếch đó.

- A HA! EM BIẾT NGAY MÀ! Không phải vậy đâu, Daphné chưa bao GIỜ nói vậy, đó là một cái bẫẫẫy và anh đã sập bẫy rồi!

Cao giọng, chúng tôi tuôn ra vài lời trách móc, người này kết tội người kia là không hiểu cho mình, thế rồi nước mắt tôi dâng trào, và bắt đầu dỗi anh.

Điều tôi không chịu được ở Henri (ý tôi là điều thứ hai), đó là anh có thể nhìn tôi bật khóc nức nở không chút phản ứng. Kỹ thuật của anh: chờ cho chuyện đó qua đi.

Jean-Louis ít ra cũng động lòng ngay và tới bên tôi an ủi, ngay cả khi làm

vậy là để sau đó lại tiếp tục cuộc cãi vã chính xác tại nơi chúng tôi đã bỏ dở. Tôi nghĩ chồng cũ của mình thích ôm ngang lưng người hóa sói và chứng kiến kẻ đó từ từ biến đổi từ ma sói gào thét thành người phụ nữ bị tổn thương trong vòng tay anh ta. Nhưng Henri không bất cẩn như vậy. Mắt anh chỉ mở to kinh hãi theo mức độ chói lói của giọng tôi và theo tốc độ nước mắt tuôn trào. Anh không còn biết phải làm gì, thấy khó chịu, quay hết sang phải rồi sang trái để xem có ai đó có thể giúp anh không (không, chẳng ai hết), rồi chọn giải pháp thoải mái nhất cho anh (và ít nguy hiểm nhất): anh bình tĩnh nhìn tôi và chờ cho tới khi tôi bình thường trở lại.

Vậy nên tôi đã tìm ra một kỹ thuật khác. Mỗi khi cãi cọ với anh, tôi lượn ra ngoài. Tôi xỏ giày thể thao, lấy túi xách và rời khỏi nhà. Tôi biết anh không chịu được cảnh không biết tôi đang ở đâu, chuyện đó khiến anh phát khùng. Thường thì trong lúc tôi mặc thêm áo khoác anh đã đuổi kịp rồi. Đến lúc đó, tôi dù sao cũng diễn một màn khóc lóc ngắn lấy lệ, chúng tôi tranh luận, rồi chúng tôi giảng hòa. Đẳng cấp. Đôi khi, anh không đủ nhanh để giữ tôi lại, hoặc giả tôi quá căng thẳng và tôi bước qua ngưỡng cửa. Để đi đâu? Không quan trọng, tôi bước đi trên phố, tôi vào một hiệu sách, tôi đứng trước quầy kính bày hàng. Thực ra, tôi phát bực với việc đi bộ một mình như một con ngốc, nhưng tôi vui sướng với ý nghĩ anh đang lo lắng vì không biết tôi đang ở đâu (và nhất là với ai...).

Tôi thường có những cơn hoang tưởng ngắn ngủi khi hình dung rằng mình sẽ bị thương hoặc gì đó tương tự, rồi anh sẽ tới bệnh viện đón tôi, phát điên vì lo sợ và van xin tôi hãy tha lỗi cho anh vì đã cư xử ngu ngốc như vậy, và chính vì thế, nếu tôi đã đang thổn thức sẵn thì điều mắt thấy tai nghe này lại khiến tôi òa lên nức nở. Đến cuối ngày, tôi đã đi bộ nhiều đến mức hai chân sưng vù. Nhưng ít ra tôi đã cho anh một bài học bổ ích.

Ngồi trên sân hiên một quán bia cách nhà vài mét, tôi vừa uống một chai nước khoáng Evian vừa điểm lại tình hình. Nếu tôi có thể nói nốt câu, chúng tôi sẽ không ra nông nỗi này. Tôi chỉ muốn nói với anh rằng tôi không thể chịu thêm nữa cái cách Daphné đến muộn thành hệ thống như vậy. Đó là một thói gàn dở cô nàng đã duy trì từ nhiều năm nay, bắt tất cả mọi người phải chờ đợi. Không quá lâu, chỉ đủ để người có hẹn với cô nàng cảm thấy cô nàng còn nhiều việc phải làm hơn là tới gặp họ. Và tôi vốn là người lúc nào cũng đến trước hẹn, nên chuyện đó khiến tôi phật ý. Nhưng vì đó là một cô nàng có đầy những phẩm chất tốt đẹp khác nên tôi cố chịu đựng. Vả lại chuyện cũng chỉ dừng lại ở đây, không có gì nghiêm trọng hơn. Không như

cô hàng xóm Brigitte của tôi, Brigitte chấp nhận chung sống với người chồng không ngừng quát mắng cô ấy và giải thích với tôi mỗi khi gặp mặt rằng cô ấy biết thực ra hắn cần mình. Khi thiếu tự tin vào bản thân, người ta nghĩ bản thân tăng giá trị khi phản kháng những lời xúc phạm và sỉ nhục của kẻ khác. Người ta tự cho là mình vững vàng trong khi thực ra người ta cực kỳ yếu đuối vì đã không tống khứ kẻ kia. Những kẻ mạnh thì không bao giờ dung thứ cho điều đó.

Ơ... tôi vừa nói về chuyện gì thế nhỉ?

À phải rồi! Về Daphné. Cô bạn siêu hạng của tôi. Điện thoại di động của tôi đổ chuông.

A haaaa, hẳn là Henri gọi để xin lỗi và năn nỉ tôi về nhà đây mà. Tôi sẽ nhận cuộc gọi ở hồi chuông thứ ba, để không trở thành kẻ vồ lấy điện thoại như thể đang tuyệt vọng chờ đợi cuộc gọi của anh (ngay cả khi điều đó là đúng chăng nữa).

Chà, là Roxane gọi. Phù, cô nàng không có một cuộc sống riêng hay sao?

Tôi (mỉm cười vào điện thoại). - Chào nàng!

Roxane (giọng khàn). - Aaaa, cô nàng xinh đẹp! Tớ phải kể cho cậu nghe buổi đêm tồi tệ tớ vừa trải qua...

- Ôi, giọng cậu làm sao thế? Cậu ốm à?

- Ừ! Tớ lạnh thấu đến tận xương, tớ không chịu nổi nữa rôôôồi!

Tiếp đó là câu chuyện dài lê thê của Roxane, tôi mừng vì nó cho tôi một cái cớ để tiếp tục ngồi một mình trên sân hiên này. Điện thoại di động áp vào tai, tay lật qua tờ Voici, tôi đang có vẻ hết sức bận rộn.

- Thế là Nicolas hống hách tuyên bố là được, chúng ta sẽ không làm to chuyện việc cái mũi chảy nước, chính vì thế mà tớ buộc phải chăm lo công chuyện của mình như thể vẫn hoàn toàn khỏe mạnh. Mũi tớ đỏ lên vì phải hỉ quá nhiều đến mức tớ trông chẳng khác nào một anh hề ngực to tướng. Còn họng tớ rát đến muốn quát bọn trẻ mà lại chỉ nói được thều thào.

Tôi (đang mải đọc mục "ai ngủ với ai"). - Chà chà...

Roxane. - Khó khăn lắm tớ mới thở được, khi hai hốc mũi không chảy nước, chúng sung huyết đến nỗi tớ chỉ còn sống sót được nhờ thở qua miệng. Tớ chỉ còn có thể lê lết bằng chút sức tàn và bỏ lại sau lưng lượng khăn Kleenex đã dùng tương đương tổng sản phẩm quốc nội của Mê xi cô. Nghe này, tớ đang bị mất nước nghiêm trọng qua đường mũi. Tuy nhiên, nếu Nicolas có đôi lần để mắt đến tớ thì cũng chỉ là để kiểm tra xem tớ đã ở khoảng cách đủ xa để khỏi lây cúm cho lão ấy hay không thôi. Nhưng như thế cũng chẳng có gì nghiêm trọng, tớ đã trải qua nhiều tình huống tệ hại hơn ấy chứ...

Tôi (cười thầm trong bụng, đang xem một bức ảnh chụp cận cảnh đám mỡ sần của một cô ả dẫn chương trình mà tôi không ưa chút nào). - Cô nàng tội nghiệp...

Roxane. - Chẳng hạn một đợt đau dạ dày. Một cơn đau dạ dày, kèm theo tiêu chảy và nôn mửa, thật kinh khủng. Nhưng tung hứng giữa dạ dày của tớ với dạ dày của Cerise khi chồng đang đi công tác và người giúp việc xin nghỉ hết lượt thì thật là quá đáng. Cậu nhớ lại đi, cách đây hai tháng: tớ nôn vào bồn cầu, rồi khẩn trương đi rửa mặt và tay trước khi lao vào phòng con bé con nhà tớ để một tay lau dọn bãi nôn con bé vừa sản xuất trên sàn, tay kia cởi bộ đồ ngủ vấy bẩn của nó trong cảnh lờ mờ tranh sáng tranh tối vì không muốn đánh thức đứa sinh đôi đang ngủ. Vừa xong thì lại phải quay vào toa lét để nôn lần nữa...

Trong khi cô nàng nói thì tôi, điện thoại vẫn áp trên tai, mở túi xách lấy ra tai nghe blutooth gài lên tai. Đây là một kỳ quan nhỏ xíu hoạt động không dây. Tóc tôi đang để xõa nên hoàn toàn che khuất nó. Điểm bất tiện của món đồ vật này là ở chỗ khi tôi trả lời người đối thoại cùng, vì không ai nhìn thấy tai nghe nên tôi có dáng vẻ của một mụ điên đang lảm nhảm một mình. Nhưng Roxane rất sành điệu nên tôi vẫn dùng tạm cái này trước khi có thể bỏ tiền tậu một cái khác. giữa chúng tôi với nhau thì điều này khá tiện cho tôi.

Roxane. - Dẫn con bé đi tắm qua, mặc cho nó bộ pyjama mới, ru nó ngủ lại, lao vào toa lét với lòng ruột quặn thắt, rồi lại trở ra chạy đi rửa tay, rồi lại dẫn con bé đi tắm lần nữa vì nó lại bắt đầu nôn và người ngợm còn bẩn hơn trước. Cả thảy bốn lần liên tiếp. Rốt cuộc tớ phải mặc váy đi ngủ vì chẳng còn pyjama sạch nữa. Đến năm giờ sáng tớ mới có thể gục xuống giường, kiệt sức và trống rỗng, tự chúc mừng bản thân vì đã không đánh thức bốn

đứa nhóc. Vậy nên khi Nicolas chỉ mới đau họng, đã không thể đứng dậy, rên rỉ vờ như sắp chết, khi bà mẹ già của lão không ngừng gọi điện cho con trai như thể lão đang bị giam ở chỗ phiến quân Taliban, không được chăm sóc và cho ăn uống, thì cứ cho phép tớ rụng rời chân tay nhé. Vì tớ không còn là một đứa nhóc nữa, tớ đã đề nghị lão dùng thuốc đạn để thông đường hô hấp. Thế rồi cậu biết sao không? Ngay cả khi lão mắc dịch hạch và đó là cách duy nhất để cứu sống lão, ngay cả khi dùng thuốc đó lão sẽ trẻ mãi không già hoặc giành được cả gia tài của Bill Gates: thà chết còn hơn. Ai động được vào mông lão phải chấp nhận gãy tay trước đã. Cậu có gặp phải cảnh ngộ đó ở nhà không?

Tôi (đang đọc mục chiêm tinh). - Chà chà...

Một giọng (ngay gần tai tôi). - Song ngư: hôm nay là ngày may mắn của bạn...

Tôi ngước nhìn lên và phải nheo mắt nhiều lần liền, ánh mặt trời lấp lóa đã che khuất gương mặt của người vừa nói với tôi. Người đàn ông vừa cất giọng ấy cầm lấy một cái ghế rồi tới ngồi chung bàn với tôi hết sức tự nhiên. Tôi vẫn há hốc miệng, hai bàn tay đơ ra trên cuốn tạp chí.

Roxane. - Ai vừa nói thế?

Tôi nhìn sang phải rồi sang trái, để xem liệu mình có bị ảo giác không. Nhưng không, đó đúng là hắn. Đang nhìn tôi bằng ánh mắt vừa mỉa mai vừa hài lòng khi thấy tôi ngạc nhiên đến thế. Tôi đang cố nhận thức và kìm nén biểu cảm kinh ngạc nhưng tôi tin là chuyện đó sẽ diễn ra suôn sẻ hơn nếu tôi tự tát nhẹ hai cái vào má. Nhanh nào, tổng quát bề ngoài của tôi: quần jean, áo sơ mi xấu xí, ôi không... Nhưng thật may là tôi đã trang điểm (yes!).

Tôi phá lên cười bồn chồn.

- Fabien... Nhưng... Anh làm gì ở đây vậy?

Bên tai tôi, một giọng không còn khàn chút nào nữa đang khoan thủng màng nhĩ:

- Gì kia, Fabien sao?! Đúng hắn không? A ha con khốn, cậu đang ngạc nhiênnnnn!!

Trông rất bảnh trong bộ com lê màu xám được cắt may chuẩn không chê vào đâu được, hắn đáp rằng hắn đang lái xe và dừng trước đèn đỏ thì nhìn thấy tôi. Hắn đã lập tức đỗ xe vào chỗ dành riêng cho xe giao hàng rồi tới gặp tôi. Chuyện này lẽ ra phải hết sức lãng mạn nếu như tôi không dửng dưng đến thế. Fabien quay lại để gọi phục vụ bàn.

- Em uống gì đó nhé?

Tôi chỉ cho hắn thấy chai nước khoáng uống dở.

- Không ạ, thế này ổn rồi, cảm ơn anh.

Roxane. - Ừa, cậu nên bắt hắn gọi một chai sâm banh có niên hiệu loại siêu đắt để ăn mừng hội ngộ chứ, cái tên cục cằn đó...

Người đàn ông đeo tạp dề tiến lại gần, tên cục cằn quay sang phía anh ta và gọi hai ly vang sủi. Không phải tôi vừa nói với hắn là "không, cảm ơn" đấy sao? Mặc xác, tôi sẽ không động đến ly vang đó.

Fabien, cái gã khiến tôi cuồng si trước khi gặp Henri, đang nhìn tôi khao khát. Tiếc thay, những gã quyến rũ theo phong cách aldo Maccione không khiến tôi bận tâm.

Tôi đã nói rõ về cách cư xử như một con mọt ẩm của hắn lần cuối cùng chúng tôi gặp nhau chưa nhỉ? Chưa hả? Chuyện đó cũng là bình thường thôi. Thực ra, hắn đã cư xử như một đàn mọt ẩm. Vả lại, hình như tôi đã dỗi hắn. Chẳng phải tôi đã quyết định không nói chuyện với hắn nữa hay sao? Có chứ, phải không nhỉ? Đã vậy thì tôi sẽ nói cho hắn biết điều ấy.

Fabien (tử tế). - Trông em có vẻ vẫn khỏe...

Tôi (hít một hơi thật sâu trước khi nao núng). - Cảm ơn anh.

Fabien (còn tử tế hơn nữa). - Không, đúng thế mà, anh rất thích kiểu tóc này của em... Hợp với em vô cùng.

Tôi (vuốt tóc). - Ồ? Thế ạ? À à... ơ, tóc em chỉ dài thêm thôi mà.

Fabien (“quá sức” tử tế). - Thế nào? Em ra sao rồi? Em đã gặp được ai vừa ý chưa?

Roxane. - ÚI CHÀ! Đã đến lúc trả thù rồi đấy! Hãy trả lời hắn với vẻ thật hờ hững nhé! Như thể mỗi tuần cậu gặp những người tình cũ rất nhiều lần và bọn họ đều đặt ra cho cậu cùng câu hỏi đó nhé.

Tôi mỉm cười với Roxane (nghĩa là chẳng với ai cả), tay mân mê ly nước và tóc, chỉ lo hắn phát hiện ra tai nghe đang gài bên tai mình. Tôi dùng các đầu ngón tay chạm nhẹ vào tai nghe rồi kéo vài lọn tóc ra trước vò nhẹ cho bông lên.

Tôi. - Vââââng... Vâng, dĩ nhiên rồi, em đã gặp ai đó ưng ý chứ. Một người đàn ông tuyệt vời. Bọn em sắp kết hôn.

Roxane. - Gì kiiiiia?! Và bây GIỜ tớ mới được biết sao, con khốn? Làm sao cậu có thể giấu tớ một chuyện như vậy chứ? Cứ khăng khăng là cậu không muốn tái hôn nữa đi! Đồ phản phúc! Bình tĩnh lại đi! Chạy trốn ngay khi còn kịp! Hãy nhìn xem hôn nhân khiến tớ ra nông nỗi nào đây!!...

Thực tế là chuyện này không đúng, nhưng tôi sẽ khó có thể giải thích với cô nàng cuồng loạn đang nhiếc móc bên tai tôi kia. Dĩ nhiên Henri luôn lấy chủ đề đám cưới ra để trêu chọc tôi. Đôi khi, anh hỏi thử xem tôi muốn được cầu hôn bằng cách nào. Bằng tin nhắn vào điện thoại di động? Bằng máy bay lượn trên trời và viết chữ khói? Hay anh sẽ tới nhà bố tôi để hỏi cưới tôi? Bằng một chiếc nhẫn thả vào ly rượu sâm banh khiến tôi mắc nghẹn? Bằng cách đăng tin lên báo để bà gác cổng dưới nhà biết trước cả tôi?...

Thế rồi khi tôi đã chọn xong, anh bèn nói anh sẽ cưới tôi chừng nào tôi biết làm nội trợ đúng cách. Mượn tiếng là anh không thể chịu đựng thêm khi nhìn thấy tôi lau sàn bằng khăn giấy (làm vậy để sàn nhà nhanh khô hơn mà) hoặc làm tắc máy hút bụi với những đôi tất quẳng bừa bãi của anh (ít ra làm vậy cũng thu dọn được mớ tất đó chứ sao).

Cá nhân tôi không quan tâm tới chuyện đó chừng nào tôi còn hoàn toàn chưa bị thúc ép đeo nhẫn vào ngón áp út. Thực ra ý nghĩ chính thức hứa hôn khiến tôi run sợ. Thậm chí không cần đem cuộc sống hôn nhân của lũ bạn tôi ra làm thí dụ, cuộc sống hôn nhân của chính tôi cũng đã đủ chứng tỏ lắm rồi. Tôi đã nhầm lẫn một lần, tôi không cho phép mình nhầm lẫn lần thứ hai, vậy

đấy.

Vẻ như không, luận chứng này sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến người đàn ông cùng tôi chia sẻ cuộc đời.

Theo quý ông, tôi đang đảo ngược vai trò. Thường thì chính cánh đàn ông mới sợ cưới, và chính phụ nữ thường cố gắng bằng mọi cách tròng dây vào cổ đàn ông. Thậm chí là thòng lọng, nếu cần. Nhưng tôi là một cô bò cái nổi loạn, và chừng nào còn để được hàng tấn đĩa bẩn chồng chất trong bồn rửa thì tôi còn được thanh thản.

Nghe được thông tin đó, Fabien có vẻ hơi bối rối. Hắn bình tĩnh lại rất nhanh. Chộp lấy bàn tay không hề đeo nhẫn của tôi, hắn mỉa mai:

- Nhẫn đính hôn của em đẹp quá...

Roxane (hét vào tai tôi). - Lại còn vụ Henri tặng cậu một chiếc nhẫn và cậu không hề cho chúng tớ xem nữa hả???

Tôi nhanh chóng rút tay mình khỏi tay hắn, cầu mong hắn chưa nghe thấy cái giọng the thé của cô bạn hoa tiêu của tôi:

- Em tháo nhẫn ra để rửa bát rồi quên đeo lại, vậy thôi.

Tôi mỉm cười rồi chống tay lên bàn, áp chặt vào tai, vẻ hờ hững. Thở dài như với riêng mình nhưng lại kèm theo một giọng hơi biến đổi bởi đang nói trực tiếp với Roxane:

- Chà... Cậu IM MIỆNG đi nhé...

Roxane (thì thào). - Nhận tin rồi. Tớ ngậm miệng đây. Xin lỗi nhé. Hắn ta nghe thấy gì rồi sao?

Tôi (mắt vẫn nhìn xa xăm). - Không, không, ổn rồi... ý em là lạ... lạ thật đấy. Em không nghĩ sẽ gặp lại anh.

Fabien lại nhìn sang tôi thật lâu với ánh mắt khó hiểu và vô cùng quyến rũ. Nhất là khi đi kèm với nó là cái nhếch mép mơ hồ kia, đó. Trong một tích tắc, tôi gần như bối rối. Tôi đã quên mất hắn quyến rũ đến mức nào. Thực ra

tôi thậm chí đã quên hết: những giờ trôi qua khi chờ đợi hắn gọi điện, thái độ thảm hại của hắn, những lời hứa hão của hắn, những cuộc cãi cọ giữa chúng tôi, tôi chẳng còn nhớ gì hết.

Và Henri không hề gọi cho tôi, điện thoại di động của tôi không hề hiển thị cuộc gọi lỡ nào cũng không có tiếng bip nào báo hiệu tin nhắn... cái gã đó! Mỗi khi giận dỗi, anh đều giận dỗi như một tay nhà nghề từng giành huy chương vàng Olympic thượng hạng.

Kệ anh. Trời đang gió nhẹ, ánh sáng đẹp, tiếng xe cộ qua lại du dương bên tai tôi, rốt cuộc tôi sẽ ở lại đây thêm một lát.

Fabien đặt câu hỏi cho tôi và lẩn tránh mỗi khi tôi hỏi lại. Roxane rủ rỉ khuyên tôi tống cổ hắn đi nhưng tôi vẫn tiếp tục trò chuyện với hắn. Ngay cả khi thực lòng mà nói tôi không cảm thấy thoải mái cho lắm. Tôi nhớ Henri, tôi thực sự mong anh xuất hiện. Có thể là hơi tội lỗi một chút. Có lẽ tôi không nên như vậy.

Cách đây vài tuần, cũng chính gã Henri này khiến tôi tin rằng anh đã tuyển được một nữ trợ lý mới chủ yếu dựa trên tiêu chuẩn ngoại hình: ăn mặc đẹp đi giày cao gót, dáng vóc sexy hoàn hảo, tóc nhuộm vàng tinh tế. Một cô gái "trông có vẻ được" (cụm từ ý nhị để diễn tả ý "khủng") trước các khách hàng.

Cơn ghen của tôi lập tức bùng lên. Tôi đã khóc lóc một trận và dọa sẽ tuyệt thực rồi tới ám ở văn phòng anh cho tới khi anh đuổi việc cô ả đó. Nhân danh mọi phụ nữ mất chồng vào tay những cô thư ký bé nhỏ kích động và trơ trẽn. Vụ tuyệt thực không gây ấn tượng mấy với anh (tôi không đáng tin lắm với tất cả những lần ăn kiêng thất bại trước đây), anh thà lờ tôi đi còn hơn. Henri chơi đùa với tính cả ghen của tôi như một tay huấn luyện thú chơi đùa với con dã thú. Một cách chính thức, anh thấy khó chịu với thói ghen tuông này. Một cách không chính thức, sâu thẳm trong anh có nhu cầu biết chắc là nó vẫn luôn tồn tại. Nếu tôi vờ lãnh đạm, anh sẽ phát hoảng rồi hỏi tại sao tôi không sở hữu hơn một chút, rốt cuộc là sao chứ?

Vậy nên sau khi đã khoái trá trước thái độ lo lắng của tôi (và nhìn tôi vung lên mấy cái đĩa dọa sẽ ném xuống đất cho vỡ tan), cuối cùng anh cũng thừa nhận mình đã chọn một cô thư ký kiểu phản dục năng. Khi nhớ đến cô nàng khêu gợi từng được tuyển trước đây đã khiến công ty tin học của anh sụt

giảm hiệu suất công việc theo cách hết sức ấn tượng. Các thành viên trong đội ngũ của anh toàn bộ là nam - trai trẻ hăng tiết thì đúng hơn (nếu không nói là toàn trai tân) - ngày nào cũng mải mê tán tỉnh mỹ nhân quên cả làm việc. Vì chưa điên nên anh không hề muốn lặp lại trải nghiệm đó.

Vậy cô thư ký mới của anh có xấu thật không? Dĩ nhiên tôi đã ghé qua xác minh. Và tôi đã nhìn thấy cô ta. Anh nói dối. Cô ta xấu ma chê quỷ hờn. Nhưng tôi đã rất lo sợ. Vậy thì vẫn phải trả đũa thôi.

Fabien. - Tối nay anh ở lại Paris. Em có đồng ý dùng bữa tối cùng anh không? Để nhớ lại một thời tươi đẹp đã qua...

Tôi ("thời tươi đẹp đã qua" nào thế?). - Ra thế, có nghĩa là...

Roxane. - Nói với hắn là cậu không rảnh đi! Mà hắn nghĩ hắn đang ở đâu kia chứ? Đang ở siêu thị chắc? "Tự phục vụ đi, ngay trên khay đó"... xời...

Fabien (nở nụ cười bí hiểm). - Nói cho cùng thì em còn chưa kết hôn kia mà...

Giọng Roxane gõ như trống dồn vào tai tôi:

- Cẩn thận! Hắn đang gạ gẫm cậu đấy! HẮN ĐANG GẠ GẪẪẪM CẬU ĐẾN CÙÙÙÙNG! Cậu có nghe tớ nói gì không đấy?!

Tôi trả lời cả hai cùng lúc vì bị phân tán:

- Ừ... ừ ừ, tớ nghe rõ mà... đúng là em còn chưa kết hôn.

Vài giây trước, tôi không khỏi nhận ra Fabien có đôi mắt màu giống hệt nhân vật nam chính trong phim "người atlantique", lấp lánh những tia phản chiếu ngũ sắc lạ lùng. Thậm chí tôi còn bất giác nhận ra mình đang nhìn đôi bàn tay của hắn chăm chú để xem liệu chúng có màng không. Nhưng lúc này đây, bỗng nhiên trong đầu tôi vang lên đoạn nhạc trong phim Hàm cá mập (thêm vào đó là chất giọng chói tai của một cựu siêu mẫu nữa chứ).

Tôi có cảm giác mình bị tâm thần phân liệt, với Roxane đang kích động qua điện thoại và rống vào màng nhĩ tôi:

- *Tống cổ hắn đi!!*

Tôi (vuốt tóc). - Nghe này, em không muốn đi, cảm ơn anh.

Fabien lấy ra một bao thuốc rồi mời tôi một điếu. Tôi lịch sự từ chối. Hắn mỉm cười với một cử động lông mày kỳ lạ, rồi thở dài. Rồi hắn nói tiếp:

- Anh rất mong gặp lại em, em biết đấy. Dĩ nhiên em không buộc phải nói lại chuyện này với... chồng chưa cưới của em.

Roxane. - Có chứ, cậu buộc phải làm thế! CẬU BUỘC PHẢI LÀM THẾ! Vả lại nếu cậu không kể thì chính tớ sẽ kể!! Chờ đã, nhưng cái mong muốn gặp gỡ ở nơi khác này là gì thế hả quý bà? Cậu lấn quyền tớ từ bao GIỜ đấy? Mà nói cho tớ nghe đi, cậu... cậu không tình cờ cãi nhau với chàng nhà cậu đấy chứ?

Tôi (nói với Roxane). - Có chứ...

Fabien. - Nghe này, anh không thấy có vấn đề gì hết. Nếu em phải làm vậy thì cứ việc. Anh tự giác chịu.

Roxane. - Ôi đồ khùng kia! Cậu vui lòng quay về nhà lập tức cho tớ nhờ, đồ lăng loàn.

Tôi (thấp giọng nói với Roxane). - Ôi không, việc này không như cậu nghĩ đâu...

Fabien. - Anh chỉ tin những gì mình mắt thấy tai nghe thôi. Và trước mắt anh là một phụ nữ đẹp say lòng người đang ngồi một mình trên sân hiên một quán cà phê không có ai cùng đi. Dù sao chăng nữa anh cũng chỉ mời em cùng ăn tối thôi mà. Chúng ta đâu có làm gì xấu (hắn lại bắn sang tôi một ánh mắt nóng như thiêu)... Ngay lúc này đây.

Roxane. - Aahahahahahahahaha! Tớ ngưỡng mộ cái cụm "ngay lúc này đây" quá đi mất, tinh vi đến thế là cùng!

Tôi (vừa thì thầm qua kẽ răng vừa cố nhịn cười). - Nhưng đừng có cười nữa...

Fabien. - Em đang nói chuyện với ai thế?

Tôi (lắp bắp). - Ơ... với chính em. Em đang nói với chính em. Em tự nhủ tâm trí mình "đừng có cười" vì anh hết sức buồn cười, anh biết đấy.

Hẳn là hắn không biết có điều gì buồn cười nhưng hắn tự nhủ "người phụ nữ mỉm cười nghĩa là đã bước một chân lên giường cùng bạn". Và đó là tất cả những gì hắn quan tâm.

Những ngón tay hắn tiến tới và vuốt nhẹ tay tôi. Sự tiếp xúc này khiến tôi rùng mình. Tôi quyết định như vậy là đủ và đứng dậy để về nhà.

Fabien. - Em đi đâu thế? Hãy ở lại thêm chút nữa. Tôi. - Không, trời đã tối rồi, Henri đang chờ em. Fabien (hất cằm về phía túi xách của tôi). - Anh chàng Henri của em không có vẻ gì là hốt hoảng nhỉ. Thậm chí anh ta còn không gọi cho em. Thôi nào, ở lại đi...

Roxane. - Không, về nhà đi! Về nhà! Một chàng

Henri đáng giá hơn hai gã Fabien, cậu sẽ có được chàng!

Tôi (mỉm cười). - Không, em dám chắc mình sẽ về nhà, em có vài việc cần làm.

Fabien (lắc đầu). - Chà, Déborah thân mến, em sẽ không bao GIỜ thay đổi, vẫn luôn ý tứ giữ gìn như thế...

Tôi lập tức ngồi xuống.

- Gì kia?

Tay chống cằm, hắn gí sát mặt vào mặt tôi đầy thách thức.

Fabien. - Ấy thế nhưng cái vẻ ngây dại của em lại khiến anh chết mê chết mệt...

Tôi. - Ngây dại, em á? Lấy đâu ra?

Roxane. - Ahahahahahahahaha...

Tôi bước lùi lại ngay lập tức. Quá muộn rồi. Hắn nhìn quanh quất rồi hỏi:

- Tiếng động đó là gì thế? Nghe như tiếng cười thì phải... Hoặc đúng hơn là tiếng cục ta cục tác...

Tôi (tái mặt). - Thế hả? Không, em chẳng nghe thấy gì hết... Anh chú ý nhé, gần đây có một trang trại thực nghiệm, vậy thì có lẽ là...

Roxane (thì thầm giọng siêu nhỏ). - Xin lỗi xin lỗi xin lỗi xin lỗi xin lỗi...

Fabien. - Trang trại em vừa nhắc nằm ở đâu nhỉ? Tôi chỉ hú họa một hướng:

- Đằng kia ạ, tới phố đó tìm bên tay trái...

Hắn nghiêng mình, nhíu mày, ngẩng đầu nhìn về phía mặt tiền của một tòa nhà trong khi tôi đỏ lựng mặt. Tờ thực đơn của quán bia đặt trước mặt được tôi trưng dụng làm quạt, để nhanh chóng lấy lại nước da đúng màu phấn nền.

Xung quanh chúng tôi, các nhân viên phục vụ bàn đang đi lại hối hả. Một làn gió mát mơn man lưng tôi. Mọi người chạm cốc chúc mừng không cần tháo kính râm (có lẽ xung quanh chúng tôi đang toàn những ngôi sao, ai mà biết được?), những người khác đang đọc báo hoặc mải miết ngắm người lại qua.

Một cô nhóc đang chạy loăng quăng giữa các bàn, mẹ cô bé đuổi theo. Cô nàng láu lỉnh chuồn ra sau lưng bà mẹ đang mệt bở hơi tai rồi hét toáng lên: “Ten tèn! Con tóm được mẹ rồi nhé! Ahaaaa!”

Bấy giờ Fabien quay sang tôi rồi thì thầm:

- Một đêm. Ở cùng anh một đêm đi, rồi anh sẽ bước ra khỏi cuộc đời em. Cả bạn trai em lẫn vợ anh sẽ không bao giờ hay biết điều gì. Một đêm không thể quên, một đêm chỉ dành riêng cho hai ta, để kết thúc chuyện tình của chúng ta...

Sững sờ, họng tôi nghẹn lại thốt ra một âm thanh lạ lùng rời rạc:

- Sao kia? Anh đã kết hôn rồi ư?

Roxane (hét vào tai tôi). - Thằng khốn, tớ biết ngay mà!! Lẽ ra tớ phải đem nhẫn cưới ra mà đánh cược vụ này!

Fabien. - Ừ, đúng đấy nhưng mà thôi được rồi... Chuyện này đâu đến nỗi quá đáng đâu, giữa chúng ta ấy mà, em biết đấy.

Roxane. - Ahaha... Tớ ngưỡng mộ đấy! Tớ ngưỡng mộ sự táo tợn của gã đàn ông này! Hắn thật tài tình!

Bàng hoàng, tôi nói với Roxane mà không nhận ra:

- Thằng khốn, hắn có vợ rồi...

Tôi bình tĩnh lại rồi nói với hắn:

- Nhưng nói cho em biết đi... khi chúng ta duy trì mối quan hệ vờ vịt cách đây ba năm thì anh đã kết hôn rồi đúng không?

Fabien có vẻ không được tự nhiên.

- Ơ... không, không, hắn buột miệng trước khi trấn tĩnh rồi tiến lại gần tôi. Dù sao chăng nữa em cũng đừng so sánh, giữa anh và em mới là đặc biệt.

Tôi lùi lại, để hắn không nghe thấy Roxane đang cười rú lên.

- Em đồng ý với anh, giữa em và anh mới là đặc biệt nhảm nhí.

Fabien nhận cú phản đòn rồi ngồi phịch xuống dựa lưng vào ghế. Hắn cúi gằm xuống liếm môi, tìm cách tập hợp các lý lẽ. Hắn chỉ mất có vài giây để hoàn thành việc đó. Hắn lại chuyển sang thế tấn công, dùng tình cảm để tác động đến tôi.

- Déborah này, chúng ta quen nhau từ ngày còn bé, chúng ta sẽ không dừng tại đó, không thể có chuyện này được. Anh muốn gặp lại em. Và nếu em cũng muốn vậy thì đừng nên nói dối, anh đọc thấy điều đó trong mắt em.

- Anh chẳng đọc thấy gì hết. Chỉ là tia phản chiếu từ kính áp tròng của em thôi.

- Được lắm. Vậy mà anh từng nghĩ...

- Anh từng nghĩ ư?

- Rằng em sẽ biết nắm bắt cơ hội này...

- "Cơ hội" này ư?

- Anh đã nhầm, anh xin lỗi. Anh và em, chúng ta thực sự không giống nhau.

Roxane. - Phải, anh kết hôn rồi mà, thằng đần.

- Được rồi. Em về nhà đây.

Tôi vờ đứng dậy khỏi ghế, rồi rốt cuộc lại thôi. Nhưng vì tâm trạng vẫn đang rất bực bội nên tôi quyết định ngồi thêm một phút nữa.

- Nhưng trước hết, hãy để anh nói với em rằng anh không thể cảm thấy hổ thẹn vì duy trì cuộc sống một vợ một chồng và chỉ tìm thấy tình yêu trong sự chung thủy.

Roxane. - Không, rút lui đi! Đi nào! Cứ kệ xác những gì hắn nghĩ!

Mắt Fabien lấp lánh một tia sáng tôi không thể cắt nghĩa. Có lẽ hắn đang mừng rỡ với ý nghĩ đã khiến tôi mất kiểm soát. Thử tìm hiểu điều đang diễn ra trong đầu một người đàn ông mà xem (chỗ khó giải nghĩa nhất trên cơ thể đàn ông đấy).

Hắn bảo tôi với thái độ công kích:

- Em nói đúng, không nên cảm thấy hổ thẹn vì những điểm yếu của mình.

- Đến đây thì em chưa hiểu lắm.

- Em có thể trở nên sexy hơn nhiều, nếu em đảm nhận mặt này trong tính cách của mình, thay vì luôn mặc những chiếc quần jean quen thuộc, chẳng hạn thế.

- Nhưng em thì... Anh nên nhớ là em không có nhu cầu ghi trên trán rằng em

rất gợi tình để mọi người quan tâm đến mình. Như thế gọi là cả thẹn đấy, đồ đần!

Roxane. - Nếu liên quan đến cậu thì người ta gọi đó là "mặc cảm" đấy, bạn thân mến ạ, không phải cả thẹn đâu.

Fabien (cười dâm đãng). - Cả thẹn và hơi giữ kẽ đúng không?

Tôi (điên tiết). - Nhưng chuyện đó không đúng, anh thôi nói bằng cái giọng đó đi!

Fabien (nhìn thẳng vào mắt tôi). - Vậy thì em chứng minh đi.

Roxane. - Hắn đang khiêu khích cậu đấy! Đừng chịu thua cái trò xoàng của hắn... A, suuuuỵt! Lũ nhóc nhà tớ có đứa vừa dậy rồi! Ở yên đấy nhé, tớ sẽ quay lại ngay!

Tôi. - Anh muốn em chứng minh cho anh thấy ư? Fabien. - Nào.

Tôi nhìn hắn bằng ánh mắt bỏng rát ghê gớm.

- Vậy thì em sẽ chứng minh cho anh thấy.

Tôi cúi xuống để lấy điện thoại trong túi xách. Một khi đã tìm thấy, tôi tóm lấy, đứng thẳng dậy và bắt đầu soạn một tin nhắn dài. Vài phút sau, tôi ấn "gửi" và cất điện thoại đi với một nụ cười thỏa mãn.

Fabien. - Vậy là sao?

Tôi. - Sao ấy hả? Em vừa gửi cho Henri chương trình vui chơi buổi tối. Một chương trình đặc biệt tình tứ, dâm đãng và sỗ sàng. Anh sẽ hỏi anh ấy liệu em có giữ kẽ không nhé, anh ấy sẽ kể cho anh nghe. (Thực ra tôi đã ấn nhầm nút và gửi tin nhắn đó cho thằng Jonathan em trai tôi, nhưng chỉ mười phút sau tôi mới nhận ra trong tâm trạng kinh hãi.)

Fabien tìm cách giành lại lợi thế:

- Em nên uống chút rượu đi, anh cảm thấy em đang căng thẳng thì phải.

Hắn khẽ đẩy ly rượu về phía tôi.

- Em nhìn nhận mọi việc nghiêm trọng quá rồi. Anh trêu em đấy mà, anh chỉ muốn...

Tôi (không được bình tĩnh). - Buông tha cho em với ly rượu của anh đi. Em không cần vận hành với ba nơ ron thần kinh nhấp nháy trong khi mọi nơ ron khác đều bị thiêu rụi để nhìn thế giới qua một lăng kính méo mó, nếu anh cho phép.

Fabien (giễu cợt). - Em đẹp lắm mỗi khi căng thẳng...

Tôi. - Ôi không! Em đâu có đẹp...

Roxane (quay trở lại nghe điện, tay bế một đứa con đang khóc ỉ ôi). - Cậu không buộc phải ngay lập tức cho hắn biết tính mặc cảm của cậu mà...

- Em chỉ là một phụ nữ bình thường và cực kỳ tầm thường không có gì cần chứng tỏ với ai hết. Em mặc kệ những kẻ muốn áp đặt thói hư tật xấu của họ cho em, viện cớ rằng như họ mới hợp thời, và những kẻ coi em là đứa không theo kịp thời đại chỉ vì em không ngu xuẩn như họ...

Điện thoại di động của tôi phát ra hai tiếng bíp liên tiếp. Lại thò tay vào túi xách lần nữa, tôi lấy điện thoại và nhìn màn hình. Một tin nhắn hiện ra: "Được rồi, em về nhà thôi chứ, mũi to?"

Quá đỗi hạnh phúc, tôi đứng dậy và vừa phe phẩy điện thoại vừa buột miệng:

- Đến GIỜ em quay về với cuộc sống khô khan của người phụ nữ dễ bảo và xinh đẹp mỗi khi căng thẳng rồi...

Với tay lấy áo khoác và túi xách, tôi quay gót rời đi trong khi Roxane, yên tâm với danh hiệu người phụ nữ đẹp say lòng duy nhất trong đám chúng tôi, đang hát váng bên tai tôi:

- *... Weeee are the chaaaampions...*

Fabien, ngồi phịch xuống ghế, cười hềnh hệch rồi nói cộc lốc trong khi tôi đi

xa dần:

- Con khốn kênh kiệu... CÔ KHÔNG BIẾT CÔ ĐANG BỎ LỠ ĐIỀU GÌ ĐÂU!!

Về nhà.

Tôi bắt đầu co cẳng chạy ngay khi ra khỏi tầm mắt hắn (... rốt cuộc là tôi hy vọng thế!).

Chèo kéo Roxane, bắt cô nàng thề sẽ giữ bí mật tuyệt đối về sự việc mà cô nàng vừa được dự thính. Rồi phát hiện ra tin nhắn của thằng em trai, nó khẳng định đã bị sốc nặng khi đọc tin nhắn của tôi đến mức suýt thì mù mắt, rồi dọa sẽ cho bố mẹ chúng tôi đọc vì họ cũng có quyền được biết con gái họ là một kẻ biến thái tình dục.

Trừ phi tôi nhận lời thiết kế cho nó một cuộc gặp gỡ với cô bạn Peggy của tôi (cái giá đổi lấy sự im lặng của nó). Tôi soạn thật nhanh tin nhắn trả lời rằng tôi thà trả tiền vài buổi thôi miên để nó quên đi cái tin nhắn nó đã đọc còn hơn, các bạn tôi không đáng chịu trừng phạt thay tôi. Về phần bố mẹ, nếu nó làm như những gì đã nói, tôi sẽ nói với bố mẹ rằng con trai họ đang bí mật nghiên cứu đạo Phật để chuẩn bị đi tu. Lần này thì nó sẽ bị bố mẹ theo dõi hai tư trên hai tư giờ! Và nó đừng đánh giá tôi quá thấp: tôi là chuyên gia trong lĩnh vực tạo chứng cứ giả.

Thằng em đã bình tĩnh lại, chúng ta quay trở lại với Henri. Tuyệt đối không được kể cho anh nghe cuộc gặp gỡ này, nhiều khả năng anh sẽ nổi cơn ghen kinh khủng. Chỉ còn ba ngày nữa chúng tôi sẽ lên đường đi nghỉ, tôi sẽ rất bực nếu anh hủy bỏ toàn bộ kế hoạch.

Tôi tra chìa vào ổ khóa nhưng anh đã đợi sẵn sau cánh cửa và mở cửa trước cả khi tôi kịp xoay chìa.

Anh mỉm cười với tôi:

- Em về nhanh thế. Em đang ở ngay gần đây à? Tôi vừa hôn anh vừa đáp:

- Vâng ạ.

Bước vào bếp, tôi khựng lại, kinh ngạc với cảnh tượng khó tin đang bày ra trước mắt.

Henri buột miệng, mặt mày rạng rỡ tự hào và sẵn sàng đón nhận tiếng vọng từ lòng biết ơn sâu sắc của tôi:

- Nhìn xem, anh đã rửa bát hộ em rồi đấy! (anh rửa "hộ em"??)

Anh nói thêm vẻ hài lòng:

- Em thấy rồi chứ? Mọi thứ đều clean, anh đã xếp dọn mọi thứ, em thấy rồi chứ?

Phải rồi tình yêu của em. Em thấy rồi.

Tôi cũng thấy nếu tôi nhấn mạnh với chừng ấy cường điệu mỗi công việc nội trợ mình tự tay làm hằng ngày thì suốt cả ngày tôi sẽ giọng đều đều mà tuôn cả tràng không ngớt về những phần việc phải làm hết sức nhọc nhằn. Nhưng vì một vài phản xạ hẳn đã được ghi trong bộ gien đơn bội của nam giới mà tôi không lấy thế làm bực tức. Hơn nữa khi anh bắt tay vào thực hiện thì thật quá đáng bởi anh luôn làm tốt hơn tôi. Tiếc rằng anh chỉ làm công việc đó khi muốn có một món quà giảng hòa. Ngay cả khi anh làm "hộ tôi" cũng chẳng quan trọng, bởi anh đã làm "công việc đó".

Thôi nào, chúng ta hãy tỏ ra thực sự cảm kích. Càng tỏ rõ cảm kích chừng nào thì càng tốt chừng ấy, vì lẽ còn một chút lộn xộn trong phòng khách mà tôi lại quá mệt để dọn nốt.

- Ôôôôi cảm ơn anh yêu! Cạm ơn! Cạm ơn! Mà anh biết sao không? Em có những fan hâm mộ đang ngủ trên thảm nhà em và tranh nhau trở thành nô lệ tình dục của em, vả lại ban nãy em vừa gặp một trong số đó nhưng dù sao em vẫn quay về với anh, vẫn trong trắng và thuần khiết như lúc chúng ta chia tay, anh đã thấy em là hình mẫu chung thủy thế nào chưa?

Được đấy, tôi đã phá vỡ kỷ lục của bản thân. Tôi đã giữ bí mật được ba mươi bảy giây.

Henri nhìn tôi với vẻ mặt trứ danh của anh "nhưng người phụ nữ này đang lảm nhảm gì vậy?"

- Anh không ghen sao?!

- Ghen vì cái gì chứ? Một gã bồi bàn trong quán cà phê đã tán tỉnh em chứ gì? Lêu lêu, anh ruuuuun quá đi!

- Fabien.

- Fabien gì kia? (Đến đây thì anh không đùa nữa.)

- Em đã gặp Fabien! Anh ta mở lời trước... ôi trời, em mà nói cho anh nghe những gì anh ta đề nghị em thì anh sẽ nổi điên mất thôi. Hê hê hê!

Henri nhìn tôi chằm chằm để cố tìm hiểu xem tôi có lòe anh không.

- Anh không tin em đâu.

- Thì đấy! (Tôi hớn hở.) A haaa! Em-xin-thề!!

- Em cứ thề. Nhưng anh vẫn không tin em đâu.

- Anh biết sao không? Anh có thể ra xem, có lẽ anh ta vẫn đang ngồi ở quán bia ngay cạnh nhà mình đấy!

Màn nhìn xoáy vào tôi lập tức chấm dứt.

Henri biết tôi không thể nói dối quá nửa phút mà không phì cười và lộ tẩy. Và lần này, tôi không hề cười, tôi chỉ hớn ha hớn hở thôi. Anh nhướn mày, tiến về phía móc treo quần áo ở phòng ngoài, chộp lấy áo vest rồi mặc luôn lên người.

Cùng lúc hai ý nghĩ chen chúc nhau trong tâm trí phụ nữ nhỏ bé của tôi: "Wow thật tài tình anh ấy sẽ chiến đấu vì tôi, tôi đã luôn mơ ước một người đàn ông chiến đấu vì tôi ôi không đánh nhau quá nguy hiểm anh có thể ra đòn chí mạng mà cũng có thể phải nhận một đòn chí mạng."

Không kịp kết thúc suy nghĩ nảy sinh từ phản xạ của bà mẹ Do Thái chở che, tôi nhảy tới trước cửa và dang tay để chắn đường anh. Tôi càng van xin ngăn cản không cho anh đi đập vỡ mặt gã đàn ông đã cố tình cướp tôi từ tay anh vì

biết rằng anh sẽ không nghe theo một mệnh lệnh mà không đi kèm những lời nịnh nọt.

Tôi đã đúng: Henri vẫn cố len qua.

Vừa tìm cách nắm lấy quả đấm cửa, anh vừa khẳng định anh không định đánh hắn, anh chỉ muốn năn nỉ để cởi bỏ giúp hắn gánh nặng là tôi. Dù có phải bắt hắn trả giá buôn[28] nếu cần.

Phát bực vì anh gợi lên những đường nét tròn trĩnh của tôi bằng những lời lẽ sống sượng đến thế, tôi vờ bực mình rồi luồn tay ra sau lưng. Một giây là đủ để tôi xoay chìa khóa đang cắm sẵn trong ổ. Thao tác xong, tôi giơ chùm chìa khóa ra trước mặt anh, nhún nhảy một chập để khẳng định chiến thắng của mình, rồi lao qua bếp định bụng vào thẳng phòng ngủ để giấu chùm chìa khóa quý giá dưới đệm.

Cuộc chạy đuổi diễn ra trong căn hộ trước ánh mắt sững sờ của Héloïse và Margot đang không hiểu tại sao chúng tôi có quyền chạy thục mạng như lũ khùng khắp nhà trong khi lại cấm chúng không được làm như thế.

Henri đuổi kịp tôi trước khi tôi kịp đóng cửa phòng ngủ, anh bèn tóm lấy cánh tay tôi, ép tôi vào tường rồi cố giành lại chùm chìa khóa. Anh khỏe hơn tôi nhưng lại không khéo léo bằng. Tôi xoay cổ tay mình để chùm chìa khóa rơi vào tay kia đang giấu sau lưng trước khi làm động tác giả vờ như quăng chùm chìa khóa lên chiếc chăn lông.

Thực ra tôi đã thả chùm chìa khóa vào bên trong chiếc quần jean đang mặc. Anh chàng ghen tuông của tôi liền quay sang chiếc chăn trên giường (mà tôi đã quên không dọn, thật đúng lúc vì như thế mặt chăn lại càng có nhiều nếp gấp). Tôi vừa dợm bước chạy trốn thì chùm chìa khóa trượt dọc bắp chân rồi rơi ra cạnh bàn chân tôi.

Henri cúi xuống nhìn chùm chìa khóa vẻ hoài nghi rồi giơ lên cho tôi thấy, lắc đầu rồi khẽ khàng đặt nụ hôn lên môi tôi như thể tôi là một cô nàng ngốc nghếch. Ngay lập tức, hai bộ mặt non choẹt xuất hiện bên khung cửa, tay chỉ vào chúng tôi rồi hét “Lêu lêu lêu! Họ hôôôôôôn nhau kìa!” đầy chế giễu.

11. Yes! Thế là chúng tôi đã tới Perros-Guirec!

Nàng hát phô đến nỗi ngay cả những kẻ điếc lòi cũng không muốn nhìn môi nàng cử động.

Woody ALLEN.

THỨ BẢY 16 THÁNG BẢY - 14 GIỜ

Hôm qua tôi đã thua cược.

Một ván cược đơn giản đến mức tôi có thể giành phần thắng với một tay ngoáy mũi, một chân co lên, mắt băng kín lại, tay kia quặt sau lưng.

Đó là việc chỉ đường từ phố Saint-Michel đến nhà hàng quick. Với tôi, nhà hàng nhất định ở phía cuối phố. Henri thì cho rằng nó ở phía đầu phố.

Không hề ngốc nghếch, anh đã đặt cược một khoản lớn. Còn tôi đã nâng mức cược lên, vì huênh hoang.

Lẽ ra tôi không nên làm vậy.

Kết quả: tôi đang mắc kẹt trong xe, không được quyền hát theo giai điệu phát trên radio trong suốt hành trình tới khu nghỉ dưỡng. May sao, tôi chỉ đặt cược vụ này với hành trình lượt đi. Phù.

Nhưng trò tra tấn này dã man quá...

Mà Henri lại còn xát thêm muối vào vết thương của tôi. Trong đĩa CD nhạc tổng hợp anh sưu tầm có Cindy Lauper, Kate Bush, Billy Joel, nik Kershaw, Duran-Duran, Bananarama... Để màn tra tấn hoàn thiện hơn nữa, anh đã cố tình chọn thể loại nhạc pop thập niên 80 mà tôi thuộc lời như cháo chảy. Tuy

rằng anh đã tử tế miễn cho tôi khỏi phải nghe thứ nhạc cổ điển quen thuộc của anh. Không, nhưng phải chịu đựng Rachmaninov suốt bảy tiếng đi đường thì cũng ổn đấy chứ nhỉ!

Trong khi chờ đợi, tôi vừa thất vọng vừa chán ngấy, nhưng anh lại hớn hở ra mặt. Và cả bọn trẻ cũng vậy!

Thật không thể tin được. Nhưng tại sao chỉ mỗi mình gia đình tôi lại không nhận ra một điều là tôi hát cực hay nhỉ? (Tôi đâu có điếc! Tôi cũng tự nghe mình đấy thôi!)

Tôi cóc cần, tôi sẽ không để người khác muốn làm gì thì làm. Đã đến lúc vùng lên rồi. Bởi vì chuyện là thế đấy, tôi quyết định hát mà không dùng đến dây thanh quản, bằng cách chỉ phát ra một làn hơi êm ái.

Ở băng ghế sau, Diane, đứa con gái mười ba tuổi của Henri, đang đắm chìm trong những suy tư tuổi mới lớn, tai nghe walkman dính chặt trên tai. Margot ngắm đàn bò đi ngang qua để quên cảm giác nôn nao, còn Héloïse thì cố ngăn bàn tay tôi đang vuốt nhẹ chân con bé.

Ngọ nguậy tay chân để giễu tôi từ sau tay lái, anh chàng của tôi đang say sưa hát đến váng óc những ca khúc mà tôi không được quyền hát dù là lầm nhầm. Được lắm, anh đã muốn thế thì tôi cũng bắt đầu nhảy múa. Lắc lư đầu, nhún nhún vai, hai bàn tay tôi vẫy vùng như bướm lượn trong khoang lái.

- Chúng ta đang di chuyển trên xa lộ, khắp nơi chỗ nào cũng lắp đặt camera giám sát, em biết đấy. Mấy gã đang ngồi trước màn hình theo dõi hẳn là đang cười lăn cười bò, anh buột miệng giễu.

Tôi cởi quai đôi giày đế xuồng đang đi dưới chân rồi vẫn theo nhịp, gác đôi bàn chân sơn móng màu đỏ lên phía trên hộc đựng đồ để chúng cũng tham dự lễ hội. giá thử những tài xế chúng tôi gặp dọc đường biết rằng người phụ nữ vui vẻ mà họ thoáng thấy đang nhảy múa và hát váng óc kia thực ra lại không phát ra chút âm thanh nào... chắc anh chàng của tôi phải xấu hổ ghê lắm.

- Ồ thôi nào anh yêu, chỉ một bài “On the radio” ngắn tẹo thôi, làm ơn...

- Chỉ một bài duy nhất thôi ư? Có mơ cũng đừng hòng nhé.

Kỳ nghỉ dễ chịu đang bắt đầu.

16 GIỜ 15

Dừng xe dọc đường "giảm tải".

Tôi không thể ngăn mình ghen tị với cánh đàn ông có được cái may mắn vô song là có thể sử dụng hệ thống tưới tiêu của mình trong tư thế đứng. Ít ra thì họ cũng không gặp phải nguy cơ bị dây bẩn (nhất là nếu họ chịu rửa tay khi rời khỏi toa lét, nếu không thì sau đó tốt nhất nên tránh ăn chung bánh sandwich với họ).

Henri, tính cả thời gian rửa tay trong la va bô, kết thúc việc vệ sinh cá nhân trong vòng hai phút. Đàn bà con gái như chúng tôi cần tới quãng thời gian dài gấp bốn lần để dùng giấy nhám bọc kỹ càng bệ toa lét mà dù sao chăng nữa chúng tôi cũng không ngồi lên.

Và rất nhiều thăng bằng để dừng lơ lửng bên trên bồn cầu, hai đùi căng ra và bàn tọa ưỡn về phía trung khu, tìm cách tránh làm ướt quần lót và giày (hay kỹ năng nhắm trúng mà không dùng mắt). Sau đó, nhanh nhanh chóng chóng chạy ra ngoài với tâm trạng có phần ghê tởm trong trường hợp một con vi trùng nào đó vẫn đang bám đuổi.

17 GIỜ

Này, có vẻ như người ta thiếu chút nữa thì giết nhau vì tôi!

Ác ý của đàn ông vừa lấn thêm bước nữa vào chỗ sâu kín của điều vô cùng cao thượng. Nhưng thôi được, ta sẽ không than phiền: hoặc là vậy hoặc là cuộc sống độc thân.

Henri đã lái hơi chệch khỏi đường vì mải cúi nhìn tấm bản đồ tôi mang theo để kiểm tra xem lời chỉ dẫn tôi vừa đưa ra có chính xác hay không. Thậm chí không tin tưởng vào phụ lái. (Vả lại anh vẫn nhất quyết từ chối trao cho tôi danh hiệu đó chừng nào tôi còn chưa có bằng lái. Như thể cần phải thi đậu bằng lái xe thì mới đọc được những cái tên được viết li ti trên một tấm bản đồ đường bộ vậy, và liếc mắt trông chừng mặt đồng hồ hiển thị tốc độ...)

Vậy nên, nếu tôi dịch đúng thứ mà anh muốn diễn đạt trong lúc mắng tôi xơi xơi như một gã cục cằn thì tôi không nên hét lên khi nhận thấy khuyết điểm đãng trí nghiêm trọng của anh.

Tôi nên bình tĩnh chỉ dẫn cho anh bằng giọng tiếp viên hàng không: "Chà chà, xin lưu ý anh. Anh yêu à, em thấy hình như anh không nhìn đường nữa và anh đã cắt ngang đường sắt, và thậm chí suýt đưa chúng ta vào chỗ nguy hiểm chết người. Tuy nhiên tình yêu của em ạ, vì không có chút kinh nghiệm lái xe nào, em không dám đảm bảo tính chính xác của thông tin."

Nếu tôi cảnh báo anh bằng cái cách nhã nhặn và khiêm nhường ấy thay vì rống lên "haaaaaaaaaaaaa!" thì anh đã không bẻ lái một cú dữ dội suýt khiến tim tôi ngưng đập như thế.

Thế nên đó là lỗi của tôi.

Suy ra điều phải chứng minh.

17 GIỜ 10

Trận mắng mỏ kết thúc cũng nhanh hệt như lúc bắt đầu.

Chừng nào chúng tôi còn hứa sẽ đưa cho lũ nhóc mười euro mỗi lần cãi cọ, để không phá hỏng kỳ nghỉ của chúng bằng việc lời qua tiếng lại với nhau, thì chừng ấy chúng tôi còn phải lựa chọn giữa mỉm cười và tán gia bại sản. Chúng tôi đã chọn mỉm cười, cùng lúc tránh được cả cảnh tán gia bại sản nhờ có Miguel, bạn thân của Henri, người đã cho chúng tôi mượn miễn phí căn nhà tại Bretagne.

Giấc mơ: một căn nhà riêng biệt đúng nghĩa với ba phòng ngủ, nằm cách biển chỉ vài mét, yên tĩnh, chan hòa ánh nắng, còn đòi hỏi gì hơn nữa? (Ý tôi là trừ một bồn tắm jacuzzi.) Không tốn bất cứ khoản chi phí phòng ốc nào: tột đỉnh xa hoa cho năm người, háo hức được cùng gia đình trở về với cội nguồn, và cũng háo hức nếm thử các sản vật địa phương, như không khí nhiều ô xy hay những người dân hiền hòa hiếu khách.

21 GIỜ

Yes! Thế là chúng tôi đã tới Perros-guirec!

Vừa kịp lúc, tôi đã bắt đầu thấy rát họng vì hát không ra tiếng quá lâu.

Nơi này là một thành phố nhỏ hết sức xinh xắn, nhìn đâu cũng thấy hoa, rải rác đây đó vài ngôi nhà nhỏ duyên dáng khiến chúng tôi vừa hau háu nhìn chăm chú vừa tự hỏi định mệnh an lành sẽ đưa mình tới căn nhà nào đây. Chúng tôi sẽ vừa ý với căn nhà có những cánh cửa chớp xinh xắn màu nâu cùng dòng thác hoa độ trên bậu cửa sổ hay sẽ phải dằn lòng với kỳ quan có tường bao màu trắng cùng những cuộn hoa đang buông nơi sân trước?

Ba cô nhóc con ngồi ở ghế sau, hò reo mừng rỡ khi nhìn thấy biển phía chân trời, đang rất nóng lòng được tới đích.

21 GIỜ 30

Chúng tôi đã hơi lòng vòng một chút, đã hỏi đường một số khách bộ hành (những người dừng lại đều giải thích với chúng tôi rằng họ không nói tiếng Pháp), nhưng rốt cuộc chúng tôi cũng tìm ra con phố Đau đớn trứ danh đó. Và số nhà 36. Chưa cần ra khỏi xe, cơn hứng khởi đã giảm sút rõ rệt. Căn nhà có vẻ cũ kỹ. Cực kỳ cũ kỹ. Mà giá thử nó đã từng có ngày được hoa tô điểm thì đám hoa lá đó cũng đã mục thành phân bón cho đám hoa các nhà kế bên từ đời tám tỏng nào rồi.

Quả là căn nhà nằm ngay gần biển. Chỉ có điều Miguel đã quên không nói rõ biển ở đây là bến cảng chứ không phải bãi biển. Tệ hơn, điều anh ấy cũng quên không nhắc tới, đó là căn nhà nằm đối diện một nghĩa trang.

Khi nhận ra chi tiết này, tôi như đông cứng lại và liếc sang Henri đầy lo ngại, nhưng anh thì vẫn giữ nét mặt thản nhiên.

Trời bắt đầu sẩm tối, đây không phải lúc khiến lũ nhóc phát hoảng với những nỗi sợ hãi phi lý của tôi. Hãy bình tĩnh. Đây chính là hậu quả của thói quen sống trong thành phố lớn. Người ta xa rời thực tế cuộc sống biết mấy và cứ lo cuống cà kê chỉ vì một chuyện không đâu. Thôi nào thôi nào, chúng tôi đã tới nơi, chúng tôi sẽ có một kỳ nghỉ dễ chịu, đó mới là điểm mấu chốt.

21 GIỜ 35

Chúng tôi đã dỡ va li ra khỏi cốp và đang tiến về phía thềm nhà.

Trên thềm, chúng tôi phát hiện một dạng sinh vật nhỏ đã chết với một con nhện hối hả bên trong.

Hét lên đồng thanh. Ngoại trừ Henri đang vung chân đá bay túm lông đó, thực ra chỉ là một loại cây bụi ngoại lai nào đấy được trồng trong vùng. Rốt cuộc tôi nghĩ vậy.

Rồi Henri thẳng tay đè nghiến một thứ gì đó. Đó là con nhện, nó vẫn ở lì đó và tiếp tục không coi chúng tôi ra gì bằng cách nhảy nhót với những cái chân nhỏ lông lá bẩn thỉu nhằm gây ấn tượng.

Dễ thương đấy, bộ phận lễ tân.

21 GIỜ 37

Ôi trời ơi!

Henri vừa mở cửa.

Chúng tôi đang nhìn thấy căn nhà dùng để quay bộ phim kinh dị Psycho hay sao? Cứ hình dung căn nhà đó nhưng bé hơn, tối hơn, tang tóc hơn, chứa chấp hàng trăm con nhện đang bò lúc nhúc khắp nơi, và các bạn sẽ có được một ý niệm tương đối chính xác về địa điểm nghỉ hè mới của chúng tôi.

Hẳn nơi này đã bị bỏ không nhiều năm nay.

Xung quanh chúng tôi, giấy dán tường với họa tiết cổ lỗ đang bong ra, tơi tả vì hơi ẩm và nấm mốc, nhưng chuyện đó không nghiêm trọng lắm vì bề mặt tường đã được che phủ bằng những tấm màng nhện nhằng nhịt có thể xem như trang trí (đối với côn trùng).

Một cầu thang gỗ màu nâu chình ình trong phòng ngoài, dẫn lên tầng hai nơi tôi cảm thấy không đủ can đảm để dấn bước nếu không được kèm bởi một nhóm vệ sĩ vũ trang đến tận chân răng. Đằng sau cầu thang là một cánh cửa nhỏ, hơi mở hé, để rộng đường cho mọi giả thiết gớm ghiếc có thể xảy ra (xin nhắc để các bạn nhớ rằng chính đằng sau một cánh cửa giống hệt thế này người ta đã tìm ra hài cốt của mẹ norman Bates...).

Không phí một giây, Henri tiến về phía đó rồi mở toang cánh cửa cho tôi yên tâm. (Xí hụt.)

Cánh cửa dẫn vào một dạng hầm nhỏ (bên trong căn nhà, vậy thì... hừ hừ...).

Tôi thậm chí không muốn vào xem bên trong. Mớ hành lý tôi đang cầm hầu như không chạm xuống mặt sàn bụi bặm, tôi không dám đặt chúng xuống. Kiên cường tiến thêm vài bước nữa, tôi suýt thì ngất khi khám phá ra "phòng khách".

Hàng chục bức hình thánh chễm chệ trên lò sưởi, và ít nhất chừng ấy thánh giá treo trên tường. Tuyệt nhiên không có đồ trang trí nào khác. Không đồ mỹ nghệ dạng búp bê mặc lễ phục, gạt tàn làm từ vỏ ốc hay đĩa sành vẽ hình chim sẻ. Không gì hết. Nada[29]. Điều này dẫn tôi tới kết luận rằng hoặc là dân vùng này đặc biệt mộ đạo, hoặc quanh vùng thường xuất hiện ma cà rồng. Vả lại, thực ra thì dân trong vùng đâu hết rồi nhỉ? Tôi bỗng nhận ra là khi chúng tôi tới nơi đã thấy phố xá vắng tanh. Nhanh nhanh nào, nghĩ sang chuyện khác thôi.

Thôi đi, vì tụi nhỏ, tôi phải thật bình tĩnh. Tôi không thể.

Tôi cười phá lên vẻ bồn chồn, ngay lập tức được nhại kiểu tiếng vọng bởi Diane đang đứng sát sạt sau lưng. Điện thoại di động áp chặt trên tai, con bé đang kể cho mẹ nó nghe kết quả hai mét khảo sát bên trong khách sạn Club Med dành cho những hồn ma này.

Lũ nhóc nhà tôi thì đang túm chặt đuôi áo Henri. Hai đứa lo lắng nhìn mẹ chúng đang ngơ ngẩn quay trở lại với thời hiện tại.

Tiếng cười của tôi dần đạt tới những nốt cao tỷ lệ thuận với cơn cuồng loạn đang dần xâm chiếm khi tôi nhìn thấy, sau khi đi ngang qua bếp, một phòng tắm và trong bồn tắm chình ình một con nhện đen to vật.

21 GIỜ 40

Nhện sói hay nhện khổng lồ, dù tên nó là gì chăng nữa, đã trở thành trò giải trí cho lũ nhóc. Henri, người mà lúc màn đêm buông xuống đang lọt vào một

căn nhà xa lạ cùng ba đứa nhóc và một phụ nữ sợ nhện chết khiếp rõ ràng đang chuyển sang gàn dở, cố làm tình huống bớt nguy kịch. Anh kéo tay Margot và Héloïse theo mình để chỉ cho chúng xem cách giết con nhện.

Tôi nhìn thấy và ngưỡng mộ sự kiên cường của Héloïse sắp bước sang tuổi thứ chín đang vượt qua nỗi sợ một cách điêu luyện. Còn Margot ở độ tuổi lên sáu đang không được yên tâm lắm, mặc dù con bé cứ luôn miệng "Mẹ ơi, con không sợ đâu. Con không sợ lũ côn trùng đâu, bởi vì muông thú là bạn của con mà."

Vâng, Peter Parker cũng nghĩ vậy mà. Trước khi trở thành người nhện.

21 GIỜ 45

Henri bắt đầu phát bực. Anh trợn mắt nhìn sang tôi để tôi trấn tĩnh lại và ngừng cái kiểu cùng lúc vừa cười vừa hét đi. Xin lỗi nhé anh yêu: trọn một buổi chiều hát giọng gió mà, các dây thanh quản của em vừa mới được tự do hoạt động thật dữ dội.

Ngoài ra chúng còn mừng rối rít nữa cơ, nghe này:

ahahahahaha...

21 GIỜ 46

Henri đề nghị lên thám hiểm tầng hai. Ba nhóc tì leo cầu thang theo sau anh chiếu lệ, còn tôi tụt lại phía sau, leo giật lùi, để biến thân mình thành cái khiên che chắn trong trường hợp, chính tôi không biết nữa, một cái gì đó muốn tiến lại gần họ.

21 GIỜ 50

Lên tới tầng hai, chúng tôi tìm thấy hai phòng ngủ (chứ không phải ba...) cùng một căn phòng nhỏ xíu trông giống một dạng hang chuột khổng lồ. Căn phòng có trần thấp đó bao gồm một bệ toa lét đặt chính giữa và một bồn rửa gắn sát tường.

Để ngủ, chúng tôi được lựa chọn giữa một phòng ngủ bụi mù mà toàn bộ đồ đạc bên trong bao gồm một chiếc giường phủ ga, hoặc một căn phòng khác

với một chiếc giường, một tấm đệm trơ trụi, một chiếc tủ com mốt và không gì khác.

Nếu lần sau mà Henri còn chỉ trích tụi bạn gái của tôi, tôi sẽ nhắc cho anh nhớ kỷ niệm đẹp về anh bạn đã cho chúng tôi mượn nhà vì nghĩ chúng tôi là tín đồ của môn cắm trại trong nhà.

22 GIỜ 05

Chẳng ai muốn ngủ ở đây cả. Chúng tôi sẽ làm gì bây giờ???

22 GIỜ 10

anh chàng của tôi, mệt lử sau bảy tiếng cầm lái, để cho tôi lựa chọn: hoặc chúng tôi lập tức lên đường quay về Paris, và mặc xác kỳ nghỉ (ôi khôôôông!), hoặc đêm nay chúng tôi ngủ tại khách sạn, ngày mai sẽ mua ga trải giường và khăn mặt, rồi chúng tôi sẽ lau dọn nhà cửa để có thể ở được trong đó một tuần đúng như dự kiến.

Hét lên vui sướng, mọi người đều chạy ào ra ngoài: CHÚNG TA CHUỒN KHỎI ĐÂY THÔI!!

23 GIỜ 30

Chuyến trở lại thảm thê trong "căn nhà của nỗi khiếp sợ". (Tên do Margot đặt.)

Tất cả các khách sạn trong vùng, từ một sao đến bốn sao, đều đã kín phòng.

Không có gì đáng ngạc nhiên: một ngày thứ Bảy của tháng Bảy, vào lúc 23 GIỜ, bên bờ biển (ngay cả khi đó là một bến cảng đi nữa).

Không hy vọng gì nhiều, tôi gợi ý ngủ trong xe, lũ trẻ cũng đồng thanh hùa theo.

Henri bắt đầu nhìn tôi bằng ánh mắt sắc lạnh trứ danh của anh, rồi tuyên bố cách xử sự của tôi thật không thể chấp nhận được đối với một người mẹ có trách nhiệm trong gia đình.

Gì kia? Tôi phải làm gì bây giờ? Vượt qua nỗi ghê tởm và tự ép mình bước vào cái nơi hết sức... ờ... hiếu khách này?

Được lắm, tôi sẽ thử.

Ôi không, rõ ràng là tôi không thể làm được.

NỬA ĐÊM

Tôi chắc chắn rằng sau này, đây sẽ là một kỷ niệm tuyệt vời khiến chúng tôi cười ngất.

Nhưng ngay lúc này, chúng tôi đang rơi vào giữa một cơn ác mộng ghê rợn và phải tập quen với nó bởi chúng tôi không được lựa chọn.

Thay vì chấp nhận ngủ cả năm mống trên cùng một chiếc giường (ánh mắt tăm tối của Henri), Diane, Héloïse và Margot sẽ ngủ cùng nhau, trong khi Henri và tôi nằm trên chiếc giường đệm trần.

00 GIỜ 01

Tôi cúi xuống chiếc giường chúng tôi sẽ nằm, và tôi sẽ tìm thấy cái gì trong đó nhỉ???

Không gì cả. Nhưng lẽ ra tôi phải tìm thấy gì đó chứ.

00 GIỜ 05

Bệnh đã hiểm thì phải có thuốc hay: tôi cho ba đứa nhóc mặc ấm như thể chúng sắp đi trượt tuyết. Trang bị tất ngắn, quần âu, áo gi lê, tóc buộc túm, bộ ba nằm dài trên tấm đệm để không chạm nhiều vào mặt đệm (vâng, tôi biết...).

Henri và tôi chiếm lĩnh chiếc giường kia, phủ tạm bằng một tấm ga kỳ diệu thay đã tìm thấy trong tủ. Chúng tôi đổ ập xuống đó vì kiệt sức. Henri bị mất ngủ và căng thẳng nên đã để sáng đèn chơi trò giải ô chữ khiến tôi không tài nào ngủ được.

người đàn ông này thật đúng là kẻ hay chống đối!

CHỦ NHẬT 17 THÁNG BẢY - 8 GIỜ

Cánh cửa sổ mở toang tràn ngập ánh sáng ban ngày, ngôi nhà đã trở nên thân thiện hơn trong mắt chúng tôi (đám mạng nhện mờ đi nhiều).

Tổng kết tình hình trong "phòng khách" cùng Henri. Sáng nay, anh đã ghé siêu thị nhỏ trong khu phố mua nhu yếu phẩm: đồ tẩy rửa và khăn sạch. Còn đâu chúng tôi sẽ trải qua phần lớn thời gian trong ngày bên ngoài ngôi nhà và chúng tôi chỉ quay về để ngủ. Nên chúng tôi sẽ cố gắng chịu đựng ngôi nhà trong khoảng thời gian ít ỏi chúng tôi ở bên trong nó.

Xin tuân lệnh thủ trưởng!

9 GIỜ 21

Trong lúc chúng tôi quét sàn nhà, Henri năn nỉ để chúng tôi hết sức chú ý không làm đảo lộn mọi thứ. Chúng tôi phải để ngôi nhà của bạn anh nguyên trạng như khi mới đến. Điều này có kéo theo việc đi bắt lũ

Nhện trong vườn nhà kế bên để thay thế cả đám nhện chúng tôi đã giết từ khi đến đây không nhỉ?

Tôi tự hỏi.

9 GIỜ 35

Khi dỡ các va li ra, một sự thực tồi tệ đập vào mắt tôi: tôi đã quên các địa chỉ để gửi bưu thiếp!! Và tôi biết xoay xở cách nào để kích động đám bạn gái của tôi bằng cách kể cho các nàng ấy nghe kỳ nghỉ trong mơ mà chúng tôi đang tận hưởng ở Bretagne nhỉ?

Ôôôôi, tôi nản quá đi.

10 GIỜ

Margot đã thức dậy. Con bé thét gọi tôi. Tôi chạy trối chết lên tầng trên. Con bé lao ra khỏi nhà vệ sinh và bảo tôi là có phân trong bồn rửa. Tôi nhìn vào cái bồn trống trơn. Chẳng có gì hết. Héloïse đang đứng đằng sau tôi bảo rằng

Margot nói đúng đấy, con bé cũng đã nhìn thấy phân trong bồn rửa. Tôi hoàn toàn không hiểu chúng đang nói gì.

Thôi nào, tất cả xuống dưới nhà dùng bữa sáng đi.

10 GIỜ 15

Tiếng hét của Diane phát ra từ tầng trên. Tôi lại chạy thục mạng lên. Diane vừa ra khỏi toa lét. Con bé vừa giật nước vừa bảo tôi vẻ phẫn nộ:

- Cô nhìn này.

Cần giật nước vang lên một âm thanh đáng sợ... rồi nước đầy phân dềnh lên trong bồn rửa. Tôi thốt kêu một tiếng cấp báo Henri, anh vừa lao tới vừa cằn nhằn. Ngạc nhiên với những gì được nghe thuật lại, anh liền tự tay giật nước để chứng kiến cảnh tượng "phân nổi lềnh phềnh". Tôi nghĩ chúng tôi buộc phải sử dụng toa lét tầng trệt. Tôi nóng lòng muốn quay về Paris để nói dăm câu ba điều với gã Miguel hay đùa kia.

14 GIỜ

Chúng tôi muốn ra biển nhưng trời lại đang đầy mây, vậy nên ngày mai chúng tôi mới đi. Chuyện đó không ngăn chúng tôi ra ngoài dạo một vòng. Chúng tôi vừa mở cửa chính ra thì đã thấy một bà già nhỏ thó đứng ngay gần cửa (và áp tai lên đó luôn chăng?) đang giật nảy mình khi nhìn thấy chúng tôi. Thấy chúng tôi nhìn, bà ta hất cằm rồi đi tiếp. Chúng tôi liếc nhau có phần kinh ngạc. Hàng xóm láng giềng ở đây thân thiện quá đi.

Tôi vơ một bịch nước rồi bê trên tay tiến ra xe trong khi Henri tập hợp ba đứa con gái của chúng tôi lại rồi vặn chìa khóa cửa. Trên đường ra xe, tôi gặp hai phụ nữ đi ngang qua đang đứng đối diện nhà chúng tôi tán chuyện. Hình như họ không nhìn thấy tôi từ đó đi ra. Một người vừa nói với người kia vừa liếc nhìn Henri và bọn trẻ với ánh mắt đầy chê trách:

- Tôi không biết lại có người sống trong ngôi nhà đổ nát đó đấy... Người kia đáp:

- Xời... chị nhìn thấy chưa? Cả lũ bọn họ đều khố rách áo ôm còn gì, thật đáng hổ thẹn.

Không, hàng xóm láng giềng thật quá thừa.

14 GIỜ 10

Tôi (ngồi ghế trước). - Này các cô bé, các con đã cài dây an toàn chặt rồi chứ?

Câu trả lời đồng thanh. - Rồi ạạạạ...

Tôi (để biết chắc chắn). - Héloïse, con cài dây an toàn rồi chứ? Cho mẹ xem nào...

Héloïse. - Con cài rồi mà mẹ, mẹ coi con còn nhỏ lắm hay sao?

Tôi. - Margot, con cài chưa? Margot. - Xì... cài rồi mẹ ạ...

Tôi. - Diane, cháu yêu, ít ra cháu cũng cài rồi chứ? Diane (vừa chỉ cho tôi thấy dây an toàn chỗ con bé đã cài vừa nhìn tôi với ánh mắt khiến tôi rụng rời). - ... Tôi. - anh yêu à? Anh đã...

Henri. - Chà chà, xong rồi!

15 GIỜ

Cuộc tham quan thám hiểm quanh vùng bằng ô tô. Bretagne thật đẹp, vả lại mọi người ai cũng nói vậy. Và quả có thế thật. Thật khó tin, những thảm hoa mà tôi không biết tên tô điểm các mặt tiền cửa hàng này và mấy khóm cây trồng trước những ngôi nhà chúng tôi đi ngang qua kia. Chúng nở ra đủ loại màu sắc, kể cả những màu đôi khi không thể hình dung ra sự tồn tại của chúng trong tự nhiên.

Nghe xong câu hỏi của tôi, Henri liền giải thích đó là hoa caminé, một giống hoa có họ hàng với hoa trà. Chúng được một nhà thực vật học lừng danh tạo nên, tên ông ấy là Jim hay James Twayllet, và đã xuất hiện dày đặc khắp vùng này từ năm 1852.

- Vậy sao? Tôi vừa hỏi lại anh vừa ngưỡng mộ trước vốn kiến thức văn hóa của anh. À mà khi nào về tới Paris anh nhớ nhắc em đi mua hoa caminé của

Twayllet nhé.

Vài giây trôi qua, rồi tôi hiểu ra.

- ÔI ANH THẬT NGỐC! Anh đang hình dung liệu em có từng đến hỏi một người bán hoa nào chuyện đó không hả?! Thật đáng xấu hổ!

Mọi người ngồi trong xe đều cười lăn cười bò.

23 GIỜ 14

- Anh yêu à? Anh có tin tức gì về Sacha không? Henri đang nằm sấp trên giường và tập trung chơi trò giải ô chữ, anh điền đáp án với tốc độ hết sức ấn tượng, hầu như không suy nghĩ.

- Có, cậu ấy khỏe? Sao em hỏi vậy?

- Không, chuyện đó em cóc quan tâm, em chỉ muốn biết liệu anh có nghe ngóng được gì về mối quan hệ giữa anh ấy và Noémie không thôi.

- Ừm... cậu ấy không kể gì với anh. Em biết Sacha mà, chắc chắn cậu ấy đã chuyển sang ai đó khác rồi...

- Vừa hay ban nãy em gặp Noémie qua điện thoại. Chị ấy nói là Sacha đang bám chị ấy dai như đỉa, chị ấy nghĩ Sacha đang phát cuồng vì yêu.

- Ừ, được đấy, em biết Sacha rồi còn gì... lúc nào cũng cực đoan.

- Hình như anh ấy muốn dẫn Noémie về ra mắt mẹ.

- Ừm... Rốt cuộc chuyện này có vẻ nghiêm túc đây.

- Mà nếu không thì, trên ti vi có gì để xem không nhỉ?

- Em yêu ơi, làm gì có ti vi.

- Em đùa đấy. Vậy thì mình sẽ thu mình tựa vào nhau trong chăn nhé?

- Cũng làm gì có chăn. Này, em nhớ mặc thêm cái áo len nữa nhé.

- Đó là cách nói tránh để bảo anh ôm em thôi mà.

- Ra thế. (Anh đặt trò chơi ô chữ xuống gối rồi thở dài.) Vậy thì lại đây nào.

- Ôi không, cảm ơn, em không muốn anh cảm thấy bị ép buộc. Chúc anh ngủ ngon.

Henri không thích bị phân tán tư tưởng khi đang giải ô chữ. Chuyện này thật không đúng lúc chút nào, bởi tôi thích khiến anh mất tập trung khi anh đang giải ô chữ.

nhưng vì thực ra anh cũng thích một chút, anh bèn quăng tờ báo xuống sàn với một tiếng làu nhàu khoan khoái trước khi quay sang ôm choàng lấy tôi với một động tác bĩu môi mang nghĩa "tới đây nào, cô nàng phiền phức của tôi".

Tôi kiêu hãnh đẩy anh ra.

Anh chộp lấy tôi rồi ôm siết tôi hơn nữa. Hai cánh tay đã bị giữ cố định, tôi ấn hai ngón cái vào bắp chân của anh để thoát thân. (Anh ghét trò đó.) Anh cố nén một câu rủa nhưng vẫn không buông tôi ra, lần tay dọc đùi tôi rồi cấu lớp mỡ sần bên trong chân tôi (cực đau). Tôi vùng vẫy (một chút, tôi rất thích mỗi khi anh ôm tôi như một chú gấu khổng lồ tóm gọn con cá hồi đang quẫy) rồi cố gắng chống chọi để tặng anh một "nụ hôn thần chết" (một nụ hôn vào tai: hút cạn không khí trong màng nhĩ có thể khiến người ta điếc suốt nhiều giây. Tàn bạo). Tôi đã làm được điều đó sau vài cú vặn người. Anh nhăn mặt vì đau và hứa sẽ trả đũa bằng những thủ đoạn mà thậm chí tôi còn không thể hình dung nổi. Ái chà! Thậm chí tôi còn không sợ nữa kia!

nhưng để đề phòng, tôi vẫn cố gắng tránh. Anh giữ tôi mà không phải gắng sức, vừa cắn cánh tay và vai tôi vừa thở phì phò, anh thích cắn tôi thế cơ chứ, rồi bỗng chộp lấy hai cổ tay tôi (ôi không, không phải cổ tay chứ!) và ra một trong những đòn "xuyến Trung Hoa" lợi hại của anh (trong lúc siết chặt, một bàn tay anh sẽ xoay theo một hướng, bàn tay kia xoay theo hướng đối diện, má tôi đỏ lên, tôi chỉ chờ anh kết thúc màn tra tấn này để lập những kế hoạch trả thù).

Anh vừa buông tay tôi ra với vẻ thỏa mãn, tôi đã xông tới cưỡi lên bụng anh

rồi không để anh kịp phản ứng, gí các đốt ngón tay lên trán anh để bồi một cú "day chí mạng" (cảm giác tương đương với việc đặt một cây mộc cầm trên mặt).

Anh cãi rằng tôi không có quyền (tại sao chứ? bởi vì tôi đã thắng sao?), hôn tôi để ra dấu đình chiến (toan thực hiện một "nụ hôn thần chết" sau cùng nhưng không thành công vì tôi đã đoán trước được), rồi chúng tôi mệt nhoài ôm nhau ngủ.

12. “Bớ kín mến. Con khônh ngừn diết nhệnh”

Không nhất thiết phải bơi nhanh hơn cá mập, chỉ cần bơi nhanh hơn người bên cạnh.

Peter BENCHLEY.

THỨ HAI 18 THÁNG BẢY - 10 GIỜ

Này nhé, chúng tôi vừa tìm ra trong nhà một thứ rất chi buồn cười. Trần tầng trệt nhỏ nước lên đầu chúng tôi mỗi khi chúng tôi đi ngang qua đó để vào phòng khách (chính vì vậy mà chúng tôi phải đi vào theo đường chéo). Nước rỏ giọt từ vị trí chính xác của phòng vệ sinh tầng trên (lại còn đang bị tắc). Chúng tôi đều nghĩ rằng đó là nước tiểu lẫn phân. Dẫu sao chăng nữa chúng tôi cũng đã phát ngán với việc nhìn lớp cặn gớm ghiếc trong bồn rửa rồi. Từ đó trở đi chúng tôi sử dụng toa lét trong phòng tắm cạnh bếp (nơi mà kể ra chúng tôi cũng không dùng để nấu ăn; chúng tôi thậm chí không dám hình dung ra cái thứ có lẽ đã làm tổ trong đống nồi niêu xoong chảo cũ trong tủ bếp).

10 GIỜ 30

Nhân tiện nói về nhà vệ sinh, Henri càu nhàu không ngớt vì lũ nhóc không chịu gạt cần dội nước của toa lét tầng dưới. Chuyện bình thường thôi, tội nghiệp bọn trẻ. Chúng (cả tôi nữa) đều đi vệ sinh thật nhanh, rồi chúng (cả tôi nữa) chạy ào ra ngoài vì sợ gặp phải nhện.

14 GIỜ

Được lắm, thời tiết mà cứ như thế này thì hôm nay rốt cuộc chúng tôi sẽ không ra bãi biển.

15 GIỜ

Những bằng chứng đầu tiên bắt đầu xuất hiện trên các tấm bưu thiếp (từ những người mà tôi thuộc làu địa chỉ).

Đọc cho chép chính tả:

Chào bố. Kỳ nghỉ hơi đáng chán, nhưng con đã mua tặng bố một món quà. Nhưng kỳ nghỉ dù sao cũng hơi đỉnh đấy, vì tính tới GIỜ bọn con đã tới Mc Do hai lần. Hôn bố thật kêu, Margot.

Cặm cụi viết cẩn thận:

Bớ kín mến. Con khônh ngừn diết nhệnh. Đán sấu hổ! Mẹ xợ nhệnh. Hôn bớ, Héloïse.

Hoặc nữa:

Albert thân mến, tớ đang nghỉ hè ở Bretagne và đang vui phát điên! Biển thật lạnh, nhưng dẫu sao cũng hết sức dễ chịu, ngay cả khi trời mưa. Hôn cậu, Héloïse.

(Lỗi chính tả được sửa hết để mẹ cậu bé kia khỏi hình dung rằng ở trường con trai bà học giỏi hơn con gái tôi.)

Bỏ trong chai thả xuống biển:

Mẹ kính yêu, con không chịu nổi nữa rồi, con nhớ phòng riêng của mình quá đỗi! Trở về nhà muôn năm! TB: Mẹ mua cho con album mới của nhóm Blue được không, để giúp con qua được kỳ nghỉ lãng mạn này? Hai chân con bầm tím vì hằng đêm phải lãnh những cú quẫy đạp của hai đứa nhóc nằm chung giường... Phải đấy ạ, vì ba đứa con nằm chung giường mà!! Sau khi suy nghĩ kỹ, con nhờ mẹ gửi kèm luôn một máy nghe nhạc MP3 và vài chiếc vòng hiệu Claire's, con rất xứng đáng với những thứ đó. Con gái yêu mẹ, Diane.

THỨ BA 19 THÁNG BẢY - 11 GIỜ

Sau khi đã lái vòng vòng vô định, chúng tôi vừa tìm ra một bãi biển tuyệt đẹp, không chê vào đâu được. Và tuyệt không một bóng người.

Mà trời thì đang đẹp. (nói cho cùng trên bầu trời đang có những đám mây to nặng trĩu. Nhưng "thời tiết đẹp" trong vùng này có nghĩa là trời không mưa.) Sóng gợn lăn tăn, và một lá cờ màu xanh lục đang bay phấp phới trong không trung. Tôi không ngừng tự nhủ tại sao trên bãi biển thơ mộng này lại không có ai.

Henri đoán có lẽ vì thời gian gần đây xuất hiện một chú cá mập trắng khổng lồ lạc vào vùng biển này.

Ôi không, tôi không thích anh đem chuyện đó ra đùa chút nào.

Hồi còn nhỏ, tôi được nghe kể câu chuyện về một cô bé ra biển bơi. Vì đang ở cuối chu kỳ nên cô bé đã thu hút sự chú ý của một con cá mập trở nên điên cuồng vì ngửi thấy mùi máu, nó đã ngoạm mất một chân của cô bé. Người ta muốn nói thế nào cũng được nhưng tôi không tha thiết lắm với việc xác minh độ chân thực của giai thoại này. Cũng kể từ đó, tôi cẩn thận chú ý theo dõi chu kỳ tháng của mình trước khi đi bơi.

Henri vừa nói vừa tiến một bước đầy tự phụ về phía bờ sông, cùng đi với anh là lũ nhóc đang kêu toáng lên vì vui sướng và nhảy nhót khắp nơi. Phía sau anh, tôi vừa chạy lon ton vừa khệ nệ vác một túi nặng đựng tất cả những thứ thiết dụng để sống sót trên một bờ biển: khăn quấn, khăn tắm, kem chống nắng, xô và xẻng, máy quay, nước đóng chai, tạp chí, vân vân.

Cộng thêm túi xách của tôi. Cộng thêm thảm trải của tôi. Tôi có cảm tưởng mình đang trở thành xe đẩy hàng của bọn họ.

Cố nén một tiếng thở dài nhớ nhà, tôi xúc động nhớ lại quãng thời gian tuổi thơ êm đềm khi mẹ tôi cáng đáng cái vai lạc đà thồ hàng đen bạc này (bạn biết đấy, con vật đạp cát mà đi với sức nặng tương đương một xe moóc trên lưng). Lại còn không than vãn nữa chứ! Hoan hô mẹ!

Nhưng tôi không được thừa hưởng lòng can đảm từ mẹ, và tôi không kìm nén việc thể hiện điều này.

11 GIỜ 10

Chúng tôi vừa đến nơi, năm tấm thảm được trải ra và đồ đạc của chúng tôi

vừa được để tạm lên đó thì trời bắt đầu nổi gió.

Không phải dạng gió nhẹ mà là kiểu gió lốc trước bão thì đúng hơn.

Mọi thứ bỗng bị cuốn phăng theo: nào thảm, nào váy áo, dép tông, nhưng mọi người vẫn mặc kệ bởi tất cả đang mải đá sóng cho nước bắn lên người nhau ở thật xa phía trước, trong khi tôi lên cơn cuồng loạn vì huy động hết cả tứ chi để cố giữ mọi thứ.

Cuối cùng, vì rộng lượng (và kinh động bởi những tiếng gào thét giận dữ của tôi), đám người đi nghỉ mát vui vẻ kia cũng mang về cho tôi những viên cuội to để chèn đồ đạc của chúng tôi lại. Henri không bỏ lỡ dịp để nhấn mạnh việc tôi thiếu óc tổ chức như thế nào, và tôi dễ dàng chết đuối trong một cốc nước ra sao. Tôi quyết định khôn ngoan hơn hết là nhanh chóng buông hòn cuội to đang cầm trong tay ra.

Một khi đã đặt hết cuội xuống, mấy người Paris ấy lại quên khuấy tôi và chạy đi té nước vào mắt nhau.

11 GIỜ 20

Bù lại, tôi rút máy quay ra để lưu giữ cảnh thủy chiến đang diễn ra ngay trước mắt. (“Tiến lêêên! Tất cả chống lại Henriiiii! Xung phong!”)

Tôi ghi hình người đàn ông của mình đang di chuyển trong chiếc quần soóc lửng màu xanh cổ vịt mới mua và đôi xăng đan để lộ những ngón chân. (Xăng đan không có cỡ to hơn số 45. Hoặc giả có đấy, nhưng không còn là xăng đan nữa mà là chân nhái.)

Choáng váng vì sự tinh tế trong trang phục của anh

- Chỉ còn thiếu chiếc mũ mềm Ricard và chiếc đồng hồ dây xích bạc nữa thôi -, tôi kèm theo bài phóng sự của mình một lời bình luận thú vị bằng tiếng ngoài khuôn hình: “PSg[30], PSg, PSg tiến lêêêêêên... PSg, PSg, PSg tiến lêêêêêên...”, lời bình luận mà tôi không ngừng hát lầm rầm suốt quãng thời gian còn lại trong ngày.

Chính vì thế, Henri, để chứng minh trọn vẹn vai trò cha dượng mà tôi trao

cho anh, sẽ tuôn ra những lời bình phẩm tục tĩu về thân hình của mọi cô nàng lọt vào tầm mắt anh (đi kèm là những ánh mắt tà dâm thích đáng, dĩ nhiên).

Tính cả ghen của tôi cao hơn lòng tự ái của anh (và cao hơn cả phẩm cách của tôi nữa), sau hai tiếng thao diễn ngắn ngủi, tôi chỉ còn duy nhất một ý nghĩ trong đầu: bắt anh ngừng lại.

Nhưng đòi hỏi chuyện đó thôi thì không đủ, như thế dễ dàng quá.

Để bù lại thiệt hại do người đàn ông này gây ra, người đàn ông bình thường vốn dè dặt và bặt thiệp, hôm nay bị khí hậu ép buộc phải ăn mặc kiệm vải (thậm chí cả thứ đi dưới chân cũng không che được nhiều), tôi tự thấy mình đang ra lệnh viện dẫn câu (hết sức mất thể diện) sau, giọng cất cao và rõ ràng: “Xin lỗi, thưa đấng cứu thế tôn kính, về vụ PSg...”

Ba lần liên tiếp.

11 GIỜ 50

Giữa hai lần quay, tôi cũng kiêm luôn vai trò máy phân phát tự động đủ thứ trên đời.

- ... Déborah này, em đưa anh đồng hồ đeo tay của anh đang để trong túi em được không?

- ... Mẹ ơi, mẹ có khăn giấy không?

- ... Em yêu này, đưa cho anh cặp kính râm ngay bên cạnh em nhé?

- ... Mẹ ơi, tờ Nhật báo Mickey của con đâu ạ?

Thậm chí trong mơ tôi cũng không thể hình dung nổi khoảnh khắc được thảnh thơi ngồi hoặc nằm trên bờ cát.

Henri vốn chưa bao GIỜ hà tiện một lời đùa ác ý cũng đã đặt cho tôi biệt danh “người phụ nữ dao đa dụng”. (Á à, tôi không chịu nổi nữa rồi, bụng dưới tôi đau quá. Phù.)

Người duy nhất không yêu cầu tôi điều gì là Diane. Nằm dài cạnh tôi, tai ốp cặp tai nghe lúc nào cũng kè kè bên mình, con bé tỉ mẩn đọc những mẩu tin mới nhất về cặp sinh đôi Mary-Kate và ashley Olsen trong tờ tạp chí dành cho tuổi mới lớn.

Sinh nhật tới đây tôi cũng nên nghĩ đến chuyện đòi quà là một cái máy nghe nhạc thôi.

12 GIỜ 15

Ôôôôi, tất cả mọi người đều đã có thứ họ muốn, rốt cuộc tôi có thể tập trung đọc tờ Marie-Claire cho đời thêm vui.

Ôi không.

Henri, rõ ràng thắc mắc khi thấy tôi không có hoạt động gì sôi nổi trong vuông cát đang ngồi, bèn ghé qua, vẩy đầy nước lên tờ tạp chí của tôi rồi hỏi:

- Nhưng tại sao đàn bà con gái lại có thể đọc được tất cả những thứ ngu ngốc này nhỉ?

Tôi bực bội ngước lên, hạ kính râm xuống rồi buột miệng:

- Anh nên nhớ rằng đàn bà con gái mang nặng đẻ đau lũ trẻ, nuôi dạy chúng lớn khôn, gánh vác cả công việc bên ngoài lẫn đảm đương việc nội trợ, dành thời gian cho đức ông chồng bé bỏng và chịu đựng gia đình bên chồng. Chuyện đó đòi hỏi một sự tổ chức hoàn hảo, một trách nhiệm phát huy mọi nơi mọi lúc và thần kinh thép. Vậy thì khi họ có thể tự cho phép bản thân thư giãn một lát thì lạ thay, họ luôn tránh đọc một báo cáo về những biến động kinh tế tại Đông nam Á. Đàn ông thì ngược lại, ngày nào cũng đọc báo để ra vẻ ta đây. Để "biết những gì đang diễn ra trên thế giới" như họ thường nói. Thế rồi sao? Tiếp theo thế nào? Điều đó thì có ảnh hưởng gì đến đời họ? Chẳng gì hết. Đàn ông là những đứa trẻ chơi trò đóng vai người lớn. Đàn bà ấy mà, họ không có thời gian mà chơi.

Henri không biết trả lời sao, và khá hiếm khi anh rơi vào tình cảnh này.

Ngại ngùng nhưng vẫn đúng mực, anh lại chạy ra nhảy nhót cùng bọn trẻ

trong làn nước lạnh băng.

Tôi nhại một động tác chém tay từ trên xuống: “Mêêêệt”.

23 GIỜ 12

Nằm dài trên giường, chúng tôi vừa ngắm trần nhà vừa lắng nghe tiếng bụi rơi và tiếng lũ nhện yêu nhau.

Henri. - Em nói xem, chuyện đám cưới...

Tôi. - Đám cưới nào? Theo em biết thì em còn chưa nói “đồng ý” cơ mà!

Henri. - Chuyện bình thường ấy mà bà xã, tại anh vẫn chưa cầu hôn em đấy thôi.

Tôi. - Bình thường ấy mà, mũi bự, anh quá sợ nếu em từ chối.

Henri. - Ahahaha!

Tôi. - Được rồi, anh đang nói gì nhỉ?

Henri. - À, anh nói là Sacha chắc chắn sẽ đề nghị anh tổ chức một bữa chia tay đời trai...

Tôi. - Ahahaha, đừng có mơ. Cứ làm vậy đi, và đó không phải tiệc chia tay đời trai của anh đâu, mà là tiệc khởi đầu đời trai già của anh đấy.

Henri (mắt sáng rỡ). - Cậu ấy biết một hộp đêm... Tôi (hơi căng thẳng). - Khoan đã, nhưng anh biết tiệc chia tay đời trai là gì chứ? Em báo cho anh biết nhé Henri. Nếu anh làm vậy, em sẽ gọi ngay cho Daphné và Roxane, rồi em cũng sẽ mở tiệc chia tay đời gái. Anh biết tiệc chia tay đời gái diễn ra thế nào không?

Henri. - Không... có gì thế? Nam vũ công thoát y sao?

Tôi. - Trờời, nhưng không chỉ có vậy đâu thưa ngài! Đầu tiên, gã đó sẽ đặt cô gái ngồi lên một chiếc ghế. Sau đó, chỉ mặc trên người độc một chiếc quần lọt khe, gã sẽ cọ vào người cô ấy, cầm tay cô ấy đặt lên quần hắn, mơn

trớn ngực cô ấy rồi mọi thứ. Em đã xem trên một chương trình truyền hình. Ngày hôm sau, cô gái bị gã vũ công thoát y kia sờ soạng sẽ xấu hổ đến chết. Nên nhớ rằng em sẵn sàng chết vì xấu hổ nếu cần.

Henri (vẫn vui vẻ hồn nhiên). - Nhưng chuyện nó là thế mà... Dù sao thì anh cũng không làm gì được đâu, quà của một người bạn cơ mà, làm sao từ chối được.

Tôi. - Cứ tiến hành đi, em biết sẽ tặng anh thứ gì rồi, anh yêu ạ, cho bữa tiệc nhỏ trước khi kết hôn của anh ấy mà.

Henri (mỉm cười). - Gì thế, một cô vũ nữ thoát y ư? Tôi. - Không. Một chất diệt dục.

Henri (hớn hở). - Nhưng nghe này, sẽ chỉ có một... hoặc hai... cô lần cuối cùng thôi, trước khi dâng hiến toàn bộ cho một cô duy nhất suốt phần đời còn lại. Này, vả lại để tỏ lòng tôn kính em, anh sẽ chọn những cô tóc nâu. Anh từ bỏ những cô tóc vàng. Đó không phải minh chứng tình yêu sao?

Tôi (áp người vào anh rồi khẽ khàng đặt tay lên ngực anh). - Anh biết em sẽ làm gì không? Em sẽ làm thế nào để anh không bao GIỜ ham muốn một phụ nữ nào khác ngoài em. Thậm chí cả trong tiệc chia tay đời trai kia.

Henri (nhắm mắt vẻ thích thú). - Ừm... em sẽ làm gì?

Tôi (đứng bật dậy). - Em sẽ vặn cậu bé của anh cho tới khi nó gãy làm đôi!

Henri. - Thế hả? Không phải chính xác thứ anh đang nghĩ trong đầu...

Tôi (năn nỉ). - Nhưng thôi nào!! Mà chuyện này khiến em nhớ một tập trong phim Những người bạn, với Monica tặng cho Chandler một cô vũ nữ thoát y để chia tay đời trai, nhưng cô nàng đã nhầm và thực tế cô gái ấy là một gái bán hoa.

Henri. - Tuyệt! Em tính tặng anh món quà đó chứ gì?

Tôi. - Anh yêu à... đúng là anh vẫn còn phải học nhiều thứ lắm... Nhưng cứ để đích thân em dạy cho anh biết...

Henri. - Ahahaha! Mũi bự, tiến công thôi! (Tiếng hôn.)

1 GIỜ 57

Tôi ghét mỗi khi Henri nói với tôi về một kế hoạch nào đó chỉ để dọa tôi phát sợ, rồi sau đó anh lại hào hiệp từ chối kể cho tôi để đợi đến lúc nhìn thấy tôi rối rít biết ơn anh.

Trong khi trên thực tế, anh chưa bao giờ có ý định thực hiện kế hoạch này.

2 GIỜ 01

Tại sao tôi luôn mắc bẫy?

THỨ TƯ NGÀY 20 THÁNG BẢY - 9 GIỜ Trong nhà có một con chuột!!

Chính Henri đã nghe thấy tiếng chuột dưới mái nhà trong đêm. Lũ nhóc vui sướng phát điên vì đang nhớ lũ chuột nhắt chúng nuôi trong lồng tại nhà bố chúng. Riêng tôi đang tự hỏi liệu mình có chịu đựng được lâu cái chương trình Fear Factor phiên bản máy quay giấu kín này không. Vong hồn Marcel Béliveau[31] đang lảng vảng quanh đây, tôi biết điều đó, tôi cảm thấy điều đó. Không thể khác được. Hoặc giả chúng tôi vừa bước vào một thế giới song hành đầy những thứ đáng tởm. Có thể chấp nhận, tuy nhiên, chiếu theo phối cảnh.

10 GIỜ

Cuộc chiến đấu chống lại lũ nhện vẫn tiếp tục. Chúng tôi đã có phần quen với việc đó, và nếu chúng tôi không ngủ luôn dưới chăn, chúng tôi chấp nhận kê đầu với mái tóc đã buộc lên gối tựa. (Trên giường chỉ có một cái gối duy nhất. Xin chào chứng vẹo cổ.)

Đôi khi trong nhà vang lên những tiếng thét: “Eeeeo! Đằng nàààày, có một cooon! Nó to quá con không giết được!” (Héloïse.) “Henriiiiiii! Tới đây anh yêu, làm ơn nhanh lêêêêên!” (Tôi, thậm chí còn chưa nhìn thấy con nhện đâu.)

Henri được thăng chức kẻ hủy diệt chính thức bè lũ tám chân. Dẫu sao anh

cũng không được lựa chọn, không ai khác chịu hy sinh. Hoặc là thế hoặc là chịu đựng những tiếng kêu eo éo vì khiếp sợ của chúng tôi trong khi anh đang nói chuyện điện thoại, lịch sự cảm ơn Miguel đã cho chúng tôi mượn căn nhà.

10 GIỜ 15

Bên cạnh việc chứa chấp hàng triệu sinh vật sống (mà phần lớn là côn trùng), căn nhà chúng tôi đang ở còn có một tầng gác. Điều này có nghĩa rằng nếu muốn xuống phòng tắm để tắm, và nếu ta mà quên, tôi không biết nữa, chẳng hạn như dầu xả, thì ta phải lên phòng tìm, rồi lại xuống lần nữa. Khi nhận ra đã quên lấy quần lót sạch, ta phải leo lên rồi lại leo xuống. Tất cả những thứ đó, hơn chục lần mỗi ngày.

Kết quả: tôi có cặp đùi bằng bê tông cốt thép, tôi chịu đựng những cơn chuột rút và những hình thức đau khác nhau (kiệt sức, dĩ nhiên), chưa kể tôi hẳn phải tiêu hao ít nhất là một nghìn tám trăm ca lo ri mỗi lần leo lên-leo xuống.

Tôi phải nghĩ đến việc cho lắp một cầu thang trong căn nhà sắp tới của mình mới được.

14 GIỜ

Hôm nay chúng tôi sẽ đi thăm một lâu đài.

Chúng tôi muốn ra biển, nhưng gói dịch vụ thời tiết xấu + sóng lạnh đã giam chân chúng tôi. Chúng tôi cũng muốn tham quan một trang trại tài tình dành cho trẻ em, nhưng giữa chừng một trăm tờ quảng cáo, sách hướng dẫn du lịch và tờ rơi các loại, không thể tìm ra địa chỉ của trang trại nói trên.

Vậy nên chúng tôi sẽ đi khám phá lâu đài đẹp nhất vùng. Nhưng trước đó, Henri đề nghị dạo một vòng quanh những khu vườn thời Trung Cổ bao quanh lâu đài.

Tuyệt, một cuộc dạo chơi!

15 GIỜ 30

Cuộc dạo chơi nhanh chóng biến thành cuộc thám hiểm, bởi không phải vô

cớ mà khu vườn có từ thời Trung Cổ: bên trong đó là một khu rừng rậm chính hiệu. Vô cùng rậm rạp.

Lũ nhóc vui sướng phát cuồng, chúng theo chân Henri tiến từng bước dài, trong khi Diane và tôi cẩn trọng tiến bước để không làm lấm bùn lên những đôi giày thể thao màu trắng.

Đúng thế, bởi vì trời đang mưa. Lại nữa.

Tôi cá rằng những cặp kính râm hiếm hoi đang được lưu hành trong vùng hẳn phải thuộc về cánh người mù.

Đến đâu chúng tôi cũng gặp những thác nước và những dòng suối nhỏ xinh xắn, chúng tôi buộc phải nhảy qua và cố không để trượt chân. Đám nhóc nhà tôi tự coi mình là những Indiana Jones tí hon, trong khi tôi càu nhàu trước tất cả những cầu thang này, được dựng lên bằng vài mảnh gỗ, và chúng tôi phải leo qua để tới lâu đài (phía trên cao kia, cách ba cây số).

16 GIỜ

À đấy! Lại thêm những cầu thang bằng gỗ! Bỡ ngỡ quá đi!

Tôi mệt đến nỗi có cảm giác chân cẳng như nhũn ra. Diane nhảy dựng lên trước mỗi cử động của lũ côn trùng mà chúng tôi gặp phải, mà chúng thì đông như kiến cỏ.

Không nói quá chứ phong cảnh giống amazon kinh khủng. Phải công nhận rằng hệ thực vật nơi đây hết sức đa dạng, và nhất là đẹp đến khó tin. Được rồi, đúng là ở Paris, nếu muốn gần gũi thiên nhiên, người ta được chọn giữa đám cây tiêu huyền hoặc những cây mỏ hạc mọc bám trên gờ cửa sổ. Sau đó, ngay đến một cọng cà rốt đối với chúng tôi cũng có vẻ ngoại lai. Nếu ta chỉ có thể tìm thấy những cây trồng không có côn trùng, chuyện đó thật tuyệt: biết bao lần chúng tôi phải ngậm miệng khi gặp một đàn mòng, thầm cầu trời để không con nào trong số đó dính lại trên môi...

16 GIỜ 30

Tôi có cảm giác ngây ngất như đang ở trong phim Koh-Lanta. Bởi lẽ chúng tôi lạc nhiều lần trước khi tìm ra đúng đường.

Margot mừng rỡ khi hình dung sẽ được trải nghiệm những cuộc phiêu lưu hồi hộp trong rừng:

- Này, có vẻ nhà mình sẽ ngủ lại đây, rồi sẽ làm giường từ những cành cây, có vẻ nhà mình sẽ trông thấy lũ gấu, rồi...

Héloïse đang chạy lon ton trước chúng tôi một quãng hớn hở reo:

- Ôi trời, kém quá! Mẹ và chị Diane quá là kém! Đi nào, băng đảng bất tài tiến lên nào!

16 GIỜ 45

Diane thỉnh thoảng lại dừng bước, đứng yên kinh hãi trước một con sâu màu cứt ngỗng hoặc một con sâu đầy lông đang vặn mình. Tôi xoa dịu cơn kinh hãi của con bé:

- Thôi nào, đừng làm bộ mặt đó, trong Koh-Lanta họ còn buộc phải ăn chúng kia.

Chúng tôi cười ồ lên và chê những ứng viên của chương trình là lũ bất tài, bởi họ tới tận đầu kia thế giới để ăn sên trong khi ngay tại Bretagne đã có những loại rất tuyệt thế này.

16 GIỜ 50

Tôi hơi châm biếm mặt lười biếng của mình để Diane không cảm thấy đơn độc, và chia sẻ với con bé cảm giác nổi loạn điển hình của tuổi mới lớn: "Bố cháu khiến cháu phiền chết được, mọi thứ ta đang làm đều khiến cháu phát chán, cháu cảm thấy dễ chịu hơn nhiều nếu được về phòng riêng nghe Kyo."

Nhưng kế hoạch kết thân mẹ kế/con chồng của tôi tiến triển hết sức chậm chạp.

Đến chân lâu đài, Diane giận bố vì đã đi quá nhanh và không quan tâm đến con bé. Henri năn nỉ con bé đi nốt quãng đường cùng mình, anh hẳn đang mơ hai bố con sẽ cùng nhau tiến bước nhưng con bé từ chối. Là kẻ mãi mãi không được thấu hiểu luôn thèm muốn điều mình không có, và không còn

giận nữa khi người ta năn nỉ nó chấp nhận.

Tôi biết Heloïse và Margot chẳng bao lâu nữa sẽ tới giai đoạn đó, và chưa gì tôi đã thấy run rồi. Nhất là vì tôi còn nhớ cái thời kỳ bản thân cũng đã trải qua khi trạc tuổi Diane. Tâm trạng thất thường, luôn cau có, và nhất là... mọi thứ đều lọt vào tầm mắt! Một tầm mắt hẳn là rất ủ rũ, tuyệt vọng, hiếu chiến và thường xuyên hướng về phía bố tôi, người tôi vừa kiếm tìm tình cảm lại vừa có vẻ ruồng rẫy tình cảm đó.

16 GIỜ 57

Chuyện này nhắc tôi nhớ tới một chương trình đã xem cách đây vài tháng, trong đó, một phụ nữ tốt khẳng định không hề đỏ mặt là có thể yêu thương hết lòng người đàn ông của mình, đã ly dị, chứ không bao giờ yêu thương con cái anh ta. Chị ta nói rằng mình không buộc phải chịu đựng chúng bởi chị đã không chọn chúng, chúng luôn là những người xa lạ. Những lời lẽ đó khiến tôi bị sốc. Phải chăng người ta có thể tìm thấy một người đàn ông có hình thể tuyệt đẹp, ngoại trừ nốt ruồi trên cằm khiến ta nhăn mặt và đôi cẳng chân không hề có lông khiến máu chúng ta đông lại, nhưng phần còn lại, đó là người đàn ông đẹp nhất thế gian? (Cũng ngoại trừ luôn những ngón tay quá chuối mắn và đôi mắt xấu điên của anh ta màu hạt dẻ chứ không phải xanh lơ.) Ý tôi là, theo tôi được biết lũ trẻ không phải phụ kiện tháo lắp được của một ngài ngốc.

Tại sao trong trường hợp này không lựa chọn những cuộc hẹn chóng vánh từ năm đến bảy giờ theo truyền thống cho phép chị ta tận dụng xác thịt anh ta mà không buộc phải nhận về mình những thứ xấu xí kia? Thay vì kiên nhẫn làm việc để giành được cảm tình từ những người ruột thịt của tình yêu lớn trong đời mình, chị ta lại muốn đóng sập cánh cửa tim mình trước mũi họ. Không ai yêu cầu chị ta nhận nuôi lũ trẻ đó kia mà, chỉ là cư xử với chúng với nhận thức đầy đủ về hoàn cảnh của chúng: những đứa trẻ đang phải chịu cảnh xa cách bố, và chịu đựng sự gần gũi này với một phụ nữ xa lạ đáng ngờ trong một môi trường thù nghịch (bởi lẽ mẹ chúng hẳn đã tiêm nhiễm cho chúng điều ấy).

Liệu có khó đến thế không nếu tự đặt mình vào vị trí của chúng?

Nếu người phụ nữ này có khả năng tỏ ra nhã nhặn một cách hèn hạ với đồng nghiệp ở văn phòng mà trong lòng thực sự không thể thương nổi họ, tôi chắc

chắn rằng nếu cố gắng một chút, chị ta cũng có thể làm vậy với những đứa trẻ đáng lẽ là con của chị ta.

17 GIỜ 15

A ha, rốt cuộc chúng tôi đã đến được lâu đài! Chúng tôi vừa tiến vài bước vào bên trong thì đã phải men theo những cầu thang bằng đá thời Trung Cổ dẫn lên theo hình xoáy trôn ốc chật hẹp để tiếp tục chuyến tham quan.

Tài tình thật đấy, những cầu thang này! Không, nhưng tôi sẽ nhớ chúng lắm cho mà xem.

17 GIỜ 25

Để leo từ tầng này lên tầng khác phải đổ mồ hôi trong vòng nửa tiếng đồng hồ. Cuộc leo đỉnh Machu Picchu[32] nếu đặt cạnh điều tôi đang phải chịu đựng sẽ chỉ còn là leo vài bậc cầu thang trong Liên hoan phim Cannes.

Hơi thở của tôi phả ra một luồng khí loãng giống như dung nham nóng chảy trong khi tôi vừa leo hàng triệu bậc thang vừa nghẹt thở vì kiệt sức. Hồi còn học trung học, giáo viên thể dục của tôi thường hét: "Hãy tìm hơi thứ hai của em! Hãy tìm hơi thứ hai của em!" Cần phải làm nhanh, bởi tôi đã đánh mất hoàn toàn hơi đầu tiên.

Tôi chợt nhận ra rằng tôi là người duy nhất than vãn (chính xác hơn là "người ta" giúp tôi nhận ra điều đó). Tôi có thật sự lười biếng như ban nãy đã thử tự châm biếm trong khi than thở với Diane không?

Tôi phải quan tâm đến vấn đề này mới được. Một ngày nào đó.

17 GIỜ 30

Chúng tôi hào hứng thăm thú từng tầng một. Henri cố tình để tôi lạc một hai lần bằng cách thì thầm với lũ nhóc: "Này, tới đây, chúng ta sẽ bỏ mẹ lại!", nhưng mẹo đó không hiệu quả, bởi tôi chạy khắp nơi cho tới khi tìm ra cả bọn.

17 GIỜ 40

Tầng này được bố trí thành phòng triển lãm tranh nơi như thường lệ, bức tệ nhất đặt cạnh bức đẹp nhất. Một vài bức tranh đẹp đến sửng sốt. Chúng tôi dừng chân ngắm chúng thật lâu và cảm thụ.

Những bức tranh khác thật xấu xí và quá hão huyền. Thường thì đó là nghệ thuật hiện đại. "Hiện đại" rõ ràng là từ dễ thương để nói "nực cười" mà không khiến những khách mua tiềm năng khiếp sợ.

17 GIỜ 55

Tầng thứ ba, ngạc nhiên thay, chúng tôi lọt vào một căn phòng toát lên vẻ thanh bình.

Trong một căn phòng nhỏ tường làm từ đá đẽo, trần cao, chúng tôi phát hiện một dạng thư viện các loại sách viết về vùng để các khách tham quan tùy nghi sử dụng.

Những chiếc gối dựa với màu sắc rực rỡ được đặt ngay dưới sàn, rải rác thêm những băng ghế và ghế bành mời chúng tôi nghỉ chân. Vài người đang ngồi, số khác đang đọc sách, một vài người nữa đang trò chuyện. Chúng tôi ngồi xệp xuống, hài lòng (và những đôi chân đau nhức, đấy là với riêng tôi, nếu chuyện này khiến ai đó quan tâm).

Ngay trước mặt chúng tôi là một chiếc bàn thấp bằng gỗ màu nâu phủ một lớp gỉ đồng, bên trên bày một bàn cờ lộng lẫy. Thật khó tin. Tôi không thể hình dung một nơi tương tự ở Paris, tất nhiên sẽ có những quân cờ bị đánh cắp, những chiếc gối tựa bẩn thỉu và cũ nát, những cuốn sách với những trang nhàu nát. Nơi đây, thậm chí không cần đến camera giám sát, đơn giản là lòng tin ngự trị.

Henri đặt ra cho tôi một câu hỏi vô lý. Anh hỏi liệu tôi có biết chơi cờ không.

- A haaa! Tôi đáp, em không chỉ biết chơi cờ mà anh còn phải dè chừng em nữa kia!

Mắt anh long lanh khi đáp lời:

- Bà xã ơi, em chuẩn bị cầm chắc phần thua đi. Anh sẽ đè bẹp em, đánh cho em thua tan tác...

- Thật thế sao? Còn em thì tệ hơn nữa kia, em sẽ... Đang ngồi thoải mái trong chiếc ghế bành, Henri liền giơ tay lên cắt ngang đà hủy diệt của tôi.

- Khoan đã, trước tiên anh muốn đặt cược đã.

Chúng ta cược gì nhỉ? Cược sự im lặng của em trên suốt quãng đường về nhé?

- Khồng, quá dễ, ta sẽ đẩy mức cược lên cao hơn. Thỏa thuận là nếu em thắng... không, xin lỗi, khi em thắng, em muốn rằng...

Chúng tôi bàn, chúng tôi cứ bàn, và trong thời gian đó, một cậu bé đã ngồi vào trước bàn cờ và rủ Héloïse chơi một ván, con bé vui vẻ nhận lời.

Thế là xong! Henri đã thoát nạn.

18 GIỜ 15

Nghiêng người nhìn qua vai con bé, chúng tôi say sưa theo dõi ván cờ giữa Héloïse và cậu nhóc. Thằng nhóc chơi siêu quá! Tôi hài lòng nhận ra rằng Héloïse phòng thủ không hề tệ, ngay cả khi con bé càng lúc càng để mất nhiều quân cờ. Tôi muốn cổ vũ con bé nhưng lại sợ bố mẹ cậu nhóc hiểu sai. Ôi, thôi kệ đi.

Tôi rỉ tai con bé:

- Cố lên con yêu, con chơi tuyệt lắm.

Có điều, tôi thấy tiếp tục với câu "nào, cho thằng nhóc lùn tì ấy biết thế nào là thất bại thê thảm đi, hãy xứng đáng là con gái mẹ!" thì hơi lạc điệu. Bởi lẽ mẹ cậu nhóc cũng đang theo dõi ván cờ và mỉm cười hiền từ.

Khi Héloïse bắt đầu mất hơi quá nhiều quân để chuyện đó có thể đơn giản là tình cờ, bà mẹ bắt gặp vẻ mặt tôi bèn quay sang rỉ tai tôi:

- Chị đừng lo, con trai tôi vô địch cờ quốc gia lứa tuổi nhi đồng đấy...

Tôi thở dài tới mức bụng thót lại vừa size 38. Tôi tranh thủ truyền đạt lại cho Henri:

- Anh nhìn cậu nhóc chơi thế nào mà học hỏi đi, chàng lùn, việc này sẽ có ích cho anh nếu một ngày nào đó anh muốn đối đầu với em.

Không bao GIỜ bỏ lỡ dịp gây bất ổn tâm lý đối thủ khi ta có ít cơ hội đánh bại anh ta.

20 GIỜ

Diane và Henri đã hòa thuận ra ngoài tìm cửa hàng McDo. Vậy là tôi có dịp trải qua chút ít thời gian riêng với hai nhóc nhà mình.

Đáng ra chúng tôi phải ngồi trên tràng kỷ phòng khách để chuyện phiếm nhưng chẳng lấy đâu ra tràng kỷ. qua phòng bếp, chúng tôi hẳn có thể ngồi vào bàn trước một ly lớn thứ gì đó bất kỳ, nhưng trong bếp chẳng lấy đâu ra bàn hay ly cốc. Hễ rời khỏi Paris, đó luôn là dịp hoặc chẳng bao GIỜ được là dịp hít thở không khí trong lành ngoài vườn, trừ có điều hình như mảnh vườn này chưa được khai khẩn kể từ thập niên 50. Còn nếu muốn ra ngoài dạo một vòng, với tốc độ nguội của đồ ăn McDo, chúng tôi nhiều nguy cơ sẽ lỡ mất thời điểm hai bố con nhà Boublil quay về. Vậy nên tôi đành dọn cho mình một chỗ giữa những cuốn Tạp chí Picsou, những cuốn Totally Spies và Thỏ Jojo, đống bút dạ, bút chì màu, chó bông và gấu bông của hai công chúa nhà mình đang vương vãi khắp giường.

20 GIỜ 10

Tôi. - Nào các cô gái, kể cho mẹ nghe đi.

Héloïse đang viết tên mình lên tấm thẻ mật vụ quà tặng kèm cuốn Nhật báo Mickey.

- Chuyện gì hả mẹ?

Tôi. - Sao nhỉ, mẹ không biết nữa. Kể cho mẹ nghe cuộc sống của hai đứa đi. Mọi việc ở trường ổn chứ?

Margot. - Mẹ ơơi! GIỜ đang là kỳ nghỉ mà, làm gì còn trường học nữa!

Tôi. - Phải, mẹ thừa biết ấy chứ, nhưng... các con có nhớ bạn bè không?

Margot. - Ý mẹ là Juju, Philou, agla, Lu, Trạm kiểm soát và Églan ạ?

Tôi. - Ơ... Những ai vậy?

Margot. - Mẹ ơi! Mẹ biết quá đi chứ! (Mới sáu tuổi đầu mà con bé đã nói chuyện với tôi như thể đã mười sáu.) Các bạn con Juliette, Philippe, Aglaé, Lucas, Basile và Églantine!

Tôi rất thích khi Margot nói tắt những từ con bé sử dụng.

Qua miệng con bé, món mì spaghetti bolognais (món con bé ưa thích) trở thành spaguett'bolo, khăn mùi soa thành mui sờ, và cặp xách được đặt lại tên là cặp xờ. Đôi khi, con bé đạt tới ngưỡng tạo ra một thứ ngôn ngữ mới khi bảo tôi: "Mẹ à, con mặc pyj để đi ngờ, mẹ làmơ vặn nhỏ ti nhé."

Tôi. - Thế còn con, Héloïse bé bỏng?

Héloïse đang vẽ chân dung mình vào vị trí ảnh trên thẻ mật vụ.

- Con ấy ạ? Không có gì cả... À mà có đấy ạ! Bạn con, mẹ biết không, Helena ấy mà? Vincent tỏ tình với Helena đấy.

Ôi trời. Thôi xong, đã bắt đầu xuất hiện những phi vụ tình cảm rồi sao? Không phải ở tuổi lên chín đấy chứ? Trong lúc miệng bọn chúng vẫn còn đầy răng sữa? Tôi cảm thấy sẽ phải theo dõi Héloïse thật sát sao. Trong lúc chờ con bé đủ chín chắn cho việc này. Ít nhất là cho đến năm con bé... ba lăm hoặc ba sáu tuổi.

Tôi. - Rồi... e hèm... hai bạn ấy hôn nhau hay chỉ mới nắm tay thôi?

Héloïse (bĩu môi vẻ ghê tởm). - Không hề! Mẹ biết

Helena đã làm gì khi Vincent tỏ tình với bạn ấy không?

Tôi. - Không, làm gì kia?

Héloïse. - Bạn ấy chộp lấy Vincent, ép vào tường rồi tung chân đá liên hồi!

Tôi (ngạc nhiên). - Nhưng tại sao Helena lại làm vậy?

Héloïse ngước mắt nhìn lên trần như thể chỉ số IQ của tôi chỉ ngang bằng con chó bông của con bé.

- Mẹ động não đi, làm vậy là để ép Vincent!

Tôi (cười lăn). - Nhưng... Nhưng ép một cậu trai đâu phải là ép cậu ta vào tường! Ahahaha... (Thấy vẻ tức khí của con bé, tôi liền bình tĩnh lại tức khắc.) Hừm. Nói mẹ nghe nào, con yêu, còn con thì bọn con trai...

Héloïse. - Con ấy hả, con thích những đứa con trai có tóc tạo thành một chỏm trên gáy.

Tôi. - Con có thích bạn trai nào học cùng trường không?

Héloïse. - Có ạ, có vẻ như bạn ấy rất thích con. Bạn ấy thường gây chú ý mỗi khi con đi ngang qua! (Con bé cười bò.) Vả lại, trước khi đi nghỉ, con đã tới gặp bạn ấy trong GIỜ ra chơi và bảo: "Thôi nàààào, được rồi, bỏ qua đi, tớ hiểu là cậu phải lòng tớ rồi mà."

Tôi (cố nén để khỏi phì cười). - Rồi sao?

Héloïse. - Thế là bọn con làm quen. Bọn con ngồi trên một băng ghế và kể cho nhau về cuộc sống riêng.

Tôi (tò mò). - Hai đứa nói với nhau những gì? Héloïse. - Bạn ấy kể với con rằng ở nhà chán chết đi được, mẹ bạn ấy lúc nào cũng nấu món cơm và thịt bò băm, còn con bảo với bạn ấy là ở nhà mình vẫn ổn, chúng ta ăn cả khoai tây chiên và mì nữa.

20 GIỜ 22

Tôi (vẻ thản nhiên). - Này, các cô gái... các con nghĩ sao nếu mẹ kết hôn với chú Henri?

Hai cô con gái nhỏ đang hết sức bận rộn của tôi lập tức ngẩng đầu lên, nụ cười vui sướng rạng ngời trên gương mặt chúng. Héloïse giơ ngón tay út áp vào tai vờ như đang nghe ngóng rồi thông báo:

- Ngón út của con vừa bảo rằng nó cực kỳ hài lòng! Tôi hoan hỉ quay sang nhìn Margot. Con bé giơ ngón tay cái áp vào tai, ngón trỏ, ngón giữa, như thể mỗi ngón trên bàn tay đều đang trả lời con bé, mỗi lần như vậy lại "Được! Được!". (Thế nên cả thảy có mười lần.)

13. Nước biển dâng. Hình như gọi là thủy triều

Triều lên và triều xuống khiến tôi "phát ngán".

Raymond DEVOS.

THỨ NĂM 21 THÁNG BẢY - 8 GIỜ 45

Tôi... tôi đang mơ. Ôi không, hãy nói là tôi đang mơ đi.

Trời đẹp! Phía chân trời không một gợn mây!

Điều này có nghĩa là chúng tôi có thể tận hưởng một ngày đẹp trời bên bờ biển chăng? Lần thứ hai kể từ khi chúng tôi tới đây? Hạnh phúc quá đỗi. Nhanh nào, tất cả mọi người lên đường trước khi mặt trời đổi ý!

10 GIỜ 09

Tôi đã nói "nhanh nào".

10 GIỜ 35

- Thế nào? Ghế sau tất cả mọi người đã cài chắc dây an toàn rồi chứ?

- VÂÂÂÂÂÂng!!!!

(giọng lí nhí). - Mẹ ơi, mẹ quá đáng ghê.

- Ai vừa nói thế?!

11 GIỜ 02

Chúng tôi lái vòng vèo ít ra đã ba tiếng đồng hồ mà vẫn không thấy biển đâu. Rốt cuộc Henri đã tìm ra từ đời thuở nào rồi: ba cọng tảo, một vũng cát, và anh hài lòng. Nhưng tôi thì không. Tôi muốn một bãi biển, một bãi biển thực sự, một bãi biển đông đúc với đầy những dù che nắng và những người bán bánh rán rao hàng và những chiếc khăn tắm trải khắp nơi và...

11 GIỜ 05

Rốt cuộc tôi nhận ra rằng Bretagne có lẽ không phải một ý tưởng siêu đẳng cho loại kỳ nghỉ này.

11 GIỜ 10

Bởi lẽ khi xuất phát, chúng tôi định lần theo dấu vết những hiệp sĩ Bàn tròn... định lạc trong cánh rừng Brocéliande... định gặp những đạo sĩ, những đá đài...

11 GIỜ 12

Vả lại Miguel đã cho chúng tôi mượn ngôi nhà nằm cách tất cả những nơi chốn huyền thoại đó những ba trăm cây số.

11 GIỜ 15

Nên nhớ, để lặn ngụp trong siêu tâm linh, tôi có thể luôn bật ti vi và miệt mài theo dõi những xê ri truyền hình ưa thích: 4400, Đồng cốt và... Những bà nội trợ kiểu Mỹ cũng vậy. Bởi lẽ với cuộc sống không tưởng của những người nội trợ xuất hiện trong đó, người ta cũng tìm ra mặt siêu phàm của bản thân.

11 GIỜ 20

Cuối cùng cũng thấy một bãi biển.

Hoàn toàn hoang vu tuyệt nhiên không một bóng người. Với biển xa đến nỗi giống hệt một ảo ảnh giữa sa mạc cát.

Thôi nào, sẽ ổn thôi.

12 GIỜ 27

Và ai sẽ là người cáng đáng công việc lao dịch là đi mua bánh sandwich và kem ở quầy bán đồ ăn nhanh cách đó mười bốn cây số dưới cái nóng như đổ lửa? Bạn thử đoán xem.

13 GIỜ 40

Mặt trời chiếu rát và... ghê rợn làm sao! Trong cái túi to đùng chất đầy khăn tắm, xô và kính râm mang theo, tôi nhận ra là mình đã quên nhét vào kem chống nắng! Ái ái ái!

Có nghĩa là về mặt kỹ thuật người ta không thể giận tôi chuyện này được: tôi đã mang theo toàn bộ đồ đạc trong nhà ngoại trừ kem chống nắng. Henri, luôn có thế mạnh trong việc ăn nói, không bỏ lỡ dịp lưu ý rằng tôi thật vô trách nhiệm khi ra ngoài mà không đem theo kem chống nắng.

Ơ hay! Chúng tôi đâu có đang ở giữa Sahara, chúng tôi đang ở Bre-ta-gne đấy chứ!

Có nghĩa là theo thống kê, chúng tôi có nhiều khả năng sẽ ướt lướt thướt dưới trời mưa chứ đâu phải bị cháy nắng.

Thật may, QUÁ MAY, tôi đã tìm ra một thỏi kem chống nắng chỉ số 20 ở một trong số những ngăn bí mật của túi xách, giữa những bông băng, khăn ướt tiệt trùng, băng vệ sinh, băng dính chống mụn, mấy vỉ aspirin, huyết thanh sinh lý một liều, vân vân... mà tôi khệ nệ xách theo khắp nơi. Nếu một người lạ lục túi xách của tôi, người đó hẳn sẽ ngỡ chiếc túi thuộc về một nữ y tá điên trong phim Misery chuyên tiêm thuốc trong các bệnh viện để tra tấn những văn sĩ nổi tiếng.

Loại này bôi không tiện lắm (kem chống nắng dạng thỏi vốn được chỉ định để bôi mũi và hai gò má khi ta trượt tuyết), tôi liền bôi lớp dày lên vai, gáy và vùng chữ T trên mặt mỗi người. Rất nhanh chóng, chỗ kem còn lại không đủ để bôi cho tôi. Mặc kệ, tôi rám nắng một chút càng tốt. Vả lại tóc tôi đang màu nâu. Không phải tôi làm điều đó thiếu cân nhắc mà dù sao thì tôi cũng được bảo vệ về mặt di truyền rồi. (Chỉ có vụ lông lá là tôi không theo di truyền thôi...)

14 GIỜ 29

Xuất hiện một vài dấu hiệu đầu tiên của cơn đau bụng giữa những thành viên của đàn lông sẫm trong đó có tôi. Ngốn sandwich phết mayonnais trong thời tiết nắng nóng như thế này có phải là khôn ngoan không nhỉ? Chúng tôi sẽ biết câu trả lời ngay sau những trận nôn đầu tiên.

16 GIỜ

Nước biển dâng. Hình như người ta gọi là thủy triều. Hiện tượng này khá lý thú. Ở Paris, khi sông Seine dâng nước thường là dâng lên cao. Hoặc giả có biển Địa Trung Hải, thực tế hơn: một khi đã tìm thấy chỗ trải khăn tắm thì suốt cả ngày hôm đó bạn không phải di chuyển đi đâu nữa. Vấn đề duy nhất bạn gặp phải là: tìm ra một chỗ trải khăn tắm khi xung quanh vô cùng đông đúc.

Còn ở đây, biển, vả lại người ta gọi đó là đại dương thì đúng hơn, ta nhìn nó tiến tới mà phát buồn cười.

Ta có thời gian để bước lùi lại... ta có thời gian... tõm, ta lội bì bõm, ta bơi ngửa, quá đã, ta té nước vào mặt nhau, á à, ta hét "Để ý kính áp tròng của em đấy, khỉ thật!", tóm lại là ta chơi đùa thỏa thích.

Thế rồi đùng một cái, tôi nhận ra rằng bãi biển đã đông hơn hẳn so với lúc chúng tôi đến. Kỳ lạ thay, tôi nhận ra rằng khăn tắm của chúng tôi nằm gần bờ sóng nhất.

- Henri, anh thấy rồi chứ?

Đúng, Henri đã thấy những con sóng nhấn chìm đống tạp chí của chúng tôi, liếm vào những đôi giày vải đế cói của chúng tôi, dìm ngập túi xách của chúng tôi... chúng tôi chạy vắt chân lên cổ để kịp cứu vãn thứ gì hay thứ đó. Để sau đó chất đầy vào cốp xe một khối nhão nhoét những thứ ướt sũng và lấm cát.

19 GIỜ

Tôi nghĩ chúng tôi hẳn là những kẻ duy nhất trên hành tinh này bị cháy nắng tại Bretagne. Và không phải cháy nắng kiểu bình thường đâu nhé. Kiểu vằn vện kia! Đúng thế, bởi chỉ những chỗ tôi bôi kem chống nắng là được bảo

toàn một cách kỳ diệu. Những chỗ khác thì cháy sém. Lưng Héloïse và Margot bị nướng chín, còn

Diane nằm ngửa với tờ tạp chí che trên mặt thì hai chân bị cháy nặng nhất, về phần Henri và tôi... hai con tôm hùm với vài mảng da nguyên vẹn chỉ hơi ửng hồng lên đây đó.

Nhìn bề ngoài hết sức đặc sắc.

21 GIỜ

Trong phòng khách, những kẻ lực lưỡng nhấm nháp một tách trà nóng bỏng trong khi đám gầy còm đi tắm. Thực ra đó không phải là tách mà là những chiếc cốc sứ chúng tôi mua trong một cửa hàng "đồ lưu niệm Bretagne" rộng mênh mông, như những kẻ dễ bị phỉnh phờ hoàn hảo tới từ Paris. Chúng tôi dùng trà cùng một hộp to bánh quy bơ cứng Bretagne.

Nếm thử ẩm thực địa phương luôn là một việc thú vị.

Thí dụ chúng tôi đã khám phá ra rằng, ở đây, tất cả các nhà hàng đều gói các món ăn của mình trong bánh kếp. Ban đầu chuyện đó có vẻ kỳ lạ, nhưng chúng tôi làm quen hết sức nhanh chóng với những gói quà ẩm thực này.

nên nhớ làm thế hiệu quả hơn nhiều. Thay vì tự hỏi: "Hôm nay mình ăn gì cho ngon?", ta sẽ đi thẳng vào vấn đề: "Mình ăn gì đây?"

Tôi hãi hùng khi hình dung ra một món pha trộn giữa ẩm thực Do Thái Tây Ban nha và ẩm thực Bretagne: nếu may mắn, ta sẽ vớ phải một chiếc bánh quy cứng bọc ngoài một phần ra gu rau. Trong trường hợp ngược lại, ta sẽ phát hiện (khi đã quá muộn) rằng món bánh kếp của mình nhồi đầy hỗn hợp ớt nghiền trộn dầu ô liu. Ác mộng.

Các loại bánh ngọt của vùng cũng ngon tuyệt. Nhất là khi ta thích bơ với những dấu tích của bánh ga tô bên trong. Nói gì thì nói, những món tráng miệng ngon nhất không bao giờ light.

Hoặc giả sẽ có trái cây, nhưng như thế đâu được gọi là món tráng miệng nữa, mà phải gọi là chế độ ăn kiêng.

21 GIỜ 03

Tôi. - Anh nói xem, nếu chúng ta... ừm ừm... Henri. - Nếu chúng ta làm sao?

Tôi. - Thì anh biết đấy... Nếu chúng ta... em không thể nói ra từ ấy được, bởi anh còn chưa chính thức ngỏ lời với em, vậy thì em còn chưa chính thức biết chuyện mà.

Henri mỉm cười.

Tôi. - Dù thế nào anh cũng sẽ phải học nhảy điệu valse, để nhảy mở màn buổi lễ ừm ừm đó.

Henri. - Anh ngăn em lại ngay đây. Đời anh chưa từng học nhảy và giờ không phải lúc anh bắt đầu.

Tôi. - Gì kia, kể cả trong lễ trưởng thành của anh sao?

Henri. - Niet[33]. Lúc ấy anh chui vào một góc phòng chơi bài cùng các anh em họ trong khi khách mời nhảy điệu hora.[34]

Tôi (hơi lo lắng). - Ý anh là anh sẽ không bao giờ nhảy cùng em, ngay cả khi chúng ta ừm ừm sao?!

Henri. - Ôôôi không.

Tôi (giễu cợt). - Ý anh là em buộc phải nhảy với các bạn trai của anh... kể cả với Tom, cái gã đẹp trai nhất mà em từng thấy trên đời - và chỉ không nhảy cùng anh thôi sao anh yêu?

Henri. - Nếu em muốn vậy thì anh cũng kệ. Mọi người trông thật buồn cười mỗi khi nhảy, nhìn họ anh thấy thương lắm.

Tôi bắt đầu nhún vai nhảy điệu twist và không rời mắt khỏi anh.

Henri. - nực cười.

Tôi tiến hành một loạt những chuyển động lai tạp giữa nghiền khoai tây, điệu madison và claket.

Henri. - Nếu anh quay phim rồi gửi cuốn băng tới Vidéo Gag, em sẽ không thể ló mặt ra đường mà không bị ném đá đâu.

Vừa đứng tại chỗ ngọ ngoạy chân tay, tôi vừa điên cuồng giũ tóc và giơ hai ngón tay thành hình chữ V trước mắt mình.

Henri. - N-Ự-C-C-Ư-Ở-I! (anh cười vang.)

21 GIỜ 30

Tất cả đều đã lên xe! Trưởng đoàn quyết định tặng cho lũ nhóc một điều bất ngờ.

Trong kỳ nghỉ này, người đàn ông có bộ răng thỏ đã thiết kế trọn một ngày dành tặng cho mỗi người trong bọn tôi.

Trong ngày đó, từng người được chỉ định là vua (hoặc nữ hoàng), được quyết định chương trình của mười hai tiếng tiếp theo. Nhân vật đó được phép làm mọi chuyện. Chính nhân vật đó được chọn địa điểm chúng tôi sẽ đến (giữa những đề xuất được người lớn chọn lọc...) và nơi chúng tôi sẽ dùng bữa (khỏi cần nói rõ mỗi khi rơi vào ngày dành cho bọn nhóc, đi đến đâu chúng tôi cũng đụng phải quick và McDo).

Hôm nay tới ngày của Margot, Henri vừa lái xe vừa giải thích cho con bé hiểu rằng anh đang đưa nó đi thăm một xưởng sản xuất kính lúp.

Đối tượng liên quan trực tiếp ra sức phản đối vì con bé coi thường thứ dụng cụ này hầu như ngang bằng với văn hóa bầu bí ở nouvelle-Calédonie. Margot phản đối mỗi lúc một thêm ầm ĩ trong khi Henri ca ngợi giá trị của kính lúp qua các thời kỳ. Trên băng ghế sau, nếu Diane không nghe thấy gì vì vẫn mải mê đeo phone nghe nhạc thì ngược lại, Héloïse bắt đầu lo ngại về những ý tưởng ngông cuồng của chúng tôi.

Tôi chọn chính thời điểm đó để chuyển hướng sự chú ý của mọi người bằng cách đề nghị lũ nhóc nhà mình tìm cho Henri một biệt danh.

Đúng thế, bởi vì nếu tôi ừm ừm với anh (tôi còn chưa nói "đồng ý" đúng không nhỉ) và anh chính thức trở thành cha dượng của hai đứa thì bọn trẻ không thể gọi anh là "bố" bởi chúng đã có bố rồi, cũng không thể gọi "Henri" vì như thế hơi thiếu âu yếm. Và Henri, chính thế, rất muốn hai đứa dùng một từ trìu mến hơn để gọi anh.

ngay lập tức, các đề xuất vang lên trong một bản hòa âm vui tai. Héloïse đề xuất: Doudou, Riri, Tigrou, Mimi... Margot ngắt lời chị với những: người nhện, Obi-Wan Kenobi, Vua Sư tử, các đề xuất này đều bị người cha dượng nhất quyết từ chối, hẳn là anh sẽ phải dại dột chấp nhận bị gọi bằng tên thực nếu còn tiếp tục tỏ ra cố chấp như vậy.

Tôi bỗng nảy ra một ý tài tình. Nếu chúng tôi tìm cho anh một biệt danh lấy cảm hứng từ những sở thích của riêng anh thì sao?

Để xem nào. Ngoài tôi ra thì anh còn đam mê thứ gì nữa nhỉ? Hừm... tin học... Nhưng chúng tôi dẫu sao cũng không thể gọi anh là PC. Nhạc jazz... hừm... Jaja chăng? a ha, không, thô quá, lại còn có nghĩa là say xỉn nữa chứ. Có lẽ là... cờ sudoku chăng? Này, Sudo! nghe giống Sumo quá. Chẳng ra làm sao. Hừm... ít ra thì... Anh mê mật ong... Thôi đúng rồi! Biệt danh của anh sẽ là Miellou[35]! Lũ nhóc đang phát cuồng nhất trí bỏ phiếu thuận, chỉ thiếu một phiếu của Henri đang vùng lên phản đối cái biệt danh nực cười này, nhưng chúng tôi chẳng quan tâm, chúng tôi có hỏi ý kiến anh đâu.

Diane vừa nhắc lại vừa cười lăn lộn:

- Miellou... Ahaha bố ơi, biệt danh này hợp với bố thật đấy... Miellou ahaha...

Này, tôi cứ nghĩ con bé không nghe thấy gì vì đang mải nghe nhạc kia mà?

21 GIỜ 45

Xe đỗ trong một bãi đỗ nhỏ vắng tanh.

Chúng tôi đã tới một nơi toàn đá là đá, phong cảnh hoang vu mọc đầy cỏ dại.

Đằng xa, chúng tôi nhìn thấy một căn nhà nhỏ nằm chơ vơ. Trong ánh chiều

tà, quang cảnh đẹp đến kinh ngạc. Không khí thơm mát, thanh khiết và tràn ngập gió nhẹ từ biển thổi vào. Henri ra hiệu cho chúng tôi đi theo anh. Chúng tôi dạo bước theo hướng ngược lại với ngôi nhà, cho đến khi thấy biển hiện ra.

Cách chúng tôi không xa, cuối một mỏm đá nhô ra là ngọn hải đăng.

Margot lấy từ trong túi xách nhỏ xinh của con bé ra tấm bưu thiếp chụp hình ngọn hải đăng, từ khi chúng tôi tới vùng này con bé đã mê mẩn tấm bưu thiếp đó. Margot xúc động và bị ấn tượng mạnh khi được tận mắt chiêm ngưỡng công trình này.

Tôi nhìn Miellou. Tôi yêu anh.

THỨ SÁU 22 THÁNG BẢY - 6 GIỜ 42

Ái ái ái, nóng quá... úi chà... Nhanh tay bôi kem trị bỏng Biafine nào... Để anh im miệng, thoạt tiên tôi bôi thứ đó lên lưng và vai người đàn ông đang càu nhàu rằng toàn bộ là lỗi do tôi (anh chỉ việc đi nghỉ cùng với một cô nàng dẫn chương trình dự báo thời tiết thôi). Anh đang nằm dài trên một chiếc khăn tắm trải trên đệm trong khi tôi dùng đầu ngón tay khẽ bôi thứ thuốc mỡ kia lên khắp lưng anh.

“Ái ái ái...” người đàn ông yêu dấu của tôi chịu đau kém thế đấy. Sau khi đã được bôi qua loa thuốc mỡ (tôi không thể xoa mạnh quá, nếu không anh sẽ lại kêu “ái”), Henri khó nhọc nằm ngửa ra để tôi xoa bụng cho anh lần nữa. Kem lẫn vào lông bụng anh, chuyện này chẳng tiện cho lắm và anh hầu như không đỡ được bao nhiêu. Tôi để mặc anh căn nhằn và vặn nắp tuýp thuốc lại để dành cho tụi nhóc, đợi khi nào chúng dậy tôi sẽ bôi cho chúng. Anh có kể lể đau đớn với tôi thế nào cũng vô ích, anh không buộc phải, không phải sau này mà là ngay lập tức, khoác lên người chiếc áo ngực với hai dây áo thít vào mảng da ở lưng và vai bị nung đỏ nóng rát. Tôi nghiến răng khoác lên người thứ dụng cụ chống lực hấp dẫn ấy bằng những cử động chậm rãi và thận trọng, ui ui ui, không phải là không ganh tị với những phụ nữ ngực nhỏ.

7 GIỜ 13

Henri và tôi đã nhất trí. Chúng tôi chơi trên bãi biển vậy là đủ rồi. Hôm nay chúng tôi sẽ ra ngoài đi dạo. Người phủ kín mít. (Kể ra cũng giống bầu trời

đầy mây chỉ chực đổ ụp xuống đầu chúng tôi vậy.)

7 GIỜ 42

Này nhé, hôm nay tôi đã vừa tắm vừa mặt đối mặt với một con nhện.

Tôi đã tiến bộ nhiều trong khoản tự kiểm soát từ khi bước chân vào "căn nhà khủng khiếp" này. Nhìn thấy con nhện đúng lúc đang đứng trong bồn để tắm tráng mà tôi không vừa chạy trốn vừa la hét gọi mẹ. Tôi thậm chí còn không hướng vòi sen ra phía nó (ý nghĩ xác con nhện sau đó sẽ rơi xuống chân mình khiến tôi nhăn mặt). Tôi vẫn kiên cường, hàm nghiến chặt, mắt không rời khỏi nó. Dĩ nhiên tôi đã rút ngắn thời gian tắm (khoảng chín mươi phần trăm thời gian), nhưng tôi đã hoàn toàn vượt qua nỗi sợ. Đến mức hầu như tôi đã có thể vuốt ve con nhện.

Không, tôi nói nhảm đấy.

8 GIỜ 06

Thảo luận giữa tôi và Henri trong phòng ngủ, thấp giọng để không đánh thức các con đang ngủ trong phòng đối diện.

- Em nghĩ gì thế?

- Em nghĩ đó là ý tưởng tuyệt vời nhất của anh từ khi anh nảy ra ý rủ mấy mẹ con em đến nghỉ trong căn nhà của bạn anh, tình yêu của em ạ.

- Em bắt đầu chuẩn bị đồ đi, anh đánh thức bọn nhóc rồi thông báo cho chúng biết nhé?

- Nhất trí...

Chúng tôi nghe thấy tiếng bước chân vang lên đằng sau cửa, rồi những tiếng thì thào, tiếp đó là những tiếng cười cố nén đang chạy xa dần. Tôi đứng dậy để đi theo Henri, anh đẩy cửa phòng đối diện ra và nhìn thấy hai mái tóc bù xù trên gương mặt hớn hở với nụ cười rạng rỡ. Mái tóc bù xù thứ ba trên gương mặt cũng vô cùng hớn hở (lần đầu tiên kể từ khi kỳ nghỉ của chúng tôi bắt đầu), đang cẩn thận xếp tất cả những lọ sơn móng vào túi trang điểm cá nhân.

Henri muốn trì hoãn sự sung sướng lại, nhưng tôi đã luồn ra trước anh và hành động nhanh hơn.

- Nào các cô gái!! Thu dọn đồ đạc đi, CHÚNG TA

RÚT KHỎI ĐÂY!!!

10 GIỜ 45

Thật khó tin khi nhận thấy những chiếc va li được đóng gói nhanh đến mức nào. Hẳn là trong đời lũ nhóc chưa bao GIỜ có động lực mạnh mẽ đến vậy.

Nói cho cùng, một vài ngày ở Bretagne không đến nỗi khó chịu như thế (ý tôi là, ngoại trừ chỗ nương thân). Đúng ra là kỳ nghỉ ngắn bên ngoài thủ đô này khiến chúng tôi thấy sảng khoái. Chúng tôi đã hít thở bầu không khí trong lành và tươi mát, và khám phá những vỉa hè đường phố sạch đến khó tin. Chúng tôi đã được ngắm hàng đống hoa ở khắp nơi và đi qua những ngôi nhà búp bê duyên dáng. Chưa kể việc đọc những mẩu tin rao vặt trong các báo địa phương khiến chúng tôi cười như nắc nẻ (cả một bài báo tường thuật vụ mất trộm radio gắn trên ô tô của ông guillou, vài dòng về con mèo vừa mất tích của bà Le guennec... lướt qua tin về nạn cướp bóc nghiêm trọng!).

Nhưng cần phải thừa nhận điều hiển nhiên: chúng tôi nhớ những cục phân chó dính dưới đế giày vô cùng. Chưa kể những người dân hiếu chiến, chi phí cuộc sống đắt đỏ, những tay tài xế lời qua tiếng lại, sự thiếu vắng những mùi hương và những bông hoa trong phong cảnh...

Các bạn muốn gì nào? Ai cũng có những thói quen nho nhỏ của riêng mình mà.

11 GIỜ

Quang cảnh trong xe thật hỗn loạn. Tất cả mọi người đều phát cuồng.

Lũ nhóc ra hiệu cho người đi đường qua cửa kính xe trong khi chúng tôi hét váng lên: “Tạm biệt nhé căn nhà khủng khiếp!”, “Tạm biệt nhé lũ nhện!”, “Tạm biệt nhé đám bánh sandwich khiến người ta nôn mửa!”, “Tạm biệt nhé bà cụ thích rình mò!”, “Tạm biệt nhé những vết cháy nắng!”, “Tạm biệt nhé

con chuột chạy trên mái nhà!”.

11 GIỜ 30

Henri ngắt lời chúng tôi và thú nhận rằng vụ con chuột là một chuyện đùa anh nghĩ ra để dọa tôi. Chưa bao GIỜ có chuột trên mái nhà cũng như ở bất kỳ nơi nào khác.

11 GIỜ 31

Hầy!!! Lần này anh sẽ phải nghe tôi.

15 GIỜ

...BABYILOVEYOUCOOOOME,COOOME, COME INTO MY ARMS, LET ME KNOW THE WONDER OF ALL OF YOOOOUUUUUU...

14. Ôi không, nói là tôi đang mơ đi

Tôi nói với mẹ chồng rằng nhà tôi cũng là nhà bà.

Bà đáp: "Nếu vậy thì xéo khỏi nhà tôi ngay!"

Joan RIVERS.

- Khoan đã, cậu cho là bà ta đã cố thủ tiêu cậu ư?

- Thế cậu định gọi chuyện này là gì nào? Dọn ra cho con dâu một món ăn đáng ngờ mà tự tay bà ta đặt vào mỗi đĩa của tớ, như thể tình cờ?

- Nhưng đó là một món ăn bị nhiễm khuẩn à? Tôi hỏi vẻ lo lắng.

- Còn tệ hơn thế ấy chứ. Tớ nghi đó là một món gì đó đã rã đông rồi lại cấp đông lần nữa. Tội ác hoàn hảo quá còn gì.

Daphné đang thử nâng một quả tạ quá nặng, đặt nó xuống, tháo một vành tạ ra rồi thử lại. Đứng gần cô nàng, tôi tạo dáng với khăn bông vắt vai, chờ cho máy tập nào đó trống. Thế chứ gì? Có ngay một máy đây. Không, máy đó xa quá, chúng tôi sẽ không thể tiếp tục trò chuyện được. Tôi sẽ đợi máy tiếp theo. gần chúng tôi, Roxane, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, đang miệt mài tập với máy leo dốc. Tôi cúi xuống thắt lại dây đôi giày thể thao mới tậu, rồi khéo léo chỉnh lại búi tóc củ hành đã gần xổ tung của mình.

- Nhưng Gaétan có nói gì không?

- Chẳng nói gì cả, cậu muốn anh ấy nói gì nào? anh ấy sẽ lại bênh bà ta như mọi khi thôi.

- Cả khi đã nhìn thấy chuyện xảy ra với con chó hả?

- Đúng thế đấy. Anh ấy cho rằng không phải như thế, rằng con chó của bố

mẹ anh ấy bị viêm ruột thừa cấp, chuyện chỉ có vậy. Anh ấy không muốn nghe chuyện tớ đã đẩy cho con chó cái món đáng ngờ mà mẹ anh ấy trút vào đĩa tớ, và ngay sau đó thì con chó bắt đầu đau quằn quại...

- Kinh khủng quá!

- Thì đó, cậu đã nhìn thấy bà mẹ chồng nào như...

- Không, ý tớ là con chó kia! Tội nghiệp nó... Roxane ngắt lời tôi:

- GIỜ thì cậu sẽ làm gì nào?

Daphné đặt quả tạ xuống rồi đứng dậy.

- Tớ chẳng có nhiều lựa chọn, trừ khi đem con chó đi mổ khám nghiệm để chứng minh những lời buộc tội của mình là có cơ sở. Nhưng bác sĩ thú y bảo tớ là không thể mổ khám nghiệm một con vật còn sống nhăn như thế...

Cô nàng dùng chiếc khăn bông trắng mềm mại chấm chấm mồ hôi trên trán, nhìn quanh một lượt tìm máy tập nào đó còn trống. Tiếc là các máy đã kín người tập cả rồi. Roxane giảm tốc độ máy trước khi ngừng hẳn. Khi bước xuống, cô nàng thấy hơi váng vất trong người.

- Tớ mất hẳn thói quen sử dụng thứ dụng cụ tra tấn này rồi..., cô nàng nhận lỗi.

Tôi nghĩ bụng: "Mất hẳn dù sao cũng còn hơn là chưa biết đến bao giờ", nhưng hết sức tránh nhấn mạnh vào ý đó.

Ra tới phòng gửi đồ, Daphné vẫn luôn miệng kêu ca phàn nàn về bà mẹ chồng xấu tính.

Cô nàng cáu kỉnh mặc lại chiếc quần jean bà bầu (vì bụng vẫn chưa ngót đi tẹo nào), trong khi Roxane đã tắm xong và đang chải tóc.

- Tớ ngán mụ già ấy lắm rồi, ngán lắm, ngán lắm, ngán lắm. Tớ kết hôn với con trai mụ chứ có phải với mụ đâu! nếu mụ còn giở dói mắng mỏ tớ, thề với cậu là tớ sẽ...

- Cậu sẽ làm sao? Chẳng làm gì hết. Chẳng có gì để làm, chừng nào Gaétan chưa sáng mắt ra...

Nhưng Daphné nào có nghe tôi. Cô nàng vẫn liến thoắng kể lể.

- ... GIỜ thì mụ đã kịp chiếm luôn nhà tớ rồi, mụ bảo ở bên thằng cháu bao lâu cũng là chưa đủ! Nhưng các cậu hãy nói là tớ đang mơ đi! Rồi cả ngày phải chứng kiến mụ giật dây mọi việc nữa chứ! Mụ giật phắt thằng bé khỏi tay tớ để chỉ cho tớ cách bế ẵm, hễ tớ dùng khăn ướt để lau mông thằng bé là y như rằng, mụ la bai bải như thể thằng bé bị bạo hành, mụ còn đòi tớ phải cai sữa mẹ để mụ cho thằng bé bú bình... Cậu có hiểu không? Mụ già này làm tớ tức chết đi được!!

Vừa chỉnh lại thắt lưng tôi vừa cố chen ngang bằng một câu đùa:

- Cậu biết người ta nói "mẹ chồng tớ không đến ăn bữa tối nay đâu" bằng tiếng anh thế nào không? Người ta nói: "Yessss!"

Tôi kết thúc câu xỏ xiên của mình bằng một tràng cười giòn giã, định bụng khởi xướng cho cả hội cười theo, nhưng mà nào có ai. Daphné lại càng cáu tiết.

- ... Lại còn những nhận xét đầy ác ý về chuyện tớ tăng cân nữa chứ... Nhưng mụ già ấy đã nhìn lại chính mình chưa thế?! Mặt mũi nhăn nheo có khác gì táo ngâm thuốc bắc đâu?! Chàng ngốc nhà tớ thì cấm có dám nói lại mẹ câu gì. Tớ vừa cáu lên là chàng bảo ngay: "a ha, em thấy chưa? Chính em đang cáu bẳn chứ mẹ có làm gì em đâu?"... Tất cả những gì mụ già ấy làm là LÀM PHIỀN TỚ.

- Đề cao cảnh giác với thể loại đàn ông có thể xoay chuyển tình thế theo hướng có lợi cho bản thân ngay cả khi họ sai lè ra nhé. Đó là loại đàn ông nguy hiểm nhất. Họ biến chúng ta thành lũ dở người, và khiến niềm tin của kẻ khác bị lung lay chính là cách đầu tiên để giành quyền kiểm soát, tôi vừa nói vừa thoa phấn má.

- Gaétan ấy hả? Cái thằng cha thậm chí còn không thể kiểm soát nổi cái dao cạo sao cho mặt mũi khỏi xước xát ấy hả? Không đâu, với chàng ấy thì chẳng có gì phải sợ hết. V ì tớ sẽ phải ra tối hậu thư cho chàng: hoặc là chàng nói chuyện với mẹ chàng, hoặc chính tớ sẽ nói. Mà tốt hơn cả cho mụ

già ấy là chàng tự đi mà làm chuyện đó...

- Nói tớ nghe xem, cậu có quen loại đàn ông thường nói với vợ mình: "Ôi không, anh không có gì phản đối các thành viên trong gia đình em cả. Bằng chứng là anh yêu quý mẹ chồng em gấp trăm lần so với mẹ vợ anh ấy chứ." Ha-ha-ha-ha...

- Chính xác là cậu đang định làm gì thế hả?

- Tớ đang cố gắng khiến cậu đổi ý.

- Xin lỗi nhé, nhưng cách đó không hiệu nghiệm.

Roxane với vẻ mặt tươi rói và nuột nà, vai đeo túi, liền chen ngang.

- Tớ sẽ khiến cậu đổi ý. Nghe cho rõ đây: chuyện đã xong xuôi đâu vào đó, tớ đã phản bội Nicolas rồi.

Úi chà chà. Nhưng cô nàng này làm thế nào để luôn có cách lôi kéo sự chú ý về mình thế nhỉ? Ồ, mà cũng mặc xác thôi.

- Không phải vậy chứ?! Kể đi xem nào!!

Roxane đã ngoảnh lại, và ánh mắt chúng tôi gặp nhau.

Tôi chỉ mất một phần mười giây đã giải mã được toàn bộ những gì ánh mắt cô nàng hàm chứa và có thể phục dựng diễn biến đầy đủ của buổi tối cô nàng trải qua cùng người tình...

Hãy để tôi hầu chuyện các bạn.

15. Em khiêu vũ chứ?

Một người đàn ông muốn chinh phục một phụ nữ phải vượt qua núi non trùng điệp, một phụ nữ muốn quyến rũ một người đàn ông chỉ phải vượt qua một bức vách bằng giấy.

Ngạn ngữ Trung Hoa.

Người đàn ông đó tiến lại gần nàng. Đã quá lâu rồi chuyện tương tự chưa xảy đến với nàng...

Chàng điển trai tới nỗi nàng cảm thấy mình sắp quỵ ngã đến nơi.

Tuy thế, nàng vẫn mở cửa cho chàng, hừng hực, vô thức, những ý nghĩ cứ chen chúc trong tâm trí nàng.

Tuyệt đối tin chắc rằng chuyện ấy nhất thiết phải diễn ra nội trong tối nay.

Xúc động, nàng nhìn chàng và thầm nghĩ: “Mình sẽ không đổi ý...”

Vẫn lặng thinh, đôi mắt chàng dường như đang hỏi nàng: “Ta và nàng, hai ta đã đợi khoảnh khắc này bao lâu rồi nhỉ?”

- (nàng thở dài)... Đã rất lâu rồi, quá lâu rồi... (Bàn tay nàng nôn nóng vầy vò mái tóc chàng và ngón tay nàng mân mê một lọn tóc rủ xuống trán chàng.)

Chỉ trong tích tắc, đầu nàng quay cuồng và bụng nàng thắt lại bởi nỗi khát khao cháy bỏng cần được thỏa nguyện.

Tối nay, nàng không còn là vợ của Nicolas nữa. Căn nhà vắng ngắt, nàng chỉ có một thân một mình suốt ba ngày trời...

Bỗng nàng thấy hừng hực.

- Anh cầm túi đi chứ?

- Ừ, anh cũng sẽ cầm cả khăn nữa. Lát nữa... Aaaaa... Lát nữa...

Ngay lúc này, anh ta dẫn nàng đến một hộp đêm. Đã xa lắm rồi những buổi dạ hội nơi cô có thể đến khiêu vũ thâu đêm. Bởi Nicolas không phải người đàn ông thích đi chơi đêm, nên vì anh, cô đã từ bỏ chuyện đó.

Mathias, người hùn vốn cùng chồng cô, đã nắm chặt tay Roxane và đi qua trước mặt tất cả mọi người. Hai gã canh gác đứng tựa cửa một tòa nhà sang trọng. Một kẻ vóc dáng cao lớn mặt mũi bặm trợn như tướng cướp, và một gã nhỏ thó với ánh mắt sắc lẻm, chưng ra một nụ cười choáng lộn kiểu con buôn với những người được gã cho phép bước vào. Mathias vừa bắt tay vừa vỗ vai gã, rồi lùi lại nhường bước cho Roxane.

Bên trong tòa nhà vang lên thứ âm thanh đinh tai nhức óc. Thứ nhạc techno pulse được vặn tới mức âm lượng một trăm hai mươi đề xi ben khiến cô thoáng thấy hối tiếc những tiếng gào thét êm dịu của lũ con mình hằng đêm (ấy vậy mà bấy lâu cô vẫn không ngừng than vãn cơ chứ).

Nơi này tối om, phải mất một lúc lâu mắt mới quen được và nhìn thấy thứ gì đó. Cô đi theo Mathias tới ngồi vào bàn anh ta đặt sẵn cho hai người họ. Một cô bồi bàn xuất hiện, Mathias quay sang vị khách của mình để hỏi cô muốn uống gì mà như hét lên để át tiếng nhạc.

Cô cũng hét lên để đáp lời:

- Thứ gì đó mạnh, tối nay em muốn thật vui!

Anh ta mỉm cười với cô, quay về phía bồi bàn và giơ hai ngón tay lên gọi đồ uống:

- Cho hai Manhattan.

Rồi anh ta ngồi tựa vào ghế phô tơi để ngắm cô, vui ra mặt, trong khi cô đưa mắt quan sát khắp phòng. Roxane vừa nhận ra rằng đàn bà lứa tuổi trung niên đặc biệt bị hút theo những chàng sinh viên trẻ tráng hơn là những gã tứ tuần trong xó. Cô quyết định chơi đùa: với chiếc váy da ngắn và đôi bốt gót cao đến mức khiến cô cao hơn người đàn ông cùng đi một cái đầu, cô làm

sao phải e sợ ai. Có lẽ chỉ trừ cô ả đang nhảy trên bục đằng kia trong trang phục đồ lót lưới hở hang, uốn éo như thể bị một con sán tấn công live. Nhưng Mathias lại quay lưng về phía cô ả.

Ngay lúc này, anh đang chào hỏi những chỗ quen biết vừa bước vào hộp đêm. Chủ yếu là các cô gái. Cũng khá lộng lẫy, thường là tóc vàng uốn lọn hết sức cầu kỳ, họ hôn phớt Mathias và công khai lờ đi người phụ nữ ngồi cùng anh.

Bồi bàn vừa mang hai ly cocktail ra. Roxane cầm ly của mình uống cạn một hơi. Cô cần vài giây mới kiểm soát được trí óc đang chực nổ tung trong đầu. Không, rõ ràng là cô đã có phần đánh mất thói quen đau đầu nhức óc như trước. Nhưng cũng được. Nào, cũng giống như việc đi xe đạp thôi, làm sao mà quên hẳn cho được. Cô đứng dậy. Cũng vờ như không buồn để ý tới cô nàng đang ngồi lì bên cạnh anh ta, cô đứng như trời trồng trước mặt Mathias, nắm lấy tay anh ta rồi vừa kéo nhẹ vừa hét lên:

- Anh nhảy nhé?

- ... Hả?!

- ... ANH NHẢY NHÉ?! (Cô dằn từng tiếng thật rõ.) N-H-Ả-Y!!

- Ồ... EM CỨ NHẢY ĐI, ANH RA SAU!

À. OK. Chuyện này không nằm trong dự kiến. Vậy là cô phải lựa chọn. Hoặc là quay lại ngồi bên cạnh anh ta như một đống phân bò và chờ anh ta kết thúc màn tán tỉnh cô nàng kia, hoặc là một mình xông lên chinh phục sàn nhảy.

Được lắm. Cầu cho hắn chết đi, cùng với con nỡm kia.

Roxane tiến vào đám đông. Cô bắt đầu thong thả cử động vai, tóc, hông, cho tới khi tự thả lỏng và để mình cuốn theo tiếng nhạc. Tuy vậy lại không đủ gây chú ý với gã đàn ông, cũng đang một mình như cô, nhảy trước tấm gương lớn gắn trên một trong những cây cột của hộp đêm. gã trai ra vẻ nghiêm trọng, đổi hết dáng này đến dáng kia, hông đung đưa như một tên bệnh hoạn và không lúc nào rời mắt khỏi hình ảnh mình trong gương. Trông như gã đã tự tìm được cho mình một bạn nhảy tự động hết sức ăn ý vậy. Mà

dường như cũng chẳng ai thấy lạ với chuyện đó.

Kìa, ngay cạnh Roxane có một gã vừa nháy mắt với cô, cô không hề mơ tí nào. Hoặc giả mắt gã nháy do bị tật. Cô chờ đợi để chắc chắn hơn. Không, không, đó đích thị là một cái nháy mắt, chỉ có điều nó không dành cho cô. Một cô nàng tóc nâu xinh xắn với những lọn tóc phẩy light màu hồng và xanh lá, cạp quần lọt khe ló ra từ chiếc quần âu trắng, vừa tới áp sát và uốn éo tựa vào gã trai. Thêm một chi tiết nữa khiến cô nghĩ rằng họ đã hẹn hò với nhau từ trước: miếng kẹo chewing-gum tức khắc được truyền từ miệng người này sang miệng người kia.

Một nhóm thiếu nữ vừa hết tuổi thiếu niên trông cực kỳ sành điệu chen bật Roxane ra để len lên trước. Một trong số đó hét vang: "TUI THIIIÍCH BÀI HÁT NÀY!!" Cả bọn bắt đầu vừa khoa chân múa tay vừa hát váng theo như lên đồng, cùng lúc liếc mắt sang một lũ nam thanh niên. Có vẻ như màn diễn tình tứ thành công ngoài mong đợi: lũ con trai chiếu tướng lại. Đúng lúc Roxane tính nhập hội với đám con gái (đã đến nước này thì...), một bàn tay bỗng đặt lên bụng cô. Cô quay lại, là Mathias. Anh ta kéo cô lại gần rồi thì thầm với cô:

- Xin lỗi vì đã bắt em chờ lâu, người đó là chị dâu anh, chị ta không chịu buông tha anh.

Roxane sục sôi trong vòng tay anh ta.

Anh ta dìu cô trong một điệu slow hết sức dìu dặt trên nền nhạc house.

Môi họ tìm đến nhau rồi quện vào nhau.

Roxane vừa vượt qua trở ngại đầu tiên: cô đã quên mất mình đang là ai để trở về với con người trước kia. (Kẻ đầu tiên tìm ra cô lúc này sẽ giành phần thắng.)

Bầu không khí xông khói trở nên ngột ngạt, âm thanh ồn ĩ điếc tai, ham muốn của hai người họ đã trở nên quá rõ ràng, Mathias đề nghị đưa cô về nhà.

Tiếp đó, mọi chuyện xảy ra rất nhanh: về tới tòa chung cư nơi cô ở, Roxane mời Mathias lên nhà.

Và bạn biết họ làm tình ở đâu không? Chính trên giường của vợ chồng Roxane! (Hừm... ta thường chỉ thấy tình tiết này trong những bộ phim, hoặc trong những cuốn tiểu thuyết tồi. Sao họ dám làm thế trong cuốn tiểu thuyết của tôi cơ chứ?!)

Tuy nhiên, không vì thế mà họ không tranh thủ, và họ đã làm vậy.

Và thậm chí họ còn làm đi làm lại, có lẽ vì họ không hiểu rõ lắm lần đầu tiên.

Chúng tôi đã về đến nhà tôi.

Henri đã ra ngoài cùng Sacha, họ dẫn lũ trẻ cùng Diane đi xem bộ phim hoạt hình mới nhất của Dreamworks.

Cả đoàn sắp về đến nơi nhưng dẫu sao chúng tôi vẫn còn thời gian để nhấm nháp một tách trà trong không gian yên tĩnh.

Kỳ lạ thay, Roxane không nói nhiều lắm sau lời thông báo ấn tượng kia.

Ra thế đấy! Nếu là để nghe chuyện bới móc về người khác thì quý bà luôn góp mặt ở hàng ghế đầu, nhưng ngay khi cần phải kể chuyện đời tư của mình thì thoắt cái đã chẳng còn thấy tăm hơi bóng dáng quý bà đâu!

Daphné ngồi phịch xuống tràng kỷ, lục tìm trong túi xách lọ kẹo Xylitol. Roxane và tôi lấy thêm ghế tựa ra ngồi. Chúng tôi xoay sợi dây mảnh để nhúng túi trà vào tách sứ Bretagne đặt trên đùi.

Cô bạn paparazzi tấn công trực diện Hoa khôi Bí mật.

- Cậu đã dành thời gian để kể cho bọn tớ nghe về cuộc phiêu lưu tình ái của cậu, nhưng thôi... bọn tớ bỏ qua cho cậu. GIỜ thì kể chi tiết tin hot đi xem nào.

- Các cậu bỏ qua cho tớ thì quá tuyệt. Nhưng tớ e là Nicolas thì không bỏ qua cho tớ đâu.

- Tại sao? Cậu nói cho lão ấy biết chuyện rồi hay sao? tôi thắc mắc.

Roxane đặt tách trà chưa hề nhấp môi xuống.

- Không. Nhưng có một chuyện tớ không hề hay biết, đó là lão đang muốn loại bỏ Mathias, lão ngờ rằng Mathias biển thủ công quỹ. Và để thu thập bằng chứng, đoán xem lão đã làm gì nào?

- Làm gì? Tôi và Daphné đồng thanh hỏi.

- Lão cho lắp đặt micro và camera khắp nơi. quá choáng váng, tôi nhảy dựng lên.

Với một phụ nữ khóc váng lên khi chứng kiến một diễn viên hài kịch tắm mình trong mứt anh đào, hoặc hét tướng lên "BẮN HẮN ĐI, NHANH, HẮN SẮP VÙNG DẬY KÌA!!!" trước một bộ phim kinh dị, phản ứng của tôi nhìn chung khá tự nhiên.

Daphné chỉ còn biết trợn tròn mắt, miệng cũng há hốc (mà không thốt ra nổi một lời, cái cô nàng này).

- Khoan đã... khoan đã khoan khoan hẵng hượm, tôi xoa dịu như thể mình đang có năm phút để tìm ra phương án giải cứu thế giới, và muốn vậy mọi người cần cho tôi tập trung suy nghĩ. Cậu có CHẮC là Nicolas đã biết chuyện không?

- Không thể chắc chắn hơn. Lão đã cho tớ xem mấy tấm hình chụp từ băng video.

- Nhưng làm thế nào mà... tại sao... (Được rồi, đến đây thì tôi không thể cố thêm nữa. Cứu với, Bruce Willis! Đến giúp tôi mau!)

- Nghe này các nàng, chuyện cực kỳ đơn giản. Hình như Mathias có những mối giao du hết sức đáng ngờ liên quan tới công việc, và Nicolas muốn bắt tận tay day tận trán để buộc gã phải từ nhiệm rồi bán lại cho mình cổ phần. Chỉ có điều Nicolas không hề hay biết rằng gã kia, khi cảm thấy gió đã đổi chiều, lại muốn trả đũa bằng cách ngủ với vợ của người chung vốn!

Daphné và tôi nhìn nhau bằng ánh mắt rụng rời. Cô nàng Roxane đang dính vào cái mớ bòng bong nào vậy?

- Chúng ta nói tiếp xem nào. Cụ thể thì giữa hai người đã xảy ra chuyện gì? Daphné hỏi rất có phương pháp, nhằm che giấu những phản xạ của người đã từng là chủ doanh nghiệp.

Cô nàng đỏm dáng đang xúc động cắn môi vẻ đau đớn.

- Một tối, tớ và Mathias gặp nhau, bọn tớ uống một ly rồi sau đó tớ ghé qua phòng làm việc để cùng anh ta tìm tài liệu. Văn phòng vắng tanh vắng ngắt... bọn tớ đã làm chuyện đó trên bàn làm việc. Bọn tớ không biết Nicolas đã cho lắp đặt các camera giám sát...

Tuyệt. Vậy là nếu nghe không lầm, tôi đã nhìn nhận chính xác về tất cả những điểm kể trên. Chỉ trừ vụ rời khỏi hộp đêm và vụ qua đêm ở nhà Roxane được dự đoán là hơi trái lẽ thường, tất tật mọi chuyện còn lại đều chuẩn không cần chỉnh. Tôi biết cô nàng Roxane bạn chí cốt này quá rõ mà. Những năm tháng chơi cùng, được nối với nhau bằng thứ linh cảm phụ nữ đặc biệt nhạy bén, sẽ luôn làm nên sự khác biệt. Dẫu sao chăng nữa, tạm dẹp thói bắt bẻ từng li từng tí các chi tiết logic tự biện sang một bên, kết quả vẫn vậy: họ đã ngủ với nhau.

Và chồng Roxane đã biết chuyện. Trời ạ.

- Vậy là cậu... bây GIỜ cậu sẽ phải ly dị sao? tôi thận trọng thăm dò.

- Ly dị á? nhưng để làm gì? Tớ vẫn thiết tha với tiện nghi sống cơ mà... không, tớ sẽ không bỏ Nicolas đâu.

Tôi nhìn Daphné và bắt gặp ánh mắt cô nàng cũng đang hướng về tôi. Ngôn ngữ của chúng tôi là những cú nhướn mày và chớp mắt. Chúng tôi đã hiểu ý nhau.

- ... Mà... ờ... Nicolas nghĩ sao về chuyện này? Daphné hỏi với thái độ thận trọng chẳng kém gì tôi.

- Nicolas chấp nhận tha thứ sai lầm điên rồ duy nhất ấy, lão ấy nghĩ đó chỉ là một phút giây lầm lạc. Dẫu sao cũng có một điều chắc chắn, đó là lão ấy yêu tớ và không thể mất tớ được! Nói riêng với các cậu nhé, chuyện này cũng bình thường thôi mà...

Tôi rất yêu quý Roxane nhưng cũng không hiểu tại sao có những lúc cô nàng khiến tôi phát cáu.

Hẳn đây là vụ những ngăn kéo nhỏ mà Henri đã giải thích với tôi. Tôi không nên tìm cho cô nàng cái ngăn có tên là "cô nàng đã khờ còn kiêu", bởi nếu như vậy thì tình bạn giữa chúng tôi chỉ còn nước chấm hết.

Thôi được, lúc này đây tôi sẽ tạm xếp cô nàng vào ngăn "ranh con đồng bóng".

- Vậy thì mọi chuyện cuối cùng cũng đâu vào đó rồi chứ?

- Đúng, đúng... theo một cách nào đó, cô nàng vừa đáp vừa ngắm móng tay.

Daphné mạnh dạn chen ngang:

- "Theo một cách nào đó" nghĩa là sao? Cậu đã lừa dối chồng mình, anh ta chấp nhận nhắm mắt cho qua, và cậu hãy còn chưa vừa lòng hay sao?

- Có chứ, có chứ... chính bởi vì chuyện đó lại đưa chúng tớ trở lại điểm xuất phát. Tớ nhìn đời mình trôi

Qua, và tớ phát chán lão ấy. Cậu muốn gì chứ? Lão ấy quá bình thản, thậm chí chuyện này cũng chẳng khiến lão nổi khùng lên cơ. Tớ thì lại cần thứ gì đó khác...

Dào ôi, tôi thì tôi bắt đầu mất bình tĩnh.

- Rốt cuộc cậu cần cái gì nào? Một gã đập vỡ đầu cậu để cậu cảm thấy mình tồn tại ư? Cậu đang có một tấm chồng tử tế, thương yêu cậu hết lòng, liêm khiết, một người đàn ông sẵn sàng bỏ qua cho cậu mọi lỗi lầm, như thế đối với cậu còn chưa đủ hay sao?

- Nhưng vấn đề đâu phải ở chỗ đó! Vấn đề là lão ấy chỉ quá... dễ đoán. Đó, chính là từ này. Tớ cần niềm đam mê, thảm kịch, tái ngộ, những tiếng kêu la, những cảm giác mạnh... Các cậu không hiểu đâu. Thôi bỏ qua đi.

- Tớ quá hiểu là cậu muốn sống lại thời niên thiếu. Nhưng cậu đâu còn là

một cô bé nữa, Roxane, cậu đã có năm mặt con và sắp bước sang đầu bốn rồi mà. Cậu không thể cứ nhìn lại quá khứ mà tiếc nuối nữa. Hãy hoạch định giai đoạn này của đời mình đi, thay vì chăm chăm tôn vinh quá khứ như thế! tôi nói bằng giọng của một Rika Zarai đang khuyên dùng một thứ thuốc sắc lọc máu.

Roxane nổi cáu.

- Thế nào kia? Bằng cách từ bỏ vĩnh viễn ham muốn tớ dành cho lão ấy ư? Bằng cách quên đi viễn cảnh thời gian của tớ chỉ dành để đi ra đi vào chờ lão ấy về nhà, bởi vì bọn trẻ còn phải đi học nên đó là mục đích duy nhất của đời tớ hay sao?!

Hết sức bình tĩnh, Daphné ngắt lời cô nàng.

- Cậu đã bao giờ tự hỏi liệu Nicolas có thấy buồn chán như cậu không?

Roxane bĩu môi khinh miệt.

- Nhưng làm sao mà lão ấy phải buồn chán? Ban ngày lão ấy có công việc, tối đến thì có tớ đây rồi. Theo tớ biết thì với lão ấy như vậy là quá đủ...

- Không hẳn...

- Hôm qua tớ vừa tìm thấy hóa đơn biên nhận một kỳ nghỉ tại Las Vegas cất sâu trong túi áo vest của lão ấy. Thực ra, đó là món quà bất ngờ lão định dành tặng tớ nhân dịp kỷ niệm mười năm ngày cưới. Lão để nó trong túi áo vest để xem tớ có lục lọi đồ đạc của lão không. (Mỉm cười.) nhìn bề ngoài thì tớ đã làm một việc không đường hoàng rồi... Tuy nhiên đó lại là việc hữu ích. Tớ đã quên khuấy ngày kỷ niệm ấy. Giờ thì tớ biết mình cần tìm một món quà tặng lão ấy.

Daphné đứng dậy đi dốc chỗ cà phê còn lại vào bồn rửa trong bếp. Cô nàng có vẻ lo lắng. Vài giây sau, cô nàng quay lại ngồi cùng chúng tôi, mặt mũi khó đăm đăm.

- Cậu không thể biết hết mọi chuyện được, bạn thân mến ạ. Nicolas cũng có thể lừa dối cậu đấy. Không có lý nào.

- Khoan đã bạn yêu, tớ biết rõ chồng mình mà. Có lẽ Nicolas là một tay sát thủ trong công việc kinh doanh nhưng riêng với tớ, lão ấy chẳng biết nói dối là gì đâu.

- Cậu tự tin quá đỗi. Rốt cuộc sự tự tin đó lại trở nên phiền phức rồi đấy.

Roxane sững sờ trước câu nói hằn học đầy bất ngờ ấy. Đang ngồi trên ghế tựa mà cô nàng nhảy dựng lên.

- Nhưng tớ... tớ lấy làm tiếc vì sự tự tin của tớ lại làm cậu thấy phiền. Tuy nhiên, theo tớ được biết, tớ có thể cho phép mình cảm thấy tự tin về bản thân. Tớ có tất cả những gì cần thiết để...

Daphné bùng nổ.

- Khốn nạn!! Có thể đần độn đến mức đó thì đúng là mất hết nhân tính rồi!! Mẹ kiếp, tỉnh lại đi! Hai vợ chồng cậu không nói chuyện với nhau từ hàng tháng nay rồi, hai người ở bên nhau như anh trai với em gái thôi, chẳng chia sẻ gì nữa hết! Cậu không nghĩ là chuyện đó cũng ảnh hưởng xấu đến Nicolas ư?!

- Nhưng cậu có quyền gì mà nói với tớ bằng cái giọng đó?! Tớ chẳng việc gì phải quan tâm đến những chuyện cậu nghĩ! Mà nói cho cùng, làm sao cậu biết được tất cả những chuyện đó?!

- Vì tớ đã ngủ với Nicolas, vì thế đấy. Roxane sững người.

Cô nàng khẽ mỉm cười ngờ nghệch.

- Cái gì... cậu đang luyên thuyên gì thế?

Daphné áp mấy ngón tay lên mí mắt, cằm run run. Khi bỏ tay ra, mắt cô nàng ầng ậc nước. Cô nàng máy móc xoay một vòng, điệu bộ lúng ta lúng túng.

Tuyệt vọng, cô nàng nhìn tôi vẻ hơi thẹn thùng, nhưng tôi không biết phải nói gì, gần như rã rời trước tiết lộ này không khác gì Roxane.

Tôi thấy hiện ra trước mắt kết cuộc tình bạn đẹp giữa ba đứa chúng tôi. Như

một lẽ hiển nhiên.

Từ giờ trở đi, tôi sẽ phải san sẻ thời gian của mình cho hai cô bạn thân nhất. Tuần này ăn trưa với một người, tuần sau ăn trưa với người kia. Tôi sẽ mất gấp đôi thời gian để lắng nghe hai nàng (thay vì gộp lại một lần duy nhất), và cùng lúc, phải mũ ni che tai khi nàng này nói xấu nàng kia đang vắng mặt.

Còn các buổi tối pyjama, sẽ không bao giờ được như trước đây nữa.

những buổi tối pyjama chỉ có hai mống, nó như là... Nói thế nào nhỉ... cặp bồ với nhau.

Daphné gục xuống tràng kỷ rồi bật khóc nức nở. Tôi hết nhìn Roxane mặt mày đang tái nhợt, biến sắc, vết chân chim giật giật liên hồi vì kích động, tới nhìn Daphné đang co rúm, toàn thân rung lên vì những tràng sụt sùi, khe khẽ rên:

- Tớ xin lỗi... ôiii... tớ thật lòng xin lỗi...

Không biết nên tỏ thái độ thế nào, Roxane ấp úng:

- Nhưng không thể nào có chuyện đó được, coi nào, cậu không thể...

Trong một phút bốc đồng, cô nàng đứng dậy vớ lấy túi xách nhưng loạng choạng rồi vịn kịp vào tay tôi. Tôi dồn hết sức để đỡ cô nàng. Cô nàng đứng thẳng dậy hết sức đúng mực, môi bặm lại, các ngón tay đan vào nhau chặt đến nỗi các khớp trắng bệch. Mắt cô nàng sáng rực vì cơn thịnh nộ đang cố kìm nén, vì điên dại, hoặc có lẽ chỉ là do nước mắt đang lã chã tuôn.

Cô nàng hướng về phía Daphné mà thì thầm giọng đều đều vô cảm:

- Sao cậu có thể đối xử với tớ như vậy?

Cảm thấy cô nàng đang run rẩy, tôi liền khẽ đẩy

Roxane về phía ghế tựa để bắt cô nàng ngồi xuống.

Tôi tuyên bố, giọng nhẹ nhàng nhưng kiên quyết:

- Chúng ta phải nói chuyện. Chúng ta sẽ không dừng lại như thế này, chúng ta sẽ không dừng lại ở đó. Không ai được rời khỏi đây chừng nào chúng ta còn chưa nói chuyện.

Daphné ngước nhìn tình địch, gương mặt đang xụ ra và đỏ lựng vì nức nở. Cô nàng vụng về đưa tay lên quệt mũi.

- Đúng đấy, tớ muốn nói với cậu rằng...

- Không, tớ không...

- Làm ơn đi mà, tôi nói. Ít ra thì cũng lắng nghe cậu ấy.

Roxane quay sang tôi.

- Tớ không bao giờ muốn gặp lại cô ta nữa.

- Cậu có lý. Nhưng trước khi đặt dấu chấm hết một cách chính đáng cho những năm tháng làm bạn với nhau, cậu hãy lắng nghe cậu ấy đúng một lần này nữa thôi.

Hai tay Roxane bắt đầu run bần bật. Cô nàng cúi gằm. Tôi không nghĩ cô nàng muốn nghe Daphné giải thích, tôi nghĩ cô nàng chỉ quá choáng nên chưa thể đứng dậy mà rời đi được.

Daphné (sụt sịt). - Tớ không biết phải nói gì với cậu nữa... mong cậu tha thứ.

Roxane (giọng khàn khàn). - Chuyện giữa hai người đã kéo dài bao lâu rồi?

Daphné thì thầm câu gì đó không ai nghe rõ. Roxane (bắt đầu hét lên). - BAO LÂU RỒI? Daphné. - Hai năm.

Bầu không khí nặng như chì chụp lên đầu chúng tôi. Mắt chúng tôi lồi cả ra. Ngay đến tôi cũng không nói nên lời.

Daphné nói tiếp để tự bao biện:

- Nhưng cậu vẫn thường bảo cậu không thèm gì lão ấy nữa cơ mà!!

Roxane nhảy dựng lên như một con sư tử cái, sẵn sàng cào nát bộ mặt kẻ phản phúc. Tôi giữ cô nàng lại kịp lúc, cô nàng vừa gào thét vừa giãy giụa:

- Tớ chưa bao GIỜ nói là tớ không thèm gì lão ấy nữa!! Tớ yêu lão ấy!! TỚ YÊU LÃO ẤY, cậu hiểu chưa, đồ lăng loàn?! Tớ không bao giờ muốn rời xa lão ấy, KHÔNG BAO GIỜ!! KHÔNG BAO GIƠƠỜ!!

Tuyệt vọng, cô nàng gục xuống trong vòng tay tôi, toàn thân rung lên nức nở.

Daphné uể oải đứng dậy khỏi tràng kỷ, lau nước mắt, hỉ mũi một lượt rồi dõng dạc:

- Cảm ơn bạn thân mến. Đó là tất cả những gì mà tớ muốn nghe.

Tôi còn thấy nụ cười rạng ngời chẳng hề ăn nhập hoàn cảnh của cô nàng vô cùng đáng nghi. Tôi vỗ vỗ vai Roxane đang mải rền rĩ nên không để ý đến những gì đang xảy ra xung quanh. Thấy tôi lay mạnh, cô nàng nhận ra có điều gì đó khập khiễng. Rốt cuộc cô nàng cũng quay ra nhìn Daphné vẻ không hiểu. Còn Daphné thấy vẻ mặt ngây thộn của chúng tôi liền nói rõ:

- như thế gọi là một cú sốc điện, bạn thân mến ạ. Sau này cậu sẽ cảm ơn tớ cho mà xem.

Roxane. - Đợi đã. Ý cậu là... là... cậu không hề... Daphné. - Với chồng cậu ấy à? Xin thứ lỗi vì tớ đã thẳng thừng thế này nhé, nhưng mà ọe. Tớ sẽ không đời nào có thể... tớ thậm chí còn không thể nói ra cái từ đó... với một gã đáng tuổi bố tớ. Vấn đề sở thích thôi mà, tớ không phê phán gì đâu.

Tôi. - nhưng mà... tuy thế cậu đã khóc nãy giờ... Daphné. - Phải, tớ biết, tớ cũng nhận ra mà. Ý tưởng đó nảy ra trong đầu tớ khi vào bếp nhà cậu đổ tách trà. Tớ nhìn thấy đống rau củ để trên bàn bếp trong đó có mấy củ hành... không ai nhận ra (cô nàng đưa tay lên mũi hít ngửi)... là tay tớ đang bốc mùi hành rất hăng đúng không nào?

Tôi chẳng còn đủ chân tay mà ngăn Roxane xông vào Daphné bày tỏ niềm phấn khích mà màn diễn vừa rồi đem lại.

16. Cưới hay không cưới, vấn đề là ở chỗ đó

Nếu bạn muốn thay thế sự ngưỡng mộ của nhiều người đàn ông lấy những lời chỉ trích của một người đàn ông duy nhất thì cứ việc kết hôn nhé.

Katharine HEPBURN.

Vài tuần trôi qua, Roxane đã gần gũi với chồng như trước đây chưa bao giờ từng được như vậy. Tôi nghĩ Roxane đã nhận ra rằng chồng cô nàng không phải chịu trách nhiệm hoàn toàn về cảm giác thiếu thốn của cô nàng. Về phần mình, ông chồng đã ý thức được cảnh đơn chiếc cô quạnh của vợ. Họ đã cùng tiến những bước dài về phía nhau. Nhất là sau khi Nicolas trả thù Mathias một cách tàn bạo trong công việc với những phương cách tinh vi và trí tuệ, khiến gã phá sản và uy tín giảm sút trên toàn châu lục. (Rốt cuộc thì tay Nicolas này cũng không điềm tĩnh đến thế đâu...)

Có thể nói rằng chuyện đó khiến Roxane hài lòng. Thậm chí cô nàng còn thấy vui với vai trò người vợ được thèm muốn của một người đàn ông có phần nào đó nguy hiểm chẳng kém gì bố già Corleone...

Trong kỳ nghỉ của hai vợ chồng tại Las Vegas, giữa hai đêm cuồng nhiệt tại một phòng khách sạn hạng sang bài trí hết sức phá cách, họ đã nói chuyện với nhau rất nhiều, rất lâu. Rồi họ quay trở về Paris với một kế hoạch mới toanh.

Không đâu, không phải đứa con thứ sáu. Một việc đau đầu hơn, việc mà Nicolas chưa bao giờ đồng ý cho Roxane thực hiện, nhưng GIỜ thì anh đã chấp nhận: Roxane sẽ làm việc trở lại.

Vậy thì tốt thôi, dĩ nhiên, chính là Roxane. Có nghĩa đây không phải loại phụ nữ được voi rồi mà lại không đòi tiên: cô nàng còn đòi cả hai bà Trưng nữa ấy chứ. Từ giờ trở đi điều này đã trở thành hiện thực, bởi vì Roxane chuẩn bị

mở công ty riêng!

Công ty này sẽ mang cái tên hết sức khiêm tốn: "Hãng người mẫu Roxane Leroy".

Cô nàng sẽ điều hành một hãng người mẫu riêng. Nhưng lưu ý này, đây không phải những người mẫu bất kỳ đâu nhé. Một hãng chuyên tuyển những người mẫu "size bự", với một phòng dành riêng cho những người mẫu "tuổi trên bốn mươi" mà cô nàng dự tính sẽ lũng đoạn thị trường.

Vốn hiểu rõ Roxane, tôi có cảm giác chuyện này sẽ thành công nhờ niềm đam mê tuyệt đối.

Chính vì vậy nên tôi không ngừng gửi tới Roxane những tín hiệu khích lệ kín đáo bằng cách công khai buông vung bỏ vãi trước mắt cô nàng một lượng không nhỏ ảnh chụp cá nhân.

V ì luôn cố tạo ra ánh mắt quyến rũ mỗi dịp chúng tôi gặp nhau mà tôi đã mắc chứng máy giật, và thêm chứng cổ dài vì không ngừng phô ra góc nhìn nghiêng khả ái nhất trên khuôn mặt mình.

Thấy mắc cười quá nên Roxane rốt cuộc cũng tiết lộ với tôi một bí mật khủng khiếp: mặc dù cực kỳ xinh đẹp (chuyện này tự hiểu với nhau thôi nhé), tôi vẫn không thể đứng vào hàng ngũ người mẫu trong hãng của cô nàng được.

"Déborah ơi, cậu phải nhớ đinh ninh điều này nhé: cỡ 42 thì không lấy gì làm to hết!!"

Vì đã quyết tâm cao độ, tôi thề với cô nàng sẽ làm mọi thứ để tăng bề ngang cơ thể.

Tôi cần phải tăng bao nhiêu cân nào? Mười? Hai mươi ki lô? OK, ba mươi và chúng ta sẽ không nói chuyện này nữa nhé. Chương trình ăn uống không thành vấn đề, tôi biết đích xác cần phải ăn gì để trở thành bé bự. Thôi nào, làm ơn tỏ ra dễ tính tí đi.

Tôi không biết tại sao, nhưng cô nàng hoàn toàn không xem những lời tôi nói là nghiêm túc.

Không hề gì. Tôi sẽ thử vận may ngay khi những nếp nhăn đầu tiên xuất hiện. (Chúng đã xuất hiện rồi đấy, nhưng chưa đủ rõ, có vẻ thế. Nào các chàng trai! Hằn sâu thêm đi! Vì Chúa, hằn sâu thêm nữa nào!)

Ngoại trừ chuyện đó, để nhại lại anh bạn Shakesp' của tôi (như Margot hẳn sẽ nói): "Cưới hay không cưới, vấn đề là ở chỗ đó."

Vài yếu tố khiến tôi nghi ngờ rằng một mánh khóe nào đó đang được ngấm ngầm chuẩn bị, ở mức độ chính thức tập hợp cơ thể chúng tôi lại. Có lẽ tôi nhầm, nhưng Henri, luôn có phần ì ạch ngay khi thoát khỏi bộ nhớ máy tính, dù sao cũng đã kín đáo thăm dò sở thích của tôi về vụ nhẫn đính hôn.

Đó là một dấu hiệu mà, phải không nhỉ?

Câu trả lời của tôi hoàn toàn bộc phát: "Nghe này, em thực sự chưa nghĩ đến chuyện đó, cứ cho là không phải một viên kim cương to đùng nhưng dẫu sao cũng phải có một viên kim cương tránh những loại đá khác nhất là ngọc lục bảo và ngọc lam là hai thứ cực kỳ xấu cùng lắm thì ru bi tại sao lại không nhỉ nhưng mặt khác như thế chẳng giống nhẫn đính hôn lắm không phải giữ nguyên phương án kim cương thôi nhưng lưu ý nhé em không muốn nhận chiếc nhẫn to đùng đâu vì cũng không cần làm điều dại dột nó chẳng giúp được gì cả mặc dù mặt khác thì một chiếc nhẫn bé có nguy cơ trông thật thảm thê khi so với nhẫn đính hôn của lũ bạn em anh không thấy sao anh yêu dĩ nhiên rồi anh quên khung vàng trắng đi hoặc là vàng vàng hoặc là không gì hết."

Tôi thấy có vẻ như mình đã trình bày quá ư rõ ràng. Tuy nhiên, lạ thay, anh đã bắt đầu lướt mạng tìm những trang web bán trang sức trực tuyến để chỉ cho tôi thấy các mẫu nhẫn. Như thể tôi đòi hỏi cao lắm vậy, trong khi thực ra tôi lại mê mẩn những điều bất ngờ (nhất là khi những điều bất ngờ xảy ra đúng lúc đúng chỗ).

Ngay cả khi không chính thức biết gì hết và không cố gắng biết điều gì trước khi anh quỳ gối, nắm lấy tay tôi rồi van tôi hãy nhận lời làm vợ anh, bằng không anh sẽ tự vẫn, tôi vẫn chấp nhận liếc qua các mẫu nhẫn xuất hiện trên những trang mạng đó. Để bình luận, với thái độ ngây thơ không để đâu cho hết, những gì tôi nhìn thấy. Tôi hy vọng như thế là đủ và anh đã hiểu rõ tôi thích kiểu dáng nào.

Đúng lúc chi tiết nhỏ này được giải quyết êm thấm thì một câu hỏi quan trọng hơn lại khiến tôi đau đầu từ nhiều tuần nay.

Tôi có thực sự muốn kết hôn lần nữa?

Ý tôi là: đã ly dị, dẫu sao chuyện đó cũng không đến nỗi quá khủng khiếp phải không nào? Ta có lợi thế chứ không gặp bất lợi gì hết. Ta được hưởng niềm hạnh phúc ở bên các con mà không gặp phải phiền phức với việc cáng đáng nhà chồng mỗi dịp cuối tuần. Ta có sự độc lập và không phải báo cáo với ai về tình trạng tài chính cá nhân. Ta có đời sống tình ái, thậm chí ổn định, với một người đàn ông không coi sự hiện diện của ta là lẽ đương nhiên và luôn muốn tiếp tục chinh phục ta.

À mà, nhân tiện bàn về vấn đề này, nếu tôi chính thức thuộc quyền sở hữu của Henri, thì phải ngầm hiểu rằng tôi sẽ từ chối tất tật đàn ông còn lại trên đời. Liệu họ có thể nguôi quên nỗi đau đó không?

Ý tôi là sẽ chấm dứt những lời tán tỉnh ve vãn, chấm dứt việc hình dung khởi đầu của một câu chuyện tình ái đầy đam mê trong vòng tay Owen Wilson, chẳng còn chuyện hy vọng một ngày kia chàng sẽ để ý tới mình. Tôi chấp nhận từ bỏ vĩnh viễn những lọn tóc vàng mê đắm của chàng để trở thành một "phụ nữ đáng kính", như dân miền Viễn Tây vẫn thường nói hồi thế kỷ XIX.

Dẫu sao cũng thật nghiệt ngã.

Phải, tôi biết rằng khởi đầu của một mối quan hệ, dù là bạn bè, cũng hệt như tủ kính bày hàng của cửa tiệm vậy: những phẩm chất tốt đẹp nhất của cá nhân được trưng ra đó. Chính vì thế mà nó gây ảo tưởng, ta muốn mua mọi thứ và khinh miệt nhìn chiếc quần bó thân yêu đã theo ta khắp nơi từ vài năm nay và bắt đầu khiến ta chán ngấy, thậm chí không còn hợp mốt nữa, trong một số trường hợp. Trên thực tế, những trang phục tuyệt vời khiến ta mơ tưởng kia không phải lúc nào cũng hợp với vóc dáng ta. Đôi khi quá chật, quá rộng, quá mỏng hoặc nói thẳng ra là quá rủ, nếu không chỉ đơn giản là màu sắc không hợp với bất cứ thứ gì sẵn có trong tủ đồ của ta. Bấy GIỜ ta mới tự nhủ rằng suy cho cùng, chiếc quần thân yêu đã theo ta lâu nay và làm nổi bật vòng ba oai vệ của ta cứ như không, đâu có tệ cho lắm.

Chứ không phải đúng ra là bởi tôi đã trở nên nhát như cáy kể từ khi ly hôn

sao?

Tôi cần được yên lòng đến mức quên khuấy là Henri cũng cần chắc chắn trong suy nghĩ rằng tôi đúng là người phụ nữ của đời anh.

Nhưng tôi nào có thể làm gì hơn (ý tôi là ngoại trừ làm việc nhà thường xuyên hơn và bếp núc đúng kiểu hơn), nếu không phải là lo ngại phá vỡ sự cân bằng này để xây dựng một sự cân bằng kia... khác kiểu?

Như vậy thì ta sẽ không cảm thấy thoải mái ư? Vậy thì làm cuộc sống phức tạp thêm phỏng có ích gì?

17. Một sáng tháng Mười

Tình yêu mà không kèm theo chút mê đắm nào đó thì chẳng còn nghĩa lý gì hết!

Tục ngữ Tây Ban Nha.

- Cậu biết đấy, các nhà tâm lý học nói rằng...

- Ý cậu là chính các nhà tâm lý học khuyên dùng phương pháp sốc điện cảm xúc chứ gì, có phải cậu đang nhắc tới mấy vị đó không? Roxane vừa cao giọng vừa nghiêm khắc nhìn Daphné.

- Phải, đúng là mấy vị đó đấy.

Đã bình tâm lại, Roxane mỉm cười.

- Được, vậy thì ổn. Họ giỏi mà.

- Vậy tớ đang nói dở, Daphné vừa nói tiếp vừa ngước mắt nhìn trời chán ngán, hình như có năm mánh để xác minh một gã đàn ông trước khi chấp nhận lời cầu...

Tôi ngắt lời cô nàng:

- DAPHNÉÉÉ!!

- ... Xin lỗi nhé! Lời cầu "hun hun" của gã.

- Cảm ơn. GIỜ thì huỵch toẹt cái bản câu hỏi điều tra vớ vẩn của cậu đi.

Daphné vừa gặm quản bút vừa nhìn vào sổ tay.

- Cậu sẵn sàng chưa?

- Rồi, nhưng vụ sốc điện này đừng mạnh quá nhé, được chứ? Tớ không muốn rốt cuộc bị tăng áp như cô gái từ nay trở về sau có đời sống tình dục nở rộ nhất trong ba người chúng ta. Lúc này tớ đã không đủ đẹp để gia nhập hãng người mẫu của Roxane rồi...

Roxane thở dài.

- Nhưng có mà, cậu ĐẸP! Tớ đã bảo cậu rồi đấy thôi!

- Vậy thì viết ra cho tớ trên giấy trắng mực đen đi. Và nếu được thì trên một tờ giấy có in tiêu đề và bên trên có chữ "hợp đồng" càng tốt.

- Được rồi, chúng ta tiến hành chứ nhỉ? Daphné sốt ruột hỏi. Câu hỏi số 1 nhé: Cậu đã bao giờ nhìn thấy hắn trong tình trạng tụt pin chưa, khi nổi cáu, liệu hắn có khả năng một ngày nào đó sẽ bạo hành cậu không?

Tôi thành thực ngẫm nghĩ trước khi trả lời.

- Nghe này, phải rồi, rõ ràng là thế. Đúng là một ngày nào đó rốt cuộc hắn sẽ đánh bại tớ trong cái trò đó,... tên nó là gì ấy nhỉ, dạng trò chơi khúc côn cầu trên băng mà dùng tay và không có băng ấy... cậu biết đấy, quả khăng đẩy trên bàn trượt ấy... ôi trời, tớ sắp nhớ ra được rồi đây...

- Tớ chẳng quan tâm. Thôi được, câu hỏi số 2: Hai người đã mô tả chính xác và chi tiết những điều gì là không thể tha thứ, dạng như nói dối, thiếu chung thủy... chưa?

- ... Câu đó mà cậu còn hỏi tớ ư? Hỏi chính cái đứa đã nâng từ "ghen" lên hàng những môn thi đấu Olympic ấy à?

- ... Hoặc nấu nướng dở...

- Tớ hiểu cậu muốn ám chỉ gì rồi, Perfidia. Tớ nấu không "tệ" nhé thưa bà. Tớ nấu "khác kiểu". Vậy thôi nhé! Nên nhớ là tại một số nước, cách nấu nướng của tớ được coi như nghệ thuật ẩm thực cao cấp đấy.

- Ở đâu kia? Tại các nước thế giới thứ ba chắc?

- Cậu đúng là chẳng hiểu gì hết.

- Chúng ta tiếp tục nào...

Roxane mang ra mời chúng tôi một đĩa bánh quy nhân sô cô la cô nàng tự (sai người) làm. Tôi quyết định không động đến bánh để khỏi mất tập trung. Bởi lẽ tôi không muốn tự phá hỏng vóc dáng nếu thậm chí đổi lại cũng không thể gia nhập một hãng người mẫu. Thật khó mà chịu đựng được, bởi lẽ tôi chỉ chăm chăm nghĩ tới những cái bánh quy đó. Thơm quá đi...

Roxane vừa tới ngồi gần chúng tôi, chân thu lại rồi lật qua một cuốn tạp chí. Cô nhóc Ernestine vui vẻ nhảy chân sáo vào phòng khách. Cô bé ngồi xuống cạnh mẹ, đổ ra đất một xô xếp hình Lego rồi bắt tay vào lắp một tòa tháp khổng lồ.

- Câu hỏi số 3: ngay từ bây giờ đã có điều gì cậu không thể chịu đựng nổi ở hắn không? Những thứ xét về lâu dài không thể tương hợp với cuộc sống chung của hai người ấy, như là... tớ không biết nữa... rượu chè, cờ bạc, bạn bè kỳ cục...

- Có nghĩa là vấn đề sẽ thường xuyên phát sinh từ phía tớ?

- Từ phía cậu á?

- Phải rồi, từ phía tớ. Cậu đã thấy đám bạn kỳ cục mà tớ giao du chưa?

- Nực cười.

- Nhưng đúng mà.

- Được rồi, câu hỏi số 4: Cậu có không chịu đựng nổi một số nét tính cách của hắn không, đến mức luôn mong đợi hắn sẽ thay đổi, và không định chung sống với những nét tính cách đó...

- Ôi trời, mấy câu hỏi của cậu thật chán ngắt. (Tôi quay sang Roxane.) Cậu không thấy mấy câu hỏi của nàng ấy chán ngắt sao?

- Tớ không biết cậu thấy thế nào, cô nàng tóc vàng xinh đẹp đáp, không buồn rời mắt khỏi tờ tạp chí, nhưng bản thân tớ thấy chúng chán ngắt.

Cậu nhóc Tristan xuất hiện trong bộ dạng mải mê mút ngón cái. Tóc tai bù xù nhưng vẫn hết sức dễ thương, cậu nhóc đòi mẹ tìm giúp con thú bông yêu thích. Cậu nhóc vừa đòi xong thì đến lượt aurélien cũng đòi mẹ kể cho một câu chuyện. Roxane buông cuốn tạp chí, vừa đứng dậy vừa càu nhàu rồi theo chân bọn trẻ vào phòng ngủ.

Tôi quay sang Daphné đang vuốt ve những lọn tóc xoăn mềm mại của Ernestine.

- Được rồi, nói cho tớ biết đi, cậu với tình địch của cậu thế nào rồi?

Cô nhóc đứng dậy, hết sức hãnh diện vì giữ được thăng bằng một chồng Lego lồng khít cao ngất giữa hai tay.

- Ơ tớ chưa nói với cậu à? Tớ chia tay Gaétan rồi!

- Ôi khôôôông...

- Có chưứ! Chưa lâu đâu, mới chỉ qua hai ngày cuối tuần thôi! Cho hắn hiểu ra rằng trước giờ tớ vẫn nghiêm túc, và tớ sẽ không chấp nhận kiểu tình tay ba.

- Và rồi?

- Mọi chuyện chuyển biến tốt hơn hẳn. Hắn... Roxane ló đầu qua khung cửa.

- Aurélien muốn tớ đọc cho nghe chuyện Bạch Tuyết. Tới đây nào các nàng, tớ cần hai diễn viên đóng vai mụ phù thủy và quả táo...

Vài ngày sau.

Một sáng tháng Mười khi những đường phố Paris chìm trong làn sương mù kỳ dị, sau khi đưa bọn nhóc tới trường, Henri và tôi cùng ra ngoài ăn trưa. Các quán cà phê ở Paris xuất hiện với mật độ dày đặc chẳng khác nào loạt tiệm bánh crếp ở Bretagne. Tuy nhiên Henri lại không thấy vừa ý với quán nào. Vậy nên chúng tôi lên xe rồi lái xuyên qua khu Saint-germain-des-Prés, ngang qua trước vườn Luxembourg, đi qua mấy cây cầu, cho tới khi không còn xa tháp Eiffel là mấy.

Henri đỗ xe rồi chúng tôi xuống dạo bộ với tầm nhìn xa không quá hai mét.

Cảm giác thật lạ.

Tôi không nhớ Paris từng có đợt sương mù nào như thế.

Cảm giác đang bơi giữa một đám mây, tiến bước trong một vỏ bọc kỳ bí.

Cầm tay tôi, anh kéo tôi vào một công viên nhỏ dưới chân tòa tháp khổng lồ bao bọc trong sương mù. Tôi tự nhủ không hiểu chúng tôi đang làm gì ở đây, đây không phải nơi lý tưởng để thưởng thức một ly cà phê, nhưng tôi vẫn đi theo anh.

Chúng tôi leo lên một ngọn đồi nhỏ chỉ có vỏn vẹn ba băng ghế, từ đây chúng tôi có thể nhìn công trình bằng thép kia rất rõ, mặc dù trông có vẻ rất gần nhưng chỉ phần chân tháp là lộ ra còn đỉnh tháp đã bị màn sương dày đặc nuốt trọn.

Henri dẫn tôi tới ngồi trên một băng ghế rồi lấy ra một hộp nhỏ gói ghém cẩn thận.

Tôi nhìn anh mà không hiểu.

Mắt tôi ngân ngấn nước khi thấy anh đánh vật với nút thắt của dải lụa để mở hộp và trao cho tôi chiếc nhẫn.

Thế là, tôi đã chăm chú nhìn môi anh thốt ra những từ sau, để xem liệu anh có ấp úng hay không:

- Déborah, em đồng ý làm vợ anh nhé?

Nhưng sao anh có thể lãng phí thời gian để hỏi tôi một câu như thế nhỉ?

Sau khi đã hét toáng lên, cười tươi rói rồi vỗ tay, tôi đáp:

- Em đồng ýýýýý!

HẾT

---

[1] Tay đua xe đạp đường trường kiệt xuất người Pháp đã từng tám lần khoác áo vàng chung cuộc giải Tour de France. (Mọi chú thích không có lưu ý gì thêm đều là của người dịch)

[2] Người dẫn chương trình truyền hình nổi tiếng người Pháp thuộc típ người to béo.

[3] Hệ thống nhà hàng có phục vụ đồ ăn sẵn tại nhà.

[4] Diễn viên, biên kịch, nhà làm phim người Ý.

[5] Diễn viên điện ảnh người Ý.

[6] Tiếng Anh trong nguyên bản: "Tôi đang mơ".

[7] Lễ hội truyền thống kéo dài tám ngày của người Do Thái, còn có tên gọi khác là Lễ hội Ánh sáng.

[8] Ca sĩ người Pháp sinh năm 1980, ghi dấu ấn từ chương trình Hạt giống ngôi sao phiên bản năm 1999 của kênh M6.

[9] Chuyên gia tâm lý, giảng viên đại học, nhà văn, nhà thời luận người Pháp sinh năm 1948.

[10] Người dẫn chương trình phát thanh, truyền hình, kiêm nhà sản xuất người Pháp sinh năm 1970.

[11] Nam ca sĩ nổi tiếng người Pháp sinh năm 1959.

[12] Tiếng Pháp trong nguyên bản: "Đối tác nam đặc biệt kiếm tìm đối tác nữ đặc biệt...".

[13] Tiếng Pháp trong nguyên bản: "Hôn em đi chàng ngốc!".

[14] Trong *Đi tìm thời gian đã mất* của Marcel Proust, tác giả có kể

chuyện khi ăn bánh mađơlen bỗng nhớ lại một cảnh thời thơ ấu, cụm "bánh mađơlen của Proust" ngày nay được dùng để chỉ điều gì đó khiến chúng ta nhớ lại chuyện quá khứ.

[15] Nhân vật chính trong xê ri phim hoạt hình cùng tên của Mỹ phát sóng trong thập niên 80 với tạo hình tóc dài tới chân.

[16] Tên thật là José Garcia Moreno, sinh ngày 16 tháng Mười một năm 1940 tại Albacete (Castille-La Manche) và qua đời ngày 18 tháng Tư năm 2000 tại Gué-de-Longroi (Eure-et-Loir). Ông là nhà ảo thuật và diễn viên hài người Tây Ban Nha. Ông thường xuyên phát huy khiếu hài hước để làm nổi bật các tài năng ảo thuật và âm nhạc của mình.

[17] Tạm dịch từ từ "décontrasté" trong nguyên bản. Một sự biến đổi từ nổi tiếng cho thấy khiếu hài hước của Garcimore trong việc dùng "déconstraté" thay vì dùng từ "décontracté" (nghĩa là thư giãn, thoải mái).

[18] Aglaé và Sidonie là một xê ri phim hoạt hình của Pháp gồm sáu mươi lăm tập mỗi tập năm phút, được phát sóng vào năm 1969 trên kênh truyền hình đầu tiên ORTF, kể về cuộc sống trong một trang trại của cô lợn nái trẻ Aglaé và cô ngỗng bé nhỏ Sidonie.

[19] Mã từ quốc tế được dùng như một tín hiệu báo nguy trong liên lạc thông tin lời nói qua sóng radio.

[20] Diễn viên, đạo diễn kiêm biên kịch người Pháp gốc Israel, sinh năm 1965 tại Tel-Aviv.

[21] Tên thật là Alfred Hawthorn Hill (1924-1992): diễn viên, ca sĩ kiêm tác giả viết hài kịch người Anh, cha đẻ của chương trình truyền hình The Benny Hill Show nổi tiếng.

[22] Đạo diễn, nhà sản xuất kiêm diễn viên phim cấp ba nổi tiếng người Ý.

[23] Phỏng theo tên nhân vật trong bộ phim kinh dị Dr.Jekyll and Mr.Hyde sản xuất năm 1931 của đạo diễn Rouben Mamoulian.

[24] Loana Petrucciani (1974): stylist, ca sĩ kiêm người dẫn chương

trình truyền hình Pháp.

[25] Hoàng đế Pháp (742-814), người có công xây dựng nền móng hệ thống giáo dục Pháp.

[26] Cuốn sách tưởng tượng trong loạt phim về chú vịt Donald, có thể coi là cuốn bách khoa toàn thư của các nhân vật trong phim.

[27] Tiếng Anh trong nguyên bản, tạm dịch: "Tôi thích chuyện xảy ra như thế đấy."

[28] Tiếng Pháp "prix de gros" nghĩa là giá bán buôn song "gros" cũng có nghĩa là to béo.

[29] Tiếng Tây Ban Nha trong nguyên bản: Tuyệt nhiên không.

[30] Tên viết tắt của đội bóng Paris Saint-Germain.

[31] (1939-2009): Nam diễn viên kiêm đạo diễn và người dẫn chương trình người Québec. Tên tuổi ông gắn với một chương trình có máy quay giấu kín do chính ông làm đạo diễn và dẫn chương trình.

[32] Điểm du lịch khảo cổ nổi tiếng của Peru nằm ở độ cao khoảng 2.350 mét so với mực nước biển.

[33] Tiếng Nga trong nguyên bản: Không.

[34] Điệu nhảy truyền thống của Rumani.

[35] Mật ong trong tiếng Pháp là "miel".